

Giới thiệu Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai

Được biết đến như là tác phẩm vàng với nội dung và lối hành văn đầy sâu sắc, truyện Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai với thể loại ngôn tình sủng nói về Liễu Yên Nhiên chỉ số thông minh có điểm thấp, bị cha mẹ bỏ rơi xém chút đói chết, may mắn tình duyên có cái không gian tùy thân bên người, nàng thầm nghĩ may quá không bị đói nữa, vì thế vui vẻ dưỡng thực vật, nuôi gà, nuôi vịt với mục tiêu có ăn có uống vạn sự hưng, tưởng rằng đây là thiên hồng trọt ươm, ai dè lại đụng mặt thế, di_____ không lẽ là mặt thế văn, mặt thế không sợ, nàng có không gian ăn uống không lo, không ngờ chưa được bao lâu lại bị tang thi cắn bị thương, quá hoảng sợ chui thẳng vào không gian trốn, thật không ngờ lúc chui đi ra hoàn cảnh xung quanh đã thay đổi đến không ngờ.

"A____, xe biết bay" Liễu Yên Nhiên ngây ngốc nhìn trên trời đủ loại vật thể bay hình dạng không xác định cảm thán nói.

Tóm lại chuyện xưa là một cái tiểu tang thi tại tương lai sinh hoạt, sẵn tiện thăng cấp, đánh quái, sau đó tìm soái lão công sinh bánh bao, qua được cuộc sống hạnh phúc. Mang tình tiết xuyên không, tựa truyện hứa hẹn sẽ khuấy đảo tâm trí lẫn cảm xúc bạn đọc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 1

"Đồ tạp chủng, còn không mau dọn dẹp" tiếng một người đàn bà chanh chua tru lên, kèm theo đó là tiếng động loảng xoảng của bát đĩa rơi xuống đất.

Trong căn nhà tồi tàn của khu ổ chuột, tại thành phố H, trên sàn nhà mục nát văng đầy thức ăn khiến cho nó càng thêm bẩn. Một bóng người nhỏ bé gầy còm chừng 7,8 tuổi đang cặm cụi thu dọn đồ ăn cùng bát đĩa rơi vỡ, đứng kế bên là một người đàn bà trung niên mập mạp, thân hình bà ta tròn lẳn nhưng vẫn cố diện một bộ váy bó sát người nên chỉ thấy từng thớ thịt nổi bật lên, khuôn mặt trét đầy son phấn rỏ tiền vô cùng dung tục, trên tay cầm một cây chổi to bụi đang không ngừng nện xuống người đứa bé kia, miệng thì không ngừng chửi nhảm những lời vô cùng khó nghe.

Đứa bé oằn mình trước từng cú đánh không thương tiếc nện xuống người nó, ánh đèn leo lét trong nhà hắt ra một cơ thể ốm yếu, làn da xanh xao vàng vọt vì thiếu ăn, một đầu tóc bần loạn không chịu nổi, trên người mặc một cái váy xanh nhạt rách tung toé không vừa với cơ thể, lúc này vì đứa bé cuộn tròn lại nằm rạp dưới sàn nhà nên trên chiếc váy vốn đã bẩn đến không chịu nổi kia dính đầy thức ăn nhìn càng thêm dơ dáy.

Người đàn bà dường như đánh mệt nên vứt cây chổi xuống đất, ngồi phịch trên ghế, vớ lấy bình nước trên bàn mà uống lấy uống để, bà ta nhăn mày nhìn đứa bé đang nằm trên đất kia mà quát: "Còn nằm đó giả chết, không mau đi thu dọn, mày mà làm không xong thì tối nay đừng hòng ăn cơm"

Đứa bé giật giật thân thể, cố gắng bò dậy tiếp tục lao chúi cái sàn nhà đã bẩn đến không thể bẩn hơn kia, sau khi đã chắc chắn không còn một mảnh đồ ăn nào còn rơi trên đất nó mới run run rẩy rẩy mà đi đến bên cạnh người đàn bà, nhỏ giọng nói: "Con thu dọn xong rồi, mẹ, con đói quá, có thể ăn cơm không ạ"

Người đàn bà hừ lạnh một tiếng, sau đó là một cái bạt tay đánh thẳng vào mặt đứa bé, thân mình nhỏ gầy sao chịu được lực lượng lớn đến như thế, thân thể bị đánh té văng ở trên sàn, cả người nó vội cuộn tròn lại chờ những trận đòn kế tiếp, miệng cắn thật chặt để không oanh ra tiếng rên nào, nó biết chỉ cần nó lên tiếng rên rỉ, đòn tiếp nó chính là những cái đánh càng tàn nhẫn hơn.

Bất quá, hôm nay người đàn bà gọi là mẹ của nó hình như tâm tình rất tốt nên không hứng thú với việc đánh đập nó nữa, bà ta phẩy phẩy tay chỉ vào bọ rác thức ăn mà nó vừa thu thập, tỏ vẻ khoan dung nói: "Hôm nay coi như xong, mày được hời đấy, được ăn thịt với cá nhé, ăn xong thì nhanh chóng đi giặt đồ đi, sáng mai tao mà thấy mày vẫn chưa giặt sạch đồ đó thì liệu hồn"

Đứa bé không dám nói gì nhiều sợ chọc giận mẹ mình, nó vội ôm bọc rác đi ra phía sau bếp, tìm một cái xô nhỏ, sau đó ngồi xuống mò bọc rác ra, lựa chọn vài thứ có thể lấp đầy bụng, hôm nay quả thật may mắn, trong đống rác mà còn một đầu cá thừa lại, cùng mấy cục xương còn dính chút thịt, hạnh phúc căn cứ mấy miếng thịt thừa còn sót lại, mới được thêm chút rau nát trong đó, đứa bé sờ sờ cái bụng lép kẹp dán cả vào xương của mình rầu rĩ, vẫn còn rất đói, nhưng trong nhà không còn gì ăn nữa. Tiếng mẹ nó lại la lên trong phòng thúc giục nó đi làm việc, nó không dám trì hoãn nữa, thu thập một chút, sau đó chạy đến phòng của mẹ nó, gõ gõ mấy cái, cửa phòng rất nhanh mở ra, kèm theo là một cái thao đưng đầy quần áo dơ, nặng trĩu.

Đứa bé gồng mạnh hai tay như que củi của mình, lê lê từng bước ra ngoài sân nước công cộng để giặt đồ, nó vừa đi ra cửa thì một vị trung niên phụ nữ đi đến, thấy đứa bé ôm thao quần áo to đùng thì dừng lại:

"Nhiên Nhiên, tối rồi cháu muốn giặt đồ sao, nước lạnh lắm, để mai hãy giặt"

Hiện tại không biết thời tiết thế nào mà ban ngày thì nóng đến muốn mạng, ban đêm thì lại lạnh đến đông cứng cả người, Liễu Yên Nhiên vừa thấy thì đặt thao đồ xuống đất, ngọt ngào gọi: "Dì La"

La ngọc nhìn đứa bé trước mặt thì xót xa vô cùng, Nhiên Nhiên là đứa bé ngoan, khi làm hết việc trong nhà thì cũng hay ra ngoài giúp mọi người trong khu làm ích việc nhà nên mọi người trong khu cũng vô cùng quý bé, nhưng tiếc là pa mẹ Nhiên Nhiên lại không thích nó, thậm chí là căm ghét, việc của

Nhiên Nhiên thì cô cũng biết đôi chút, Nhiên Nhiên không phải con ruột của ba bé mà là kết quả của một cuộc cưỡng hiếp. Chính vì vậy, mẹ bé coi bé là vết nhơ của mình, còn ba bé thì căn bản coi Nhiên Nhiên như kẻ thù.

La Ngọc nhớ lại một vài lời đồn về thân thể của Nhiên Nhiên không khỏi cười lạnh, hừ, bằng cái đức hạnh của mẹ Nhiên Nhiên thì không biết là lang chạ với bao nhiêu đàn ông để rồi có bầu lại đổ cho là bị cưỡng hiếp, cô cũng không lạ gì bà ta, đã có tuổi lại suốt ngày đi câu đáp mấy tên choai choai mới lớn. Ba Nhiên Nhiên lại càng khốn nạn hơn, căn bản là không để ý vợ hân ngũ bao nhiêu người chỉ cần đem tiền về cho hân uống rượu là được.

Liễu Yên Nhiên lắc lắc cái đầu nhỏ của mình, nhọc nhọc mở miệng: "Mẹ, không cho, bắt phải giặt"

Liễu Yên Nhiên cố sức nói rõ chữ để La Ngọc nghe được, Liễu Yên Nhiên là bị sinh non, do ba mẹ bé trong một lần đánh nhau, mẹ bé bị ngã mạnh dẫn đến sinh non, lại không được chăm sóc chu đáo, thân mình liên không được tốt, luôn luôn đau ốm, một lần bị sốt hơn 40 độ, ba mẹ bé lại không muốn đưa đi bệnh viện, chỉ để mặc bé giằng co với cơn sốt hết ba ngày, cuối cùng có thể do mệnh của Liễu Yên Nhiên lớn nên không chết được mà thân kỉ hạ sốt, bất quá đầu óc bị đốt nóng đến hư, sau này nói chuyện sẽ không lưu loát, phản ứng lại không nhanh, cả người cứ ngốc ngốc.

La Ngọc nghe vậy đau lòng không thôi: "đi La giúp con giặt, đừng lo, sẽ giặt xong thôi", La Ngọc biết nếu Liễu Yên Nhiên không hoàn thành xong nhiệm vụ nhất định sẽ bị đánh, việc này hàng xóm cũng đã can thiệp mấy lần nhưng mẹ Yên Nhiên căn bản nghe không vào, bọn họ càng khuyên thì Yên Nhiên càng bị đánh thảm hơn, sau thì bọn họ không dám khuyên nữa, chỉ cố giúp được gì thì giúp đứa trẻ này.

Liễu Yên Nhiên ngọt ngào nở nụ cười tủm tỉm, gương mặt vì bị đói quanh năm mà teo tóp, đến cằm cũng nhọn ra nhưng vẫn không che được sự khả ái của bé, đặc biệt lúc Yên Nhiên nở nụ cười, hàm răng trắng đều tăm tắp cùng hai khoé đồng tiền trông xinh xắn không khác gì một thiên sứ nhỏ.

"Không...không phiền....đi La, làm được....Nhiên Nhiên làm được" Liễu Yên Nhiên lắc đầu nguầy nguậy, trời rất lạnh, bé biết đi La có bệnh phong thấp, tiếp xúc nước lạnh sẽ không tốt.

La Ngọc còn muốn nói gì nữa nhưng Liễu Yên Nhiên rất nhanh đã bung lên tháo quần áo của mình, đi về phía sàn nước công cộng, còn ngoáy đầu lại gật gật với La Ngọc như chứng tỏ bản thân thật sự làm được.

La Ngọc cũng không giữ Yên Nhiên lại, tiểu Nhiên nhìn nhu thuận dễ nói chuyện nhưng thật ra cũng rất cố chấp với một số việc, La Ngọc thở dài đành quay về nhà mình

Liễu Yên Nhiên ôm tháo quần áo đến bên sàn nước, dòng nước mạnh mẽ xối thẳng xuống tháo đồ, Liễu Yên Nhiên không kịp phản ứng bị tưới ướt cả quần, dòng nước lạnh lẽo không khác gì nước đá hoà tan, thấm vào da thịt, Liễu Yên Nhiên đánh một cái rùng mình, nhưng bé cắn răng túm lấy một cái áo trong tháo, mạnh mẽ chà xát.

Đến khi giặt xong đồng quần áo kia cũng đã là hai tiếng sau, Liễu Yên Nhiên chà xát hai tay vì lạnh mà đã đỏ ửng tê cứng, sắc mặt trắng nhợt, đôi môi tím tái vì lạnh, sau khi đã ấm hơn một chút bé lại ôm tháo đồ nặng nề lôi kéo đến trong sân, tìm một chiếc ghế cao để đứng lên phơi quần áo.

Liễu Yên Nhiên mệt mỏi trở lại chỗ ngủ của mình tại phòng khách, một tấm nilon bản cùng một tấm chăn dày mún vá, căn nhà này chỉ có một phòng ngủ và tất nhiên đó không thuộc phần của bé, nên trong phòng khách Liễu Yên Nhiên được cho một chỗ làm nơi ngủ.

Liễu Yên Nhiên nhắm mắt cuộn mình lại trong tấm chăn để lấy thêm hơi ấm, trời lạnh quá, không biết gia gia nãi nãi có chịu được không, ngày mai phải đi thăm hai người mới được, chìm vào giấc ngủ với nỗi nhớ thương gia gia và nãi nãi của mình, rất nhanh trong phòng khách chỉ còn tiếng hít thở đều đều vang lên trong không gian tĩnh lặng

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Sáng hôm sau, Liễu Yên Nhiên bị tiếng ồn ào đánh thức, dụi dụi đôi mắt còn nháp nhem vì buồn ngủ, Liễu Yên Nhiên giật mình sững sốt khi thấy tình cảnh trước mặt, một bóng người lao vội về phía cửa nhà, sau đó ba bé lúi xềnh xệch mẹ từ phòng ngủ ra, quăng mạnh xuống đất.

Người đàn ông gọi là cha kia đang hung hăng quăng mấy bạt tay lên mặt của mẹ Yên Nhiên, tay khác thì nắm tóc bà mà lôi kéo, mẹ Yên Nhiên thì áo ngủ xộc xệch đang quơ quơ hai cái tay béo mập của cào cẩu về phía ba Yên Nhiên.

"Con đàn bà dâm đẳng này, hôm nay ông đánh chết mày....." Người đàn ông vừa đánh vừa mắng, mỗi một câu mắng là một cái tát mạnh bạo đánh về phía người đàn bà kia, cả thân hình nung núc mỡ của bà ta run lên bần bật sau mỗi cú đánh.

"Con mẹ nó, Liễu Quang Sơn, ông có gan thì đánh chết pà đây....." mẹ Liễu Yên Nhiên không ngừng la hét, cả thân mình quẩy đạp để tránh thoát khỏi tay của người đàn ông.

Liễu Yên Nhiên nằm co quắp lại, cổ dán sát cả thân thể vào bức tường ố vàng, tình thế quen thuộc này một tuần luôn diễn ra mấy lần, nếu không cẩn thận bé sẽ là người tiếp theo hứng chịu những bạt tay mạnh bạo đó.

Một buổi sáng ồn ào kết thúc rất nhanh khi cha bé lục tung trong nhà rồi cầm đi một sấp tiền, bỏ ra ngoài. Liễu Yên Nhiên nơm nớp lo sợ nhìn về mẹ của mình đang nằm rạp ở trên đất, qua một lúc người đàn bà kia đứng dậy bước chậm về phía phòng ngủ của mình, trong phòng ngủ truyền đến một vài tiếng khóc nỉ non. Liễu Yên Nhiên lo lắng vội tha bước chân nhỏ về phía căn phòng ngủ duy nhất đó, áp tai nghe ngóng, đột nhiên cửa phòng mở toang, mẹ của bé dùng ánh mắt mà bé không hiểu được để nhìn bé, Liễu Yên Nhiên lo sợ nhìn người mẹ lần đầu không mặc một thân quần áo rục rờ kì dị nữa, mà là một thân váy dài giản dị màu lam nhạt, gương mặt không chút son phấn nhìn lộ ra nếp nhăn rõ ràng.

Sau đó trước ánh mắt kinh ngạc của Liễu Yên Nhiên, lần đầu tiên người mẹ đó ôm lấy bé, dùng bàn tay đầy những vết chai chạm nhẹ vào gương mặt nhỏ gầy của bé, tiếp đó từng giọt từng giọt nước mắt chảy xuống trong đôi mắt hiện đầy vẻ mệt mỏi kia.

"Tiểu Nhiên, con là một hài tử ngoan ngoãn nghe lời. Có đúng hay không?" Người mẹ đó dùng giọng nói ôn nhu mà bé chưa từng nghe để hỏi, Liễu Yên Nhiên ngờ ngác gật gật đầu, mềm giọng nói: "Uh, Nhiên Nhiên rất ngoan, sẽ nghe lời"

Mẹ của bé vươn tay sờ sờ đầu nhỏ, sau đó bế bé đặt vào phòng ngủ của bà, nở nụ cười dịu dàng nhất, bà nhẹ nhàng đóng cửa lại, rồi khóa căn phòng ngủ trong ánh mắt khó hiểu của Liễu Yên Nhiên.

Liễu Yên Nhiên ngây thơ không biết đây là ngày cuối cùng bé còn nhìn thấy được hai người mà bé vẫn luôn gọi là ba ba và mẹ. Một năm kia Liễu Yên Nhiên chỉ vừa tròn 8 tuổi, lúc ấy bé vẫn còn vì mẹ ôn nhu dịu dàng với mình mà vui mừng không thôi, không rõ việc ba ba và mẹ sẽ vĩnh viễn từ bỏ bé.

Liễu Yên Nhiên cứ ngây ngốc mà tại trong căn phòng ngủ đó chờ mẹ bé trở lại, bé vẫn chờ, chờ đến khát liền uống nước, đói bụng cũng vẫn uống nước, bởi vì trong phòng ngủ không có đồ vật gì có thể ăn, chỉ có một bình nước khoáng to bự.

Đến lúc Yên Nhiên đã đói bụng đến không chịu nổi nữa thì mới nghĩ phải ra ngoài tìm thức ăn, lúc này Yên Nhiên mới phát hiện cửa phòng không mở được. Nhưng Yên Nhiên vẫn lạc quan mà tin tưởng, mẹ sắp trở về, chỉ cần ngoan ngoãn kiên trì một chút nhất định mẹ sẽ quay lại.

Liễu Yên Nhiên bị giam cầm hơn hai ngày, ngay khi Yên Nhiên gần như hấp hối thì cánh cửa phòng kia cũng bị mở ra, người đến là Di La.

"Trời, tiểu Nhiên, nhanh....gọi cấp cứu" La Ngọc hoảng sợ vội vàng bế Liễu Yên Nhiên chạy ra ngoài.

"Di La, ba ba cùng mẹ của con, trở lại sao" Liễu Yên Nhiên tỉnh lại, chuyện đầu tiên là tìm cha mẹ mình.

La Ngọc nhìn Liễu Yên Nhiên ngây thơ, nhu thuận thì đau lòng đến rơi lệ nhưng cố nhỏ nhẹ nói: "Tiểu Nhiên, ngoan, di đưa con đi nhìn gia gia và nãi nãi nhé, pa mẹ con....ân...họ bận việc tạm thời sẽ không về"

Liễu Yên Nhiên lại nhu thuận gật gật đầu, ân, pa mẹ bận không thể làm phiền, điều này bé vẫn biết.

Di La đưa Liễu Yên Nhiên đến nhà của ông bà nội, nhìn họ ôm cháu gái khóc rầm rức thì cũng rơi lệ theo.

Liễu Yên Nhiên cứ thế mà sống cùng ông bà nội của mình, bé vẫn chờ ba mẹ quay lại, tuy họ vẫn luôn đánh bé nhưng ngày hôm đó mẹ bé đã vô cùng ôn nhu, dịu dàng ôm bé vào lòng nhỏ nhẹ nói chuyện, Liễu Yên Nhiên thật hy vọng đến khi gặp mẹ lại có thể nhìn thấy nụ cười mềm dịu đó lần nữa.

"A....ném nó đi, con của tên giết người...ha..ha...xem nó trốn kìa tụi bây" Một đứa bé chừng 12, 13 tuổi đang cầm mấy viên đá nhỏ ném liên tục vào thân hình đang cuộn lại nấp sau một thùng rác bẩn, mấy đứa trẻ xung quanh cũng cất tiếng cười lớn, chúng tìm mấy viên đá xung quanh cũng học tên con trai kia ném vào bóng dáng phía sau thùng rác đó.

Liễu Yên Nhiên hai tay ôm đầu, cố gắng thu nhỏ bản thân lại trước những sự công kích ác ý đó, năm nay Liễu Yên Nhiên đã mười 4 tuổi nhưng dinh dưỡng không đầy đủ khiến cơ thể Yên Nhiên chỉ trông như mới mười tuổi.

Mấy đứa bé ném chán liền kéo nhau bỏ đi, Liễu Yên Nhiên mở mắt dò xét xác định bọn trẻ con đó đi hết rồi, mới từ phía sau thùng rác bò ra. Liễu Yên Nhiên tập tễnh bước về phía khu chợ phía trước, đến mấy sạp bán rau quả trông mong nhìn vào mấy cọng rau nát mà chủ sạp dọn hàng vô tình để rơi, khi người chủ sạp rau đã đi xa thì mới chậm chạp cẩn thận lượm lại cho vào túi nylon, sau đó Liễu Yên Nhiên lại mò mẫm đi khắp chợ xem còn gì sót lại hay không, sau một vòng góp nhặt thì túi trên tay Yên Nhiên cũng ịch đến đáng thương nhưng đã không còn gì cho bé lấy nữa đành cầm túi lủi thủi đi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 3

Yên Nhiên sau khi đến ở cùng gia gia và nãi nãi thì được pháp luật công nhận là gia đình nghèo của tỉnh, mỗi tháng pháp viện sẽ cung cấp một khoản sinh hoạt phí, nhưng sinh hoạt phí miễn cưỡng chỉ đủ Yên Nhiên đến trường, ăn uống, muốn mua thêm quần áo hay tiêu xài gì quả thực khó khăn, ông bà nội thì thân thể vốn không tốt, cũng không có công việc để thu vào, tổ tôn ba người sống đến thực gian nan.

Vì sinh hoạt, ông nội mỗi ngày phải ra ngoài nhặt rác kiếm tiền, bà nội thì trừ bỏ nhặt rác còn phải đi chợ nhặt đồ thừa, chỉ vì duy trì cái gia đình bấp bênh này. Liễu Yên Nhiên hằng năm đều mặc một thân quần áo không hợp thân do ông bà nội xin về, hơn nữa điều là tẩy đến trắng bạch. Có mấy đứa trẻ thường hay giễu cợt nằng là con của kẻ giết người, đứa con gái ăn xin, nhặt rác kiếm sống. Liễu Yên Nhiên không hiểu vì cái gì bọn họ thường thường treo ở cửa miệng câu con của kẻ giết người, nhưng bé biết đây là đang mắng bé nên mỗi lần nghe câu nói như thế Liễu Yên Nhiên thường cúi đầu che khuất mình đi.

Năm bé vừa tròn 12 tuổi thì ông bà nội rốt cuộc chịu đựng không được, trước sau điều qua đời, chỉ để lại một căn phòng cũ kĩ cùng Liễu Yên Nhiên một người, bé lại không có thân nhân nào khác vốn là phải đưa vào trại trẻ mồ côi nhưng do ông nội của bé là một quân nhân về hưu nên cũng được hưởng chính sách của chính phủ, thêm không một trại trẻ mồ côi nào chịu nhận con của kẻ giết người, không còn cách nào khác, bên phía pháp viện cũng đành cho bé vào trung tâm bảo trợ để nơi đó an bài người giám hộ, còn Yên Nhiên thì vẫn trụ tại căn phòng của ông bà nội để lại.

Liễu Yên Nhiên về đến nhà thì vội vàng đem số thức ăn mà bé vừa lượm đi vào bếp nấu cơm, cũng không có gì phong phú, bé cho tất cả vào nồi nước với gạo làm thành một nồi cháo thập cẩm.

Sau khi giải quyết xong bữa tối thì Liễu Yên Nhiên thỏa mãn nằm vật ra đất, căn nhà đồ vật cũng không nhiều, một chiếc tivi trắng đen, một bộ sa lon cũ kĩ cùng một tấm nệm rách nát, phòng bếp thì đỡ hơn ích ra cũng có một chỗ nấu ăn miễn cưỡng xem như đầy đủ đồ dùng.

Tự mình vui vẻ tự chơi một mình, đột nhiên như nhớ ra việc bé vội vã chạy vào bếp, ôm ra một cái thùng lớn rồi đột nhiên biến mất trong căn nhà.

Liễu Yên Nhiên năm 12 tuổi mất đi thân nhân bị đá kích nên phát bệnh nóng sốt lên, này bệnh đến thiếu chút nữa muốn mạng của bé, bé cũng giống như lúc nhỏ sốt nóng đến 2 ngày, may mắn là không trực tiếp biến thành ngốc luôn.

Nhưng là sau khi tỉnh lại thì Liễu Yên Nhiên phát hiện mình có thêm một cái không gian thần kì, bên trong giống như một thế giới khác vậy, tựa như lúc trước bé xem trong phim người ta hay nói thế ngoại đảo nguyên. Liễu Yên Nhiên đến trường cũng hay nghe mấy bé gái cùng tuổi bàn luận cái gì tùy thân không gian, xuyên không gì gì đó.

Vừa vào nhìn hoàn cảnh trong không gian thì vô cùng vui vẻ, thật ra trong không gian cũng không có gì ngoại trừ một căn nhà tranh, một dòng suối, cùng ngọn núi vô cùng lớn, Yên Nhiên chạy vội đến bên dòng suối uống một ngụm nước suối thanh mát, rồi vội cởi hết quần áo nhảy vào tắm rửa, nguyên bản làn da bản đến đen sạm nháy mắt được thanh tẩy sạch sẽ, lộ ra nguyên bản làn da trắng nõn, ngũ quan cùng dần hiện ra rõ ràng, một đôi mắt tròn to sáng rọi, cái mũi cao cao cùng chiếc miệng nhỏ nhắn hồng hồng, nhìn tổng thể của bé thì có thể xưng là thanh tú, dễ thương.

Liễu Yên Nhiên nhìn ngọn núi trước mặt thì nghi hoặc, mấy hòn đá trên ngọn núi đó không bình thường, nó không giống như những hòn đá nào mà bé đã thấy, khắp trong không gian này đâu đâu cũng thấy những hòn đá kì lạ bề ngoài gồ ghề, đầy những khối u nhọt kì lạ.

Sau khi đã tẩy sạch từ đầu đến chân thì Liễu Yên Nhiên nhanh chóng mặc quần áo đi đến căn nhà tranh kế bên con suối, trên cái bàn của căn nhà có để một cái thùng nhỏ cũ kĩ, bé vội mở nắp thùng đồ ra ngoài là những đồng tiền cùng tiền giấy đựng tràn đầy trong thùng.

Đây là sinh hoạt phí mà chính phủ cấp cho bé mỗi tháng, bé chỉ dành một bộ phận để đóng tiền học, còn ăn uống điều là nhặt về từ ở trong chợ, Liễu Yên Nhiên điểm điểm những đồng tiền lẻ cùng tiền giấy, kinh hi phát hiện đã hơn 2000 nhân dân tệ, bé có thể mua được rất nhiều mầm mống rồi, Yên Nhiên nhìn thổ địa ngấm đen tươi tốt, chất đất phì nhiêu trước mặt thì sung sướng vô cùng.

Sau khi ra khỏi không gian thì bé vội vàng đến khu nông trường tại trung tâm thành phố, chọn chọn lựa lựa vài loại mầm mống rau dưa như cà chua, măng, dưa hấu.....mỗi loại đều chọn vài nắm. Người bán hàng nhìn quần áo cũ nát trên mình của Liễu Yên Nhiên thì ghét bỏ, nhưng lại không thể bỏ khách hàng mà đi nên đành nhàm chán chơi điện thoại, đến khi Liễu Yên Nhiên lựa xong thì cũng đã hơn một giờ, nhìn thoáng qua cái túi trên tay của Liễu Yên Nhiên trong đó có hơn mấy chục loại hạt.

Người bán hàng nghi hoặc, đây là muốn mua về trồng sao, nhưng cũng không tốt hỏi hơn nữa khách đông lắm, hắn không rảnh quan tâm một đứa bé muốn mua nhiều mầm mống như vậy làm gì, chỉ cầm đem chúng lại quầy thu ngân rồi đi tiếp khách khác.

Liễu Yên Nhiên cảm bọc mầm mống ra khỏi nông trường, lại ghé qua chợ gần đó, mua hai đôi gia vị, cùng một ịch các loại cá ăn được, cuối cùng lại mua thêm một cặp heo.

Nhìn nhìn tiền còn lại trong túi thì chỉ hơn 100 tệ, bé tiếc nuối, không đủ mua thêm gia cầm rồi, đành để dành thêm vậy.

Buổi tối đến, nhìn trong không gian mầm mống đã được trồng tốt, cùng gà vịt nhờ nhơ tản bộ, thì bé vô cùng vui mừng, đặc biệt là cặp heo tròn lẳng đang lười biếng phơi nắng đáng kìa, càng nhìn càng đáng yêu.

Liễu Yên Nhiên cứ thế ngày qua ngày chăm sóc không gian của mình, gom góp tiền được bao nhiêu thì lại mua ịch gia cầm hay rau quả đến bỏ vào không gian. Thời gian cứ thế trôi đi, đến khi Liễu Yên Nhiên đã tròn mười tám tuổi thì trong không gian đã là sắc màu rực rỡ, rau dưa và cây ăn quả mọc đầy trong không gian, trong suối nhiều hơn các loại cá tôm, cùng trên đất thì các loại gia cầm nhả tản bộ.

Những con vật này rất có linh tính chúng hoàn toàn không phá hoại cây ăn quả hay rau dưa, chỉ khi đói mới từ tốn mà nhai một ịch, không gian vô cùng sạch sẽ, không hề có chút bẩn tạp nào, nằng nhìn điển viên do một tay nằng làm ra thì ngốc ngốc cười, nằng đã mười tám tuổi xem như thành niên, chính phủ không tiếp tục trợ cấp cho nằng nữa.

May mắn nằng có không gian, tại khi chính phủ chặt đứt trợ cấp mới không luống cuống, trong nhà có rau quả điều là nằng trồng, thậm chí thịt gà, heo....điều là nằng dưỡng. Đôi khi cần tiền nằng cũng đem rau dưa, hay gia cầm từ không gian để mang bán, mọi thứ trong không gian điều tươi ngon hơn những rau quả, gia cầm bên ngoài nên rất được hoan nghênh.

Có phong phú thực vật dinh dưỡng, Liễu Yên Nhiên bắt đầu chậm rãi phát dục, đã không còn vàng vọt đen gầy nữa, dưới sự tắm bổ của linh tuyến cùng thực vật đầy đủ, nguyên bản nàng lớn lên đã thanh tú, hiện giờ làn da càng thêm non mịn, cả người càng thêm linh động, đáng yêu.

Liễu Yên Nhiên cứ nghĩ đời này của nàng có ăn có uống sẽ cứ tiếp tục như thế đi tiếp thì tai họa lại đổ xuống, một ngày bình thường như bao ngày khác nhưng đột nhiên có vô số thiên thạch mang theo ánh lửa cùng khói đặc từ trên trời giáng xuống, dẫn đến động đất cùng sóng thần. Nháy mắt biến tình cầu coi như bình tĩnh yên lành này hoàn toàn vỡ nát, vô số sinh mạng vì như vậy mà chết đi.

Liễu Yên Nhiên vô cùng may mắn vì lúc ấy đang ở tại trong không gian nên tránh thoát được một kiếp, nhưng khi nàng đi ra ngoài thì nhìn thấy nơi nơi đều là người chạy loạn, nhà cửa đổ sụp, nhìn tang hoang mà thê lương.

Tai nạn qua đi, Liễu Yên Nhiên nhìn phòng ở vốn đã xiêu vẹo nay chỉ còn là mảnh phế tích thì sửng sốt hồi lâu, khi nhìn thấy nhiều người vội vàng ra khỏi thành phố thì nàng cũng đeo ba lô nhỏ của mình bước theo mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Lúc Liễu Yên Nhiên ra khỏi thành phố được mấy ngày thì mới phát hiện thế giới này đã biến hóa đến độ nàng không còn nhận biết được nữa. Hiện giờ khắp nơi đều là một mảnh rách nát, hoang tàn, không ích nơi bị thiên thạch cùng động đất bị phá hủy, khắp nơi đều là những quái vật ăn thịt người.

Liễu Yên Nhiên nhớ đến dì La vẫn luôn đem nàng làm con cháu mà đối đãi, nàng muốn đi tìm dì La, tuy khắp nơi đều là quái vật đáng sợ nhưng vẫn không ngăn được quyết tâm muốn tìm gặp dì La của nàng. Nàng đã không còn thân nhân, trên đời này người nàng quan tâm chỉ có dì La mà thôi.

Đi La đối với nàng luôn tốt, Liễu Yên Nhiên vẫn luôn nhận định đi ấy là thân nhân của mình, đối với nàng tốt nàng sẽ gấp đôi mà hồi báo, còn đối với người không tốt, nàng sẽ không mang thù, nhưng sẽ đem họ làm không khí mà nhìn.

Liễu Yên Nhiên chỉ là một người thường hoàn toàn không trải qua bất luận huấn luyện gì, mặc dù có không gian nghịch thiên, nhưng muốn trong biển người mệnh mong cùng với nơi nơi đều là nguy hiểm thì thật sự là quá khó khăn.

"A_ , tang thi.....cứu...cứu" Liễu Yên Nhiên nhìn người kia phát ra tiếng kêu cứu yếu ớt, sao cùng tắt lịm đi trong đám tang thi vây quanh, khắp nơi đều toàn là quái vật, cơ hồ không thấy một người sống nào.

Liễu Yên Nhiên nhìn trên cánh tay đã ướt sũng máu, có xu hướng dần dần hóa đen, nàng nhìn phía sau có hàng chục con tang thi đang không ngừng rít gào mà đuổi theo, Liễu Yên Nhiên tuyệt vọng, một con choáng váng bất tỉnh linh ập xuống, Liễu Yên Nhiên té xuống đất không thể gượng dậy nổi, ngay khi móng tay của chúng nó sắp bắt được nàng thì đột nhiên, bóng dáng của Liễu Yên Nhiên tiêu thất trên mặt đất, chỉ để lại đàn tang thi đang điên cuồng kêu gào.

Kỷ niên Liên Bang năm 2024, Đông Duy đại lục – phía đông bộ tộc A Đặc La, Macca thành.

Thời gian nhân loại chiến thắng tang thi đoạt lại quyền sở hữu Địa Cầu tốn mất 600 năm, sau đó Đông đại lục và Tây đại lục mỗi nơi tự thành lập một Liên Bang các nước cộng hòa, năm đó được gọi là nguyên niên Liên Bang. Hiện nay, hơn 1500 năm đã qua đi, nhân loại thanh trừ tang thi, ngăn chặn ô nhiễm, thứ duy nhất có thể chống lại nhân loại cũng chỉ có dị thú hoành hành chung quanh cùng thực vật biến dị khủng bố.

Nhân loại vì khả năng sinh tồn không thể không kết hợp với các gen động vật để tăng thêm sức mạnh cùng khả năng sống sót, nhưng càng về sau, các gen của động vật có xu hướng ăn mòn gen nhân loại, những đứa trẻ được sinh ra dần mang đặc tính của động vật, cho đến hiện nay chúng đã hoàn toàn đồng hóa với gen động vật và sinh ra tân chủng loại, được gọi chung là ____ thú nhân, còn những động vật giống cái được xưng là ____ á thú nhân.

Nam nhân chính là cái gọi là thú nhân, thú nhân có thể biến thân thành đủ loại dã thú, bọn họ phụ trách sinh tồn của bộ tộc, thực vật đều do bọn họ đi kiếm, mà nữ nhân chính là á thú nhân không thể biến thân, bọn họ gánh vác trách nhiệm sinh sản, duy trì giống nòi cho đại lục.

Có thể do ảnh hưởng của những chất độc hại từ ngàn năm trước mà khả năng sinh dục của nhân loại rất thấp, nhưng để đền bù lại, thế giới cho nhân loại trí tuệ hơn những tổ tiên của họ và sinh mệnh kéo dài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6

Trong ngõ hẻm hẻo lánh tối tăm, ánh sáng lung linh từ những ngọn đèn của cửa thành Macca cũng không chiếu được đến nơi đó. Phố lớn ngõ nhỏ, xung quanh nhộn nhịp ngựa xe như nước, tranh cãi ầm ĩ chói tai, những người đi đường vội vã không ai chú ý đến trong cái hẻm tối tăm đó, đột nhiên xuất hiện một cô gái giống như từ trong không khí trống rỗng chui ra vậy.

Cô gái bỗng nhiên xuất hiện từ không khí đó cả thân thể ngoa nguẩy mấy cái mới từ từ ngồi dậy, Liễu Yên Nhiên cảm thấy cả cơ thể như mỗi một vô cùng, đầu óc một mảnh hỗn loạn, không thể nhớ được gì khác ngoài tên của mình, nàng mở đôi mắt đen của mình nhìn hoàn cảnh xung quanh muốn xác định đây là nơi nào, nhưng khi nhìn thấy nơi mình đang ở thì đầu mày của Liễu Yên Nhiên càng nhăn chặt hơn _____ đây là đâu.

Liễu Yên Nhiên đứng ngay ngã tư đường, ngẩng đầu nhìn đám ngựa, hươu, bò, dê có cánh cùng một đám doi, chuồn chuồn, chim sẻ bị thiệt bị bay rợp trời; ở phía bên kia đường còn có mấy con mèo hai đuôi và hồ ly ba bốn đuôi đang nhón nhợ dạo phố. Nàng cảm thấy xa lạ vô cùng, tuy không nhớ được gì nhưng nàng có cảm tưởng hoàn cảnh xung quanh không đúng, nhưng không đúng chỗ nào thì nàng không nói ra được.

Đây là cái nơi kì dị gì à. Toàn bộ đầu óc của nàng vì tình cảnh trước mắt mà càng thêm mơ hồ. Nhà cao tầng tồn tại song song với nhà tranh mái lá, cỏ nhân mạch trường bào dọc xuôi qua lại xen kẽ với đám người mấy kim loại sáng choang, trên không thì lại có một đám thú quái dị bay quanh mấy cái màn hình lớn đang phát tin tức.

“Đau chết rồi...”

Liễu Yên Nhiên bị đau đến nhảy dựng lên, mắt hăm lẹ đáng thương hết sức, tự mình xoa xoa. Sau đó khóe mắt lại thấy được một đám mặc trang phục đa thú y chang như ở thời kỳ đồ đá đứng gần đó đang nhìn nàng chăm chăm, một trận nghị luận nổi lên:

“A _____ Một á thú nhân, sao lại đứng ngay góc giữa đường thế kia”

“Ai... Một á thú nhân xinh đẹp, Mạc Bố Nhĩ người được hỏi nhe”

“Nói gì đấy, nhìn em ấy chắc chắn chưa thành niên, đừng dọa sợ em ấy” Người được gọi Mạc Bố Nhĩ kia lên tiếng cãi lại, sau đó quay sang mềm nhẹ nói với Liễu Yên Nhiên: “Nè...tiểu á thú sao em lại ở đây, người nhà đâu, có phải đi lạc hay không, đến đền ca ca dẫn em vào khu bảo hộ để họ tìm người nhà cho em”

Liễu Yên Nhiên hoảng sợ nhìn một đám người trước mặt, cho dù đã là tuổi trưởng thành nhưng Yên Nhiên vẫn không cao lên được bao nhiêu, hiện tại chỉ khoảng 1m5 mà thôi, đám người đối diện nhìn sơ qua toàn gần 1m9, cả đám đều vạm vỡ, cao lớn, Liễu Yên Nhiên hoàn toàn bị bọn họ bao phủ, càng khiến nàng cảm thấy áp bách, miệng của họ khép mở như đang nói chuyện, nhưng mà nàng hoàn toàn nghe không hiểu ngôn ngữ đó.

Liễu Yên Nhiên nhìn bàn tay to lớn muốn nắm lấy cánh tay của mình thì triệt để khủng hoảng mà thét lên:

"A _____" Một tiếng thét này có thể so với tiếng sói tru, khiến cho đám chuột đủ màu sắc trong góc trường cùng con chim sẻ đậu trên mái hiên bị dọa bay, đồng thời còn đưa tới một trận rống giận của tên nào đó đang giải quyết “việc cấp bách” kế bên tường bên kia.

Liễu Yên Nhiên có chút chật vật chạy đi, phía sau còn kèm theo tiếng gọi to của đám người vừa rồi, nhưng _____ không hiểu, nàng hoàn toàn không hiểu.

"Bính _____" một tiếng vang lớn khi thân thể của Liễu Yên Nhiên đánh vào chiếc xe đang chạy trên đường, sau đó Liễu Yên Nhiên cảm thấy một trận đầu văng mắt hoa, cuối cùng chính thức ngất đi.

“Ta...khát... quá...”

Thanh âm mỏng manh như có như không nhẹ nhàng vang lên trong không gian yên tĩnh, trống vắng, tiểu thú nhân vốn bò ở bên cạnh lỗ tai nhón hơi giật giật, bật thẳng người dậy, mở cặp mắt tròn tròn, khi hắn nhìn thấy người nằm ở trên giường mí mắt hơi động đậy, nhất thời hưng phấn, hắn nhanh chóng ấn cái nút tam giác tối màu bên cạnh giường.

Chỉ chốc lát sau, một lão thái thái dáng người cao gầy mảnh khảnh lớn tuổi đi tới: “Làm sao vậy”

“A ma, á thú nhân này hình như sắp tỉnh.”

Liễu Yên Nhiên mở mắt, ánh sáng chói lòa chiếu vào trong tầm mắt, nàng không thích ứng chớp mắt mấy cái, tầm mắt dần dần rõ ràng hơn, trên người là cảm giác nóng bức không thoải mái, cảm giác này rất quen thuộc, xem ra nàng lại bị bệnh nữa rồi.

Một gương mặt già nua xuất hiện ở trong tầm mắt nàng:“@#%&*#@...”[Cô bé hiện tại con cảm thấy thế nào]

A....một lão thái thái xinh đẹp... Liễu Yên Nhiên nhìn đối phương mang vẻ mặt thiện ý, không khỏi kéo kéo khóe miệng, đáp lại bằng một cái mỉm cười. Một thanh âm ngăn ngừn hít không khí làm cho Liễu Yên Nhiên dòi đi tầm mắt — một đứa trẻ, hoặc là nói một thiếu niên hãy còn đang trưởng thành, mắt ngơ ngác nhìn mình. Liễu Yên Nhiên có chút nghi hoặc nhú mày, yết hầu khát khô làm cho nàng cố nặn ra một chữ:“Nước...”

“%&...” La Avie nghe tiểu á thú nhân xinh xắn trên giường phun ra một chữ bà nghe không hiểu, nhin không được có chút buồn rầu nói: “%&*#@¥%#@...”[Con muốn gì. Ta nghe không hiểu lắm.]”

Liều Yên Nhiên hiển nhiên cũng ý thức được vấn đề này, nàng hiện tại toàn thân nặng trĩu tựa như bị mấy cái tảng đá đè lên, căn bản không có biện pháp dùng ngôn ngữ tay chân trao đổi với đối phương. Nhấp mí mắt, Liều Yên Nhiên há miệng, lại ngậm lại, lại há ra.

“Khát nước sao” La Avie có chút do dự, bà đi đến cái bàn đối diện rót một chén nước, giờ giờ lên, Liều Yên Nhiên nhăn nhó tỉnh sáng lên, vội vã gật gật đầu, đáng yêu đến mức khiến La Avie nhìn không được mỉm cười, lão thái thái cầm cái ống hút xanh mềm mại, một đầu đặt trong chén nước, một đầu khác bỏ vào miệng Liều Yên Nhiên.

Liều Yên Nhiên không khỏi cảm thấy cảm kích vì sự cẩn thận và săn sóc của lão thái thái. Uống nước xong, vì bị bệnh nặng Liều Yên Nhiên liền không chống đỡ được cơ thể mệt mỏi, mí mắt nặng nề khép lại, chỉ một lát liền lâm vào giấc ngủ nặng nề.

La Avie kiểm tra cho cô bé một chút, nhìn gương mặt kia so với á thú nhân bình thường còn xinh xắn, mềm mại hơn. Á thú nhân xinh đẹp nhu nhược thế này cư nhiên lại không có người bảo hộ đi theo. Còn tại khu vực nguy hiểm nữa chứ, cũng may là xe của bà lái cũng không nhanh nếu không thì nguy rồi.

La Avie trở lại văn phòng mình, một đám á thú nhân liền xông tới: “La Avie, á thú nhân kia tình sao. Cô bé ấy thế nào”

“Sao cô bé lại đi một mình, Thật đáng thương a, thật không biết người bảo hộ xung quanh cô bé chăm sóc kiểu gì”

“Đúng vậy, Bộ dạng bé ấy nhỏ như vậy, mềm yếu như vậy, sao có thể cho ra ngoài một mình như thế”

“La Avie người nói thân thể bé ấy so với chúng ta còn yếu ớt hơn, thế thì bé ấy khi nào mới có thể khỏe lại đây. Riêng chúng ta bị xe đụng như thế thì phải nằm ích nhất hai tháng đấy”

La Avie bắt đầu nhìn đám á thú nhân y sư trẻ tuổi vây quanh bà, họ nhẹ một tiếng, đối xung quanh thanh âm đều yên tĩnh mới mở miệng: “Hình như bé ấy không có người giám hộ. Bất quá, tình trạng hiện tại khá tốt, chỉ là năng lực khôi phục so với á thú nhân bình thường yếu hơn khoảng gấp đôi, hoàn toàn không bị thương khi va chạm với xe của ta, nhưng hình như có vẻ sốt nhẹ, về sau còn phải tĩnh dưỡng thật tốt mới mau khỏi bệnh”

“Thật đáng thương a... Cũng không biết trưởng thành chưa, a ma, a cha bé ấy cũng không biết là ai.”

Nói đến thân nhân của Liều Yên Nhiên, La Avie cũng thấy rất kỳ quái: “Ta kiểm tra qua, cô bé không phải á thú nhân của bộ lạc chúng ta. Hơn nữa ngôn ngữ bé ấy nói cũng không phải ngôn ngữ của Đông Duy, ta nghe không hiểu, còn nữa không tìm được bất cứ thẻ thông hành nào, có lẽ là người từ nơi khác, hoặc là người nhà gặp chuyện hết rồi”

“Nha__Đến La Avie cũng nghe không hiểu sao. La Avie nhưng là hiểu được ngôn ngữ của mười bộ lạc a. Kìa cô bé là á thú nhân của bộ lạc nào”

“Này chỉ có chờ cô bé khá hơn mới biết được.”

“Đúng rồi, La Avie, mắt bé ấy là màu gì”

“Màu đen. Màu đen phi thường xinh đẹp tự nhiên.”

“Oa! Màu đen sao. Thật đúng là khiến cho người ta hâm mộ, tóc cùng mắt đều là màu đen. Ta cũng muốn có mắt màu đen”

“Chờ bé ấy khỏe lên, thú nhân trong bộ lạc phòng chừng lại điên lên.”

“Đương nhiên, cô bé vậy mà lại có màu tóc đen, màu mắt đen a. Cùng màu với hắc diệu thạch à”

La Avie nghe đám á thú nhân líu ríu nói chuyện, nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó vỗ vỗ tay: “Được rồi, cô bé là á thú nhân bệnh nghiêm trọng nhất của chúng ta một năm tới, mọi người cần phải chăm sóc bé ấy thật tốt a. Chờ bé ấy tỉnh, chúng ta thay phiên nhau dạy bé ấy thông dụng ngữ. Nhớ rõ chưa”

“Dạ, nhớ rõ” Tuy rằng nói thích bất quá, nhưng nhóm á thú nhân y sư ở á thú nhân viện khu vẫn thực chuyên nghiệp, hơn nữa bệnh nhân lại là một tiểu khả ái á thú nhân mềm mại xinh xắn có lẽ còn chưa thành niên. Đối với vật nhỏ như vậy mọi người đều nhìn không được muốn quan tâm, phải biết rằng á thú nhân ở đâu cũng được bảo vệ tuyệt đối, càng đừng nói là á thú nhân vị thành niên, đây tuyệt đối là bảo bối của bộ lạc, á thú nhân bị bệnh nặng như vậy khơi dậy ý muốn bảo hộ của bọn họ.

Lúc này Liều Yên Nhiên hoàn toàn không biết nàng đi tới là thế giới như thế nào, càng không biết một cánh cửa sổ khác trong sinh mệnh lặng lẽ vì nàng mà mở ra, nàng lúc này, đang trong giấc ngủ say ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Bởi vì bị bệnh, nên cho dù tỉnh lại Liễu Yên Nhiên cũng sẽ rất nhanh thiếp đi, nhưng mỗi lần nàng tỉnh lại đều nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi mặc một kiểu tựa như áo khoác y sư màu đen đang chờ bên cạnh nàng, bất quá ngẫu nhiên cũng là vị lão thái thái mà nàng nhìn thấy lúc tỉnh lại lần đầu tiên, cũng thường xuyên có thể thấy thiếu niên lần đầu gặp.

Những lúc nàng tỉnh trông bọn họ tựa hồ thực hưng phấn, nhiều lần nàng đều thấy những người đó dùng tay chỉ ánh mắt của nàng, thì thầm nói gì đó, đáng tiếc nàng nghe không hiểu, bất quá nhìn về mặt đối phương tựa hồ cũng không phải nói gì xấu.

Người nơi này đối với nàng có vẻ đều rất thân thiện, sau khi tỉnh dưỡng được một khoảng thời gian thì một số kí ức bắt đầu xuất hiện trở lại nhưng chỉ là những mảng rời rạc, đa số xuất hiện trong kí ức của nàng đều là những người xa lạ cùng những lời nói nàng nghe hiểu nhưng không thể lý giải, bất quá nàng có thể cảm nhận ác ý từ bọn họ, còn những người ở nơi này tuy những gì bọn họ nói đa phần nàng nghe không hiểu nhưng dễ dàng có thể nhận ra sự thiện ý của họ.

Liễu Yên Nhiên vẫn luôn tin tưởng nàng không phải như những gì bọn người xấu kia nói cái gì tạp chủng, giết người.....nàng là người tốt giống như gia gia và nãi nãi của nàng đã nói, cho nên khi vừa tỉnh lại liền gặp được thiện ý thật lớn như này thật sự là rất tốt, điều này chứng tỏ nàng quả thật rất tốt giống như gia gia nãi nãi đã nói.

Đương nhiên, mọi thứ ở nơi này điều làm nàng vừa lòng nhưng trong đó có một điểm khiến nàng khó mà quen được chính là thực đơn nơi này — rau quả, rất nhiều rau quả, đủ mọi loại rau quả. Thịt gì đó chỉ ngẫu nhiên mới có một ít, điều này cơ hồ làm người có chủ nghĩa ăn mặn như Liễu Yên Nhiên tương đối chật vật, nàng không biết bản thân lúc trước có thích ăn thịt hay không nhưng nàng biết hiện tại nàng chính là không thịt không vui

Người ta nói, bệnh tật không phải nên ăn thức ăn bổ dưỡng để bồi bổ cơ thể hay sao. Đối với thực đơn bệnh viện này, Liễu Yên Nhiên cảm thấy tương đối kỳ quái lại bất đắc dĩ. Đáng tiếc, người nằm ở trên giường + ngôn ngữ không thông + chưa bao giờ trả một tí viện phí gì là không có tư cách đặt yêu cầu.

Thật ra Yên Nhiên là không biết, nơi này chủ yếu thực đơn là thịt còn rau quả chỉ dành cho á thú nhân ăn mà thôi, mà hiển nhiên đã bị định vị làm á thú nhân cho nên Yên Nhiên bị kích.

Những loại rau quả kia đối với dạ dày của một tiểu tang thi mà nói thì rất không thích ứng, thường thường khó tiêu hóa, loại tình huống này rất nhanh bị La Avie chú ý tới. Sau đó, Liễu Yên Nhiên phát hiện trong thực đơn của nàng tỉ trọng thịt tăng thêm một chút, kể cả các loại thịt cần đều non mềm hơn trước đây rất nhiều.

Qua một tuần sau, thời gian Liễu Yên Nhiên thanh tỉnh dài lên rất nhiều, điều này làm cho nhóm y sư chăm sóc nàng đều thật cao hứng, bọn họ bắt đầu hưng trí bừng bừng dạy nàng một ít Đông Duy thông dụng ngữ, Liễu Yên Nhiên hiển nhiên cũng cho rằng chuyện không thể giao tiếp này thật thống khổ.

Bởi vậy mỗi khi được dạy, nàng đều phi thường dụng tâm nghe. Ban đầu là từ chuyện phi thường đơn giản, thí dụ như tên mỗi người, nàng ăn cái gì, bài trí trong phòng.v.v...., La Avie đưa cho nàng một quyển sách thật dày, Liễu Yên Nhiên mở sách ra phát hiện nội dung bên trong là nhìn tranh học nói, từ đó về sau quyển sách này trở thành thứ nàng thích nhất.

Cùng lúc đó, Liễu Yên Nhiên cũng phát hiện một ít chuyện rất kỳ quái, tỷ như tranh vẽ trong sách này có rất nhiều thứ nàng chưa từng gặp qua, tỷ như một loại thực vật lớn lên có răng nanh sắc bén, lá cây hình chữ nhật, bị nàng quy kết là một loại thực vật.

Thêm nữa trong phân loại các loài ăn thịt, nàng nhìn thấy đủ loại động vật diện mạo kỳ quái, đầu heo cộng thân trâu, sừng hươu — cái cạnh sừng kia thoát nhìn sắc bén y như dao nhỏ... Lúc đầu Liễu Yên Nhiên kinh ngạc thật lâu vẫn không có phục hồi lại tinh thần.

Hình này thoát nhìn giống như trong truyện tranh kinh dị, Liễu Yên Nhiên ban đầu đều hoài nghi có phải La Avie lấy sai sách hay không, thế nhưng dần dần, nàng không cho là như vậy.

Bởi vì trong thức ăn nàng tìm được vài thứ giống trong sách. Khi phát hiện điều này, Liễu Yên Nhiên thật lâu không biết làm gì, nàng thực không muốn thừa nhận chuyện nhìn thấy trước mắt, như này thật giống như nàng đã không còn ở nơi nàng quen thuộc nữa.

Liễu Yên Nhiên bởi vậy suy sụp cả ngày, nàng rốt cục tự hỏi vì cái gì chính mình có thể ở trong tuyệt cảnh như vậy được cứu sống, vì cái gì nàng rõ ràng đang ở một thành phố tại tỉnh Trung Quốc, lại nhìn đến người đều là người phương Tây hoặc là con lai, vì cái gì những người này ngôn ngữ cho tới bây giờ nàng đều không có một chút cảm giác quen thuộc, vì cái gì những người này đều thân cao hơn hai thước, vì cái gì tóc cùng màu mắt của bọn họ có nhiều loại...

Nàng...đã thật sự không ở tại nơi mà nàng sống hơn 20 năm nữa, nơi đây không có lấy một thứ gì mà nàng quen thuộc.

Liễu Yên Nhiên cảm xúc không tốt rất nhanh bị nhóm y sư tinh tế phát hiện ra, bọn họ ở văn phòng lo lắng thảo luận:“Nhiên làm sao vậy, bé thoát nhìn tựa hồ không vui.”

“Có phải đồ ăn không hợp khẩu vị không?”

“Không có khả năng, Nhiên thực ngoan, trước kia lúc ăn không quen rau quả cũng chưa từng cáu kỉnh.”

“Này cũng đúng, bất quá Nhiên còn chưa trưởng thành, trẻ con ngẫu nhiên nháo chút tình tình cũng là chuyện bình thường, huống hồ bé ấy còn là một á thú nhân xinh đẹp khả ái, nhìn thói quen ăn thịt mà xem, a ba bé ấy nhất định là một vị thú nhân yếu ớt, so với thịt, rau dưa cùng hoa quả càng hiếm hơn, chắc là a ba bé ấy không đủ sức để cung ứng cho bé ấy mới dưỡng thành thói quen ăn thịt để đỡ lãng phí”

“Có phải nhớ nhà không?”

“Nói không chừng chính là nhớ nhà, đáng tiếc chúng ta không biết nhà của bé ấy ở nơi nào.”

Lo lắng của nhóm y sư Liễu Yên Nhiên cũng cảm giác được, bọn họ chiếu cổ nàng càng thêm cẩn thận săn sóc, điều này làm cho nàng cảm thấy thực bất khoan cùng thực không được tự nhiên —— nàng có khi nào nhận được chiếu cổ đến trình độ này bao giờ đâu.

Nàng thậm chí còn thường thường có thể từ trong mắt nhóm y sư nhìn thấy ánh mắt trù mến quý dị, điều này làm cho Liễu Yên Nhiên cảm thấy rất quái dị, nàng có một loại dự cảm thực không ổn.

Vì không để đám người chiếu cổ nàng lo lắng, cũng hiểu được mình không thể suy sụp như vậy tiếp, Liễu Yên Nhiên cố gắng làm cho chính mình tỉnh lên, nàng càng thêm cố gắng hấp thu tri thức, không biết có phải ảo giác hay không, nàng cảm thấy theo thời gian gia tăng nàng học tập cũng càng dễ dàng, những thứ ban đầu học còn thực miễn cưỡng hiện tại lại tiến triển rất nhanh.

Liễu Yên Nhiên tựa hồ phát hiện đầu óc mình càng ngày càng linh hoạt hơn trước. Rốt cục ở hai tháng sau, Liễu Yên Nhiên gian nan hỏi ra vấn đề nàng quan tâm nhất: “Nơi này là địa phương .. nào?”

Câu trả lời của La Avie đánh nát một tia niệm tưởng cuối cùng trong đáy lòng Liễu Yên Nhiên: “Nơi này là Đông Duy – phía đông bộ tộc A Đạc La, Macca thành.”

“Đông Duy là... cái gì?” Liễu Yên Nhiên môi run rẩy, lại hỏi.

La Avie có chút kỳ quái liếc nhìn Liễu Yên Nhiên một cái: “Đông Duy là tên của đại lục này, Nhiên, a ba, a ma người không nói qua cho người sao?”

Liễu Yên Nhiên lắc đầu, nàng từ miệng nhóm y sư biết “a ma, a cha” trong thế giới này ý nghĩa chính là ba ba, mẹ mẹ, hai cái cách gọi xa lạ kia giống như chỉ còn là một tầng bóng mờ trong trí nhớ của nàng.

La Avie nhìn bộ dáng Liễu Yên Nhiên, có chút do dự hỏi: “Nhiên, a ma, a cha của người đâu. Người còn chưa trưởng thành, sao lại đi lang thang như thế?”

Liễu Yên Nhiên có chút gian nan nhận biết lời La Avie nói, thật lâu mới hiểu rõ bà nói cái gì, suy tư một hồi, mới dần đo trả lời: “A ma, a cha ta đều đã mất, ta là từ một chỗ rất xa tới đây.”

Liễu Yên Nhiên trả lời làm cho La Avie thực ngoài ý muốn, trù mến nhìn thoáng qua Liễu Yên Nhiên, La Avie vươn tay sờ sờ đầu nàng: “Đứa nhỏ đáng yêu, chờ sau khi người khá hơn liền ở lại bộ lạc chúng ta đi.”

Liễu Yên Nhiên đối với hành động luôn đem nàng trở thành trẻ con của đối phương thập phần bất đắc dĩ, rốt cục nhịn không được nói ra điều từ lâu muốn nói: “Ta không phải trẻ con, ta đã trưởng thành.”

La Avie ngạc nhiên nhìn nàng: “Không có khả năng, Nhiên, người quá nhỏ, hoàn toàn không nhìn ra là đã trưởng thành.”

Tuy rằng so với người nơi này mà nói vóc dáng 1m5 của nàng không tính là cao, nhưng không đến mức gọi là ‘quá nhỏ’ đi. Liễu Yên Nhiên có chút bực mình buồn bực nói: “Ta đã 20 tuổi, đã sớm trưởng thành.”

La Avie vừa nghe liền mỉm cười: “Nhiên, người mới 20 tuổi, muốn thành niên còn cần 10 năm nữa”

Liễu Yên Nhiên nhất thời kinh ngạc, chẳng lẽ người nơi này 30 tuổi mới trưởng thành sao. Khó trách những người đó nhìn bộ dáng của nàng như là đang nhìn con nít, thì ra ở đây nàng đúng là vị thành niên, phỏng chừng nàng ở trong mắt đối phương chỉ tương đương khoảng 11,12 tuổi mà thôi.

Không được tự nhiên nháy mắt mấy cái, Liễu Yên Nhiên thoát nhìn khá là lúng cuống, cặp mắt đen nhánh kinh ngạc nhìn La Avie làm cho đối phương nhịn không được lại xoa xoa đầu nàng: “Người còn nhỏ như vậy, không nên gấp gấp lớn lên.” Liễu Yên Nhiên nhất thời quỳnh , chịu đả kích nên nàng chỉ có thể ủ rũ ủ rũ nằm xuống ngủ.

La Avie nhìn Liễu Yên Nhiên đã muốn nhắm mắt lại, cẩn thận dịch dịch chân cho nàng, rồi đi ra ngoài, vẫn nên chuẩn bị cho Nhiên chút sách giới thiệu phong thổ của Đông Duy đi, đứa nhỏ này cư nhiên hoàn toàn không biết kiến thức thông thường.

La Avie hoàn toàn không biết hành động vừa rồi của mình đem lại cho Liễu Yên Nhiên chấn động như thế nào, Yên Nhiên đáng thương trong một khoảng thời gian rất dài chịu các trình độ đả kích bất đồng —— tỷ như nàng hiểu được cái gọi là: “ ¥#%@" [a ma, a cha]’ là ba ba và mẹ mẹ chúng cũng không phải ba ba và mẹ mẹ thông thường mà là người thú hay còn gọi thú nhân.

Nam nhân chính là cái gọi là thú nhân, thú nhân có thể biến thân thành đủ loại dã thú, bọn họ phụ trách sinh tồn của bộ lạc, thực vật đều do bọn họ đi kiếm, mà nữ nhân chính là á thú nhân không thể biến thân, bọn họ thậm chí gánh vác trách nhiệm sinh sản, mà mình ở trong mắt bọn họ lại là một cái á thú nhân vị thành niên không hơn không kém.

Liễu Yên Nhiên sau khi biết được điều này, hai mắt đã muốn đại ra, nàng chỉ cảm thấy đầu óc đã sắp chết máy, càng thêm trì độn, hoàn toàn không thể thừa nhận nổi. Mình cư nhiên là á thú nhân, tuy bộ dạng mình rất giống á thú nhân nhưng mà nhìn tới nhìn lui thì vẫn là con người à, giống thú vật chỗ nào chứ. (Tiểu Dạ: lý giải một chút về địa cầu tương lai nhé, vì con người phát sinh dị biến liên tục kết hợp gen với động vật, nên đa số trong gen của loài người có tồn tại gen động vật, còn thuần nhân loại như tiểu Nhiên thì quả thật là độc đại duy nhất à....chính là giống như động vật quý hiếm đã tuyệt

chúng ấy)

Còn nữa, vì cái gì thế giới này thịt tươi muốn lấy được thì cần thú nhân mới làm được. Vì cái gì!!! Điều này làm cho người không thịt không vui như nàng làm sao chịu nổi, tiểu tang thi Yên Nhiên rõ ràng thuộc về động vật ăn thịt cảm thấy thế giới này rõ ràng đang đùa nàng.

Liều Yên Nhiên sâu xa cảm thấy tình cầu này với nàng mà nói thật sự là rất nguy hiểm! Dù loại thực vật hung mãnh — động vật thì tương đương với sư tử, hổ báo trên địa cầu, rau dưa hoa quả thì tương đương với từng đám từng đám hoa ăn thịt! Đây là một cái thế giới nguy hiểm đến cỡ nào a!!!

Cứ như vậy, quá trình ngày ngày Liều Yên Nhiên không ngừng chịu đá kích chậm rãi trôi qua, bệnh tình của nàng cũng dần dần tốt lên, rốt cục chờ nàng hoàn toàn thoát ly giường bệnh, La Avie tuyên bố — Liều Yên Nhiên sau này là khách nhân thường trú tại nhà bà.

Trên thế giới này Liều Yên Nhiên chỉ còn một thân một mình không có tư cách cự tuyệt, dù sao nơi đây với nàng mà nói có nguy hiểm hơn cũng không sao, nàng vẫn muốn sống tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Sau khi Liều Yên Nhiên đáp ứng gia nhập bộ lạc A Đạc La, La Avie liền hưng trí vội vàng chạy đến Cục dân số làm cho nàng thể chứng minh thân phận, cũng biểu thị mình nguyện ý trở thành người giám hộ trước khi Liều Yên Nhiên trưởng thành. Khi bà trở về đưa cho Liều Yên Nhiên một tấm thẻ từ, tấm thẻ này tương đương với chứng minh thư kết hợp thẻ ngân hàng trên địa cầu, mà trong thẻ còn có trợ cấp bộ lạc A Đạc La cấp cho vị thành niên cô nhi á thú nhân mới ra lò — Liều Yên Nhiên.

Liều Yên Nhiên cầm trợ cấp của mình, trong lòng có một loại cảm giác vi diệu, trước kia phía chính phủ công nhận tuổi của nàng đã không còn là vị thành niên nữa, giờ lại quay về làm trẻ con thật sự rất dọa người.

Nhìn số trợ cấp ích ỏi trong thẻ tap, Liều Yên Nhiên thờ dài, xem ra phải nghĩ phương pháp kiếm tiền đi, Liều Yên Nhiên suy nghĩ, cũng không biết người nơi này có thuê ‘lao động trẻ em’ không nhỉ. Mặc kệ thế nào, nhất định phải tìm được cơ hội báo đáp gia đình La Avie.

Liều Yên Nhiên nhìn lại trợ cấp của mình, bên trong đại khái có 2500 điểm. Mỗi một thú nhân trưởng thành lượng com một ngày đại khái là 160 cân thịt, á thú nhân trưởng thành lượng com ăn ít hơn một chút, đại khái tầm 40 cân là đủ rồi, bình thường nhất là Qua thịt cùng Vũ Ba thú một cân là 1 điểm, mà loại ngon hơn Nha Nha thú lại là 2 điểm một cân, đắt nhất là thịt Long thú cần 10 điểm một cân...

Tóm lại, Liều Yên Nhiên tính toán qua lượng com mình ăn, nếu như ăn thịt, một ngày nàng phải ăn hơn 80 cân, gấp đôi á thú nhân bình thường. Rau dưa cùng hoa quả so với thịt đắt hơn, thứ rẻ nhất cũng phải 5 điểm một cân, hoa quả là 10 điểm một cân, bất quá, như thế Liều Yên Nhiên cũng thỏa mãn, chính phủ cấp trợ cấp cũng đủ nàng mỗi ngày ăn uống.

La Avie chuẩn bị cho Liều Yên Nhiên một căn phòng sáng sủa, có một cái giường thật to, thật mềm mại, bàn học mộc mạc, một tủ quần áo trần ngập cảm giác rừng rậm, đồ đạc cũng không nhiều, nhưng nhìn ra được là tốn tâm tư. Liều Yên Nhiên thực thích, tự đáy lòng nói lời cảm tạ La Avie.

La Avie sờ sờ đầu của nàng: “Nhiên, con tạm ở đây đến khi nào muốn rời đi thì nói với ta, chút nữa ta mang con đi mua ích đồ, nhớ mang theo thẻ từ của con.”

Liều Yên Nhiên vui sướng gật gật đầu, nàng đi đến thế giới này đã nửa năm, cơ bản đều bị nhốt trong phòng bệnh, bộ dáng thế giới này, chỉ từ sách biết được một ít, có người dắt mình đi xem thật quá tốt.

La Avie nhìn cặp mắt đen nhánh sáng lên rạng rỡ của tiểu á thú trước mắt, thật giống như Hắc Diệu Thạch tối cao, làn da trắng nõn thoát nhìn cơ hồ có thể phát ra ánh sáng xinh đẹp, toàn bộ thân hình xinh xắn, thoát nhìn thật đáng yêu, rốt cuộc nhìn không được thâm cảm thán trong lòng — chờ cô bé này trưởng thành, không biết sẽ tiêu tốn bao nhiêu thú nhân tranh đoạt vì em ấy đây.

Liều Yên Nhiên hoàn toàn không biết trong lòng La Avie suy nghĩ cái gì, lúc này nàng đang đi trên đường cái phồn hoa, nhìn ở trên đường cái náo nhiệt, nàng mới thật sự cảm thấy bản thân mình đã không ở nơi nàng sống lúc trước, hai bên đường cái là các kiến trúc san sát, nhưng phong cách những kiến trúc này nàng đều không quen thuộc, ngã tư này là do từng khối đá lớn tạo thành, trên bề mặt cũng không có bất cứ dấu vết điêu khắc nào.

Cửa hàng — thuộc nơi này, đủ mọi loại kiểu dáng trang hoàng xinh đẹp, do các khối đá trắng dày xếp chồng lên nhau, tại đỉnh chóp hoặc cửa sổ tăng thêm chút trang sức màu sắc. Cả con đường đập vào mắt đều mang khí tức rắn chắc thô ráp, cho dù trong số đó thoát nhìn cũng có cái nhỏ nhắn, tinh xảo, nhưng so với nàng thì nó vẫn còn quá lớn.

Trong ánh mắt đen nhánh của Liều Yên Nhiên toát ra nỗi trống vắng và mát mẻ khôn cùng, nàng đứng ở giữa ngã tư đường, hai bên là thú nhân, những nữ á thú đi lướt qua bên cạnh, nói chuyện vô cùng náo nhiệt, chỉ có một mình nàng đứng mang theo thần sắc tịch liêu giống như ngăn cách ở một không gian khác.

Mà ở góc đường nàng không chú ý, một người thú nhân cao lớn tuấn mỹ đang yên lặng nhìn nàng, ánh mắt màu đen rất hiếm thấy ở thú nhân nhìn không chớp mắt, giống như đang nhìn một giấc mộng hư ảo, như sợ một chút rung động cũng sẽ quấy rầy đối phương.

“Leonard, người đang nhìn cái gì vậy?” Một bàn tay to như tay gấu bỗng nhiên chụp lên vai thú nhân, hẳn lại giống như không nghe thấy, không cảm thấy gì, chỉ thẳng tắp nhìn chằm chằm á thú nhân nho nhỏ đang đứng giữa ngã tư kia.

Allan có chút ngạc nhiên nhìn tay mình đặt trên vai đối phương, hơi có chút ngạc nhiên, hôm nay như thế nào không bị chụp ngược lại. Lão bằng hữu tựa hồ không để ý. Allan yên lặng, được một tác lại muốn tiến một thước ý đồ ôm bả vai đối phương. Leonard rốt cục động, hẳn tùy tay bắt lấy tay Allan bẻ ra sau...

“Đau đau đau... Leonard, buông tay, buông tay” Allan kêu rên.

Leonard rốt cục rộng lượng, từ bi buông tay, lạnh lùng nhìn hấn một cái, xoay người đi. Allan nhìn bóng dáng đối phương rời đi, đứng tại chỗ như có điều suy nghĩ, Leonard đang nhìn cái gì.

La Avie dẫn Liễu Yên Nhiên vào cửa hàng bán quần áo, Liễu Yên Nhiên lúc này đã sớm thu hồi biểu tình vừa rồi, chỉ chuyên đứng chọn lựa quần áo, quần áo La Avie mang cho nàng không chỉ quá lớn, mà chất liệu còn thực thô ráp, cọ vào da nàng thật không thoải mái.

Lúc trước nàng cảm thấy chính mình ăn nhờ ở đậu nêu ra yêu cầu như vậy thực có chút quá phận, hiện tại nàng có tiền của mình, nên cũng không do dự mua thêm vài bộ.

Liễu Yên Nhiên lấy tay sờ qua từng món quần áo, chỉ cảm thấy những quần áo này sờ lên đều thực thô ráp, đành phải mở miệng hỏi cái người á thú nhân chủ cửa hàng từ đầu tới giờ vẫn cùng La Avie tán gẫu rất vui vẻ: “Ồ đây có dạng quần áo mềm mại hơn một chút không?”

Christina có chút ngạc nhiên: “Đây là quần áo được làm từ lông tơ Đỗ Áp thú, đã khá được khen là mềm mại rồi.” Bà đi tới, kéo cánh tay Liễu Yên Nhiên, chỉ cảm thấy trong tay một mảnh trắng mịn, mềm mại không nói nên lời. Christina lại sờ sờ quần áo trên người nàng, nhìn thoáng qua Liễu Yên Nhiên, nhin không được kéo tay áo nàng lên—trên bả vai trắng nõn có một mảng da thịt bị ma sát đỏ ửng.

Christina trầm mặc trong chốc lát: “Quả thật, người không thể mặc tiếp loại quần áo này.” La Avie cũng đi tới, nhìn đến trên vai Liễu Yên Nhiên hồng ngân, không khỏi đau lòng trách cứ nói: “Cái đứa nhỏ này, mặc không được loại quần áo này sao không chịu nói?”

Liễu Yên Nhiên có chút xấu hổ đem tay áo kéo xuống, nhẹ giọng nói: “Mọi người đều mặc như vậy...”

La Avie lại trách cứ nhìn nàng một cái, xoay người nói với Christina: “Ta nhớ rõ nơi này có dùng tơ Thổ Ti thú phun ra làm thành quần áo.”

Christina vỗ tay một cái: “Đúng rồi. Thiếu chút nữa là ta quên.” Sau đó liền hấp tấp vọt vào phòng trong, Thổ Ti thú là một loại thú khá giao hoạt, thịt ăn cũng không ngon, chỉ có tơ nó phun ra tương đối mềm mại, rất nhiều người thích dùng loại tơ tằm này làm khăn trải giường và màn trướng, đem làm thành quần áo loại này á thú nhân không mua nhiều lắm, bọn họ đều cảm thấy loại quần áo này rất nhẹ, mặc vào giống như không mặc quần áo, làm cho người ta cảm thấy không được tự nhiên. Sau khi Christina thấy lượng tiêu thụ không tốt nên để qua một bên luôn, bây giờ nhớ ra mới thấy kỳ thật rất thích hợp với Liễu Yên Nhiên.

Chờ bà lấy ra, Liễu Yên Nhiên sờ sờ, cảm giác có chút giống vải bông, sờ lên thực mềm, lập tức mặc thử một bộ, chỉ cảm thấy mềm nhẹ nhuyễn hoạt, thực thoải mái, vì thế hưng trí vội vàng đặt mỗi mùa làm ba bộ.

Liễu Yên Nhiên đi theo La Aive một đường đi dạo qua không ít cửa hàng, mua tất cả đồ dùng hàng ngày, tuy rằng rất nhiều thứ hình dáng cùng cách dùng không giống nhau, nhưng thật ra công dụng cơ bản vẫn giống nơi ở trước kia, điều này làm cho Liễu Yên Nhiên an tâm hơn nhiều.

Liễu Yên Nhiên hiện tại cũng hằng hái đi dạo, nàng đi dọc theo phố, từ rất xa đã nhìn thấy một chỗ có rất nhiều người vây quanh, sau khi cùng La Avie nói một tiếng, Liễu Yên Nhiên liền chạy qua, ý vào thân hình mình nhỏ nhắn hơn so với những người khác, liền chui qua đám người.

Những tảng đá lớn nhỏ không đồng nhất, nhan sắc không đồng nhất thực quen thuộc, đặt ở bên cạnh những tảng đá là khối máy cất lạnh như băng cùng với rải rác những khối đá trắng bong đã bị cắt mờ.

Liễu Yên Nhiên nhìn một á thú mang theo một đôi găng tay đen chất liệu không rõ đem ra một khối đá tròn cỡ quả bóng màu cát đặt lên giải thạch cơ (máy giải thạch), cầm bút trắng vẽ lên tảng đá hai cái, rồi bắt đầu giải thạch.

Một đám á thú nhân sớm đã vây lại, đem xung quang giải thạch cơ từ từ vây lại, cản trở tầm mắt Liễu Yên Nhiên, Liễu Yên Nhiên hiếu kỳ vội chen lấn đi lên để nhìn cho rõ, nhưng do thân hình Liễu Yên Nhiên quá bé, nên bị một á thú nhân khác cũng đang chen đến đụng ngã, một cánh tay vừa lúc đưa ra ôm bên hông nàng, khẽ kéo một cái, cả người Liễu Yên Nhiên liền bổ nhào vào trong lòng người kia.

Xúc cảm vừa nhỏ vừa nhuyễn trong ngực làm Leonard cơ hồ giật mình, hẳn chưa bao giờ biết ôm một á thú cảm giác tự nhiên tốt như vậy, hẳn cúi đầu, nhìn tiểu á thú trong ngực, vừa vận bất gặp cặp mắt đen nhánh phiếm sưng mù kia, Leonard ngây người một chút, bỗng nhiên cảm thấy có cái gì ở thời điểm hẳn không phòng bị, đã tiến vào trong lòng hắn.

Thoáng cái đã bị kéo đụng phải lồng ngực cứng rắn của thú nhân, Liễu Yên Nhiên nhin không được nháy mắt mấy cái cho hết cái cảm giác đau muốn rơi lệ, lại cảm thấy thú nhân ôm nàng thật lâu không hề động, nhin không được dùng sức đẩy ra.

Bị lực đạo mềm mại mà nhỏ bé trong ngực đẩy ra, Leonard chỉ cảm thấy tiểu á thú trong lòng giống như Ốc Phu thú trước đây hắn nuôi, thường hay

dùng thịt đệm mềm mại làm nũng đập đập lên tay và mặt hân, thực mềm mại cùng khả ái.

Nhưng hân không có quên ý tứ muốn biểu đạt của tiểu á thú này, Leonard thật sâu nhìn thoáng qua người nhỏ bé trong lòng, nhẹ nhàng buông lỏng tay ra, trông trái trước ngực làm cho trái tim hân nhin không được mất mát một chút, thanh âm trầm thấp dễ nghe nhẹ nhàng vang lên: “Về sau phải cẩn thận một chút.” Ngữ khí nhu hòa này cũng khiến chính Leonard cảm thấy ngạc nhiên.

“... Thật xin lỗi.” Liễu Yên Nhiên biết là mình đụng phải người ta, vì thế ngoan ngoãn nói xin lỗi.

Trái ngược với những á thú có giọng nói khàn khàn, thanh âm của tiểu á thú này càng tinh tế, nhu hòa khiến người không quá thích á thú nhân nhỏ yếu như Leonard vậy mà lại không hề chán ghét chút nào, thậm chí dâng lên ý niệm muốn nghe nhiều hơn trong đầu. Hân mở miệng, muốn nói thêm gì đó, nhưng trong đám người vây quanh truyền ra tiếng ồn ào kinh hô làm cho hân đánh mất chủ ý.

“Trưởng....Đại trưởng a.....Xem thể nước này, chắc đạt đến Tam đẳng”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Thanh âm tràn ngập hưng phấn cùng kinh thán trong lúc nhất thời hấp dẫn sự chú ý của mọi người chung quanh, bao gồm cả Leonard, đây vốn chính là mục tiêu chủ yếu nhất hân ra ngoài lần này.

Liễu Yên Nhiên nghe thanh âm hưng phấn đó thì càng hiếu kì, vội vã chen nhanh vào để xem cho rõ, trên khoảng đất trống là một á thú nhân, nàng ta đang cầm phân nửa khối đá mà Liễu Yên Nhiên thấy vô cùng quen thuộc nhưng không nhớ nổi là đã gặp ở đâu.

Nữ á thú này vui mừng dùng một vật thể kì lạ mà sát trên phân nửa tảng đá, Liễu Yên Nhiên tập trung nhìn thì chỉ thấy bên trong nó lộ ra một viên đá khác có màu sắc trong suốt, lóng lánh giữa ánh mặt trời nhìn khá bắt mắt.

Khi viên đá đó vừa lộ ra thì xung quanh mọi người bắt đầu la hét, có một số thú nhân trực tiếp đưa ra giá cao để mua viên đá đó làm Yên Nhiên nghi hoặc vô cùng. Nàng âm thầm ghi nhớ để quay về tìm hiểu thêm.

Chạy về bên cạnh La Avie, Liễu Yên Nhiên cũng chẳng còn tâm tư gì dạo phố, bị La Avie mang đến phố mua nguyên liệu nấu ăn gần đó, sau đó theo bà trở về nhà, về đến nhà nói một tiếng với La Avie liền trở về phòng, lão á thú nhân chỉ cảm thấy thân thể của nàng mới khỏe lại, đi dạo chắc mệt mỏi còn sẵn sóc thay nàng chuẩn bị nước tắm.

Liễu Yên Nhiên nói cảm ơn rồi đem mình vùi vào trong nước, nàng không tự chủ được nhớ tới một màn hồi chiều cùng tưởng tượng những con số cao vùn vụt mà thú nhân trả giá, trong mắt nhin không được hiện lên ước ao.

Liễu Yên Nhiên nghĩ đến những viên đá kì lạ mà quen thuộc lúc chiều, nàng nghi hoặc vì sao mình lại cảm thấy quen thuộc nhưng cố mãi mà chẳng nhớ ra nổi.

La Avie đang ở trong phòng bếp nấu cơm, đồ làm bếp nơi này cùng trước kia có chút không giống, mình bạch mình sớm muộn cũng độc lập sinh hoạt Liễu Yên Nhiên trực tiếp vào phòng bếp muốn La Avie chỉ bảo nàng, La Avie cũng không keo kiệt, đem cách dùng mấy thứ chưa thấy qua đó dạy cho nàng.

May mắn Liễu Yên Nhiên trước kia luôn phải nấu cơm cho pa pa cùng mẹ mẹ sau lại cho gia gia cùng nãi nãi nên đối với kĩ năng sinh hoạt này nàng học rất nhanh chóng, thêm sự khéo léo của Liễu Yên Nhiên về mùi vị, La Avie nhìn Liễu Yên Nhiên thuần thục thái mỏng thịt của Ô Đồ thú cho vào nồi rồi niềm niềm gia vị thì hài lòng mỉm cười, bà thật không ngờ Yên Nhiên lại giỏi nấu ăn như vậy, tuy phương thức niềm niềm có chút khác biệt nhưng cũng không ảnh hưởng đến mùi vị của thức ăn.

Liễu Yên Nhiên mở nắp vung lên thì một mùi hương thơm ngát phiêu đảng trong không khí, La Avie nhin không được nuốt nước miếng, với một tay nghề như thế thì bà không lo tiểu Nhiên sẽ không già được rồi.

Ăn cơm xong, Liễu Yên Nhiên ở phía ngoài phòng ốc tản bộ một lát sau khi cảm thấy đã hơi tiêu thực, thì trở lại gian phòng của mình liền nằm xuống giường, đột nhiên nàng giật mình nhớ lại, nàng đã gặp qua những tảng đá này lúc nào.

Liễu Yên Nhiên trong đầu nghĩ đến vào không gian thì nháy mắt bản thân đã đứng tại một nơi rộng lớn, cây ăn quả xếp thành hàng cùng rau đại mộc khắp nơi, xung quanh còn có những con gia cầm lưng thừng đi dạo, một dòng suối thật lớn, từ ngọn núi đá chảy ra sau đó hội tụ đến vô số cái hồ nước nhỏ, phạm vi xung quanh con suối là vô số tảng đá quen thuộc mà nàng đã nhìn thấy.

Nàng vui sướng cầm lên một tảng đá xem xét, khi chạm vào tảng đá nàng ngay ngắn phát hiện từ bên trong tảng đá nàng cảm nhận được một luồng khí ấm nhẹ nhẹ, Liễu Yên Nhiên nhíu mày nàng lại cầm một tảng đá khác lên thì lần này luồng khí ấm lại mạnh hơn trước, Liễu Yên Nhiên âm thầm ghi nhớ lại điều này

Sáng hôm sau, La Avie phải trở lại bệnh viện đi làm, trước khi đi bà vẫn chưa yên tâm về Liễu Yên Nhiên, vì vậy cùng nàng thương lượng một chút, muốn đưa Liễu Yên Nhiên qua nhà con bà. Liễu Yên Nhiên không muốn làm cho La Avie lo lắng, nên tất nhiên là đáp ứng.

Nhà nhĩ tử của La Avie cách nhà bà cũng không xa, đi một cái phố là đến, La Avie đến trước cửa một ngôi đại viện lớn, ấn chuông cửa, cửa rất nhanh liền mở ra, bên trong đi ra một cái á thú nhân ôn hòa có mái tóc dài xanh nhạt, nhìn thấy La Avie liền cười gọi: “A ma, người đã đến rồi.”

La Avie không có đi vào, kéo Liễu Yên Nhiên qua cười nói: “Lu Mos, đây chính là đứa trẻ ta đã nói, hôm nay đành phiền toái người chiếu cố em ấy.”

Lu Mos đánh giá Liễu Yên Nhiên, trên khuôn mặt ôn hòa lộ ra kinh thần: “A ma, em ấy thật là nhỏ, thật xinh đẹp.”

La Avie lộ ra ánh mắt đặc ý, giống như được khen ngợi chính là bà, tiếp theo lại dặn dò mấy câu, liền vội vã đi, Liễu Yên Nhiên đi theo Lu Mos vào phòng, Lu Mos lấy ra một số điểm tâm nhỏ nhỏ, hình dáng cổ quái cho nàng, rồi bật máy hiện ảnh tương tự ti vi, sau khi chỉ cho Liễu Yên Nhiên chuyển kênh thế nào, liền ra hậu viện.

Liễu Yên Nhiên hướng về phía máy hiện ảnh lộ ra vẻ rất hứng thú, đồ trước mắt toàn bộ đều là màu đen, không có bất kỳ lớp vỏ nào, thoát nhìn giống như là một tấm kính màu đen, dựa theo phương pháp Lu Mos chỉ cho, nàng bật máy hiện ảnh lên, hình ảnh rất nhanh liền hiện lên, bên trong là cây cối không lồ cao ngoài sức tưởng tượng của Liễu Yên Nhiên, chỉ có tiếng gió thổi qua lá cây, nàng chờ trong chốc lát, trong tầm nhìn đột nhiên xuất hiện một quái vật khổng lồ, nó lớn gấp mấy chục lần thân thể khổng lồ châu Úc, tứ chi trắng kiện, móng chân trên chân dài bén nhọn, trong mắt xanh biếc độc ác tràn đầy hung tàn, Liễu Yên Nhiên có chút ngạc nhiên nhìn, suy đoán, kênh này chẳng lẽ là ‘Thế giới động vật’

Song, một giây sau, tình cảnh trên màn hình hiện lên đã phá tan suy đoán của nàng — cách chỗ thân thể khổng lồ châu Úc không xa đột nhiên xuất hiện một thú nhân cao lớn khôi ngô, hần giống như gió chạy đến bên cạnh ‘thân thể khổng lồ châu Úc’, hai tay vươn ra một phát, đã bắt được hàm răng sắc nhọn bổ nhào đến cắn của dã thú, một tay nắm hàm trên, một tay nắm hàm dưới, hai tay dùng sức, cứ như vậy xé phăng luôn dã thú thành hai nửa, huyết nhục phun đầy trời lên mặt đất và cây cối xung quanh, thậm chí có chút phun lên người thú nhân, hần không thèm để ý chút nào lau đi máu trên mặt, hướng về phía ống kính mỉm cười một cái, nhảy lên cây, hai ba phát bóng dáng liền biến mất.

Liễu Yên Nhiên chưa từng thấy cảnh tượng đậm đà máu me như vậy, nhưng nàng không hề sợ hãi trái lại, tự đáy lòng dâng lên một cỗ bạo ngược, hình ảnh máu me trong máy phát hình khiến cổ họng nàng khô khốc, một cỗ mùi thịt tươi thoang thoang hiện ra trong không khí, nàng không làm là mùi thịt của Lu Mos, thật thơm, thật muốn cắn một cái.

Liễu Yên Nhiên hoảng sợ, một giọng nói bốc lên trong lòng nàng, không, không thể tiếp tục, nếu không mi sẽ trở thành quái vật. Liễu Yên Nhiên vội vã nhắm chặt mắt cố gắng đè xuống khát vọng muốn đi tìm Lu Mos của mình, tuy nàng không biết vì sao nhưng hiện giờ nàng không thể gặp Lu Mos.

Liễu Yên Nhiên ngồi một lát, không muốn nhìn lại những hình ảnh kia, đem máy hiện ảnh tắt đi, đứng lên, hướng về hậu viện đi tới, nàng cảm giác mình cần ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Vừa vào hậu viện, Liễu Yên Nhiên liền sững sốt một chút, cước bộ cũng không khỏi ngừng lại — ở trong viện nhà Lu Mos, nàng lại lần nữa thấy được mấy khối đá quen thuộc, chỉ có năm ba khối, chúng ngổn ngang chồng chất tại góc cách đó không xa, chung quanh còn có một số công cụ kì lạ, bên cạnh chúng còn rải rác những khối đá bị cắt lát.

Liễu Yên Nhiên hiếu kì, đi đến một trong số viên đá nằm trong ấy, tay cầm lên một khối trong ấy hứng thú quan sát, từ khối đá truyền đến cảm giác ấm ấm quen thuộc, chỉ là rất mỏng manh.

Đang lúc nàng nhìn chăm chú, phía sau bỗng nhiên truyền tới một âm thanh ôn hòa mang theo kinh ngạc: “Yên Nhiên, người thậm chí không đeo hắc văn bao tay mà có thể chạm vào mao lưu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Liễu Yên Nhiên giật mình nhìn Lu Mos đang đứng phía bên kia vườn hoa, mùi thơm từ thịt của Lu Mos trực tiếp kích thích cơ thể của Liễu Yên Nhiên, trong đầu nàng vang lên thanh âm đáng sợ, Lu Mos nhìn Liễu Yên Nhiên biến hóa thì nhũn mảy, đột nhiên một cảm giác lạnh lẽo chạy dọc theo sống lưng cô.

Liễu Yên Nhiên buông viên đá trong tay ra, bước từ bước thật nhỏ về phía Lu Mos, chính nàng cũng không thể biết hiện tại bản thân đã biến hóa như thế nào, nhưng trong mắt Lu Mos thì hiện rõ ràng, sắc mặt Liễu Yên Nhiên đột nhiên từ từ biến xanh trắng, những làn gân xanh đen nổi bật lên trên làn da, gương mặt lấy mất thường có thể nhìn thấy bắt đầu hủ hóa, răng nanh từ khe miệng theo đôi môi nhỏ nhún kia bắt đầu vươn dài, móng tay sắc bén đen đặc, chậm rãi theo móng tay mọc ra ngoài.

Lu Mos hoảng sợ nhìn người đang đi về phía mình, bạo ngược cùng tàn nhẫn trong mắt Liễu Yên Nhiên cơ hồ khiến Lu Mos muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng cô phát hiện bản thân như bị dính trụ hoàn toàn không nhúc nhích được một chút nào.

Liều Yên Nhiên từng bị tang thi cắn bị thương nhưng do nàng kịp trốn vào không gian, trải qua ngàn năm độc tính đã dần bị linh khí trong nước suối đè ép, nếu qua một thời gian nữa là có thể sẽ thanh tẩy hoàn toàn, nhưng Liều Yên Nhiên lại tỉnh sớm hơn thời gian cần thiết, Liều Yên Nhiên từ lúc tỉnh lại đến bây giờ thì luôn không chạm đến máu tươi, tất cả thực vật điều đã được La Avie xử lý, nhưng bộ phim vừa rồi khiến cho sự khát máu trong lòng nàng trở dậy.

Hiện tại, độc tính của Liều Yên Nhiên không bị linh khí kiềm chế nên dần dần thức tỉnh.

"Yên....Yên....Nhiên...ngươi ngươi làm sao vậy" Lu Mos run rẩy hỏi, cô cơ hồ đã xác định đứa bé mà a ma cô nhặt về tuyệt đối không bình thường.

Tiếng nói của Lu Mos như một đòn đánh nặng nề va chạm vào thần kinh của Liều Yên Nhiên đang trên bờ vực sụp đổ, giúp nàng lấy lại chút thần trí.

Liều Yên Nhiên hoảng sợ nhìn về phía bàn tay với móng vuốt đen nhánh đang bóp chặt yết hầu của Lu Mos, nàng run rẩy, thật lúi lại nhìn chăm chăm bàn tay rõ ràng không giống bình thường kia.

Lu Mos cũng cố không hơn gì khác, cô vội vã chạy ra ngoài, nhưng chưa kịp chạy thì đã bị Liều Yên Nhiên nắm lấy.

"Đi...Lu Mos, Yên Nhiên...không phải...đi tin Yên Nhiên đi" Liều Yên Nhiên run run mà cầm lấy tay của Lu Mos, giọng nói yếu ớt muốn giải thích, nhưng chính nàng cũng không biết nên nói thế nào.

Lu Mos ra sức giãy giụa nhằm tránh khỏi bàn tay đang kiềm chế mình, hoảng sợ khiến giọng Lu Mos trở nên sắc nhọn: "Buông....mi là quái vật....buông ta ra...tránh xa ta ra"

Không thể trách Lu Mos phản ứng quá khích, địa cầu hiện nay tuy tràn ngập các loài người có thể biến hóa thành động vật nhưng không một người nào có hình dạng giống Liều Yên Nhiên, bộ dạng khủng bố kia quả thật đánh sâu vào thị giác của Lu Mos.

Liều Yên Nhiên nhìn móng tay sắc nhọn của mình nàng sợ sẽ làm tổn hại đến Lu Mos nên thả tay ra, Lu Mos nhân cơ hội vội vã bỏ chạy, cô phải báo việc này cho a ma.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Lu Mos chạy nghiêng ngả vọt vào bệnh viện mà a ma của cô đang làm, La Avie đang có một cuộc phẫu thuật quan trọng nên Lu Mos chỉ đành ngồi chờ, cô hoang mang đi qua đi lại, hai tay vẫn không khống chế được mà run lẩy bẩy, khi La Avie bước ra từ phòng giải phẫu thì nhảy bổ vào bà không phải người nhà bệnh nhân mà là đứa con gái luôn điềm tĩnh, dịu dàng của bà.

"Lu Mos, bình tĩnh lại, con đang làm ta hoang mang đấy" La Avie nhìn đứa con gái mà mình luôn yêu thương đang run đến mức nói không thành tiếng kia, bà cố gắng nhẹ giọng muốn bình phục lại tâm tình kích động của con gái.

"A ma, đứa....đứa nhỏ kia nó ko phải á thú" Lu Mos cố ngăn cơn sợ hãi trong lòng để lấp bấp nói cho tròn câu.

La Avie nhú mày, bà hiểu ra nhanh chóng là Lu Mos đang nhắc đến ai, vì thế giờ đến phiên La Avie lấp bấp: "Con....con nói....Nhiên.....nó không phải á thú....vậy nó là gì"

Lu Mos lắc lắc đầu, chính cô cũng không nói được đứa bé kia là gì, nhưng ánh mắt bạo ngược đó, làn da xanh trắng, hủ hoá cùng răng nanh sắc nhọn, thì Lu Mos thấy vô cùng quen thuộc nhưng không thể nhớ ra là đã gặp ở đâu.

La Avie nhìn con gái cứ áp a ấp úng thì sốt ruột lên, bà không chời được nữa mà vội vã quay về nhà Lu Mos. Lu Mos nhìn a ma mình muốn đu gấp đứa bé đó thì vội vàng níu lại, gấp gấp nói: "A ma, người muốn làm gì, đứa bé đó rất nguy hiểm, người không nên đi"

"Con nói gì vậy....Nhiên là đứa bé tốt, ta muốn tận mắt nhìn nó" La Avie không đợi Lu Mos nói tiếp thì đã nhanh chóng đi ra xe, lái về nhà Lu Mos, bà không phải không tin những gì Lu Mos nói nhưng bà nhất thời không thể chấp nhận được, bà xem Liều Yên Nhiên như cháu ruột của mình, làm sao có thể có chuyện Nhiên muốn làm tổn thương Lu Mos.

Trên nền đất, tại hậu viện nhà Lu Mos, Liều Yên Nhiên vẫn ngồi ngây ngốc, đầu nhỏ chôn thật chặt giữa hai cánh tay, một màn diễn ra lúc chiều luôn ám ảnh lấy nàng, nàng không quên được bản thân lại có ý nghĩ muốn ăn sống Lu Mos, Liều Yên Nhiên mỗi lần suy nghĩ đến điều đó đã cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, máu trong người như từ từ mất đi độ ấm của nó, cả thân thể chỉ cảm nhận được từng trận băng lãnh mà thôi.

"Nhiên...." La Avie đi vào hậu viện thì nhìn thấy thân thể nhỏ nhỏ kia đang co ro ngồi dưới nền đất lạnh lẽo, cả con người co lại thành một đoàn, hơn nữa khi nghe tiếng gọi của bà thì càng cuộn chặt cơ thể hơn.

"Nhiên....bé ngoan.....đừng sợ....nào...cho ta được ôm con" La Avie tận lực giảm nhẹ âm thanh của mình xuống, để không kích thích đến đứa bé đang run rẩy như một con thú nhỏ chấn kinh kia.

Liều Yên Nhiên nghe tiếng gọi thân thiết kia thì càng không muốn lộ diện, bộ dáng của nàng bây giờ rất đáng sợ, nếu La Avie nhìn thấy nhất định sẽ chán ghét nàng giống Lu Mos, nàng không quên được lúc chiều những lời Lu Mos đã nói, quái vật, đúng, hiện tại trong nàng như quái vật. La Avie là người cho nàng âm áp ngoài ông bà nội cùng dì La, nàng không muốn bà chán ghét mình.

Một vòng tay ấm nóng bao lấy cả người Liều Yên Nhiên, khi cảm nhận được hơi ấm từ người La Avie thì Liều Yên Nhiên cứng ngắt cả cơ thể, La Avie đau lòng vuốt ve sóng lưng của Liều Yên Nhiên để giúp cô bé bình tĩnh hơn, lúc này bà cũng đã nhận ra sự thay đổi của nàng. La Avie nhìn làn da lộ ra bên ngoài bộ váy thì hơi nhúm mày, những làn gân xanh đen nổi hẳn lên trên màu da trắng bệch, nhìn vô cùng dọa người, hơn nữa lúc này bà đã vô tình nhìn thấy những móng vuốt sắc bén mà đen đặc kia, bà hiện tại có thể khẳng định, Nhiên không phải á thú bình thường.

Lu Mos nhìn a ma đang dỗ dành Liều Yên Nhiên thì nhăn mày thật chặt, lúc lần đầu nhìn thấy Liều Yên Nhiên thì cô cũng rất thích đứa bé vừa hiền lành, vừa ngoan ngoãn này nhưng việc xảy ra lúc chiều khiến cô không cách nào quên được, cô có thể khẳng định Liều Yên Nhiên lúc đó là muốn bóp chết cô, nhìn a ma không phòng bị gì mà tiếp cận Liều Yên Nhiên thì Lu Mos cắn chặt răng, quay người đi, cô không thể để một phần tử nguy hiểm như vậy ở cạnh a ma, nhưng trước hết phải biết được rốt cuộc đứa bé này là gì.

Liều Yên Nhiên sau khi được La Avie trấn an thì tâm tình trở nên bình tĩnh hơn, nàng nhỏ giọng giải thích: " La Avie, Yên Nhiên không có ý...."

"Đừng nói, ta tin con" La Avie nhìn đứa bé kia cô gắng đưa ra lời giải thích thì đau lòng, nên cắt ngang lời nói của Liều Yên Nhiên, mặc kệ vì lý do gì, bà tin Nhiên không bao giờ làm hại bất kì ai.

La Avie thành công làm Liều Yên Nhiên có lại dũng khí nên khi bàn tay của La Avie đưa ra muốn kéo đầu nàng lên thì Liều Yên Nhiên cũng không chống cự mà theo lực đạo đó ngẩng đầu lên. Bộ dáng hiện tại của Liều Yên Nhiên cũng không khác bình thường bao nhiêu, răng nanh đã thu hồi vào trong miệng, làn da cũng khôi phục bình thường, chỉ là màu da trắng nõn nay lại thành trắng bệch, cùng những sợi gân xanh đen quý dị, La Avie nhìn một hồi cũng không đoán ra được là làm sao, bà cũng cảm thấy bộ dáng Nhiên hơi quen mắt nhưng lại không tài nào nhớ ra, nên chỉ cho rằng Liều Yên Nhiên nhiễm bệnh lạ mà thôi.

"Nhiên....con đừng lo....con chỉ bị ốm mà thôi....ta sẽ trị hết cho con mà" La Avie an ủi nói, với trình độ y học hiện nay có bệnh lạ nào mà không trị được, nên La Avie hiện tại chỉ muốn nhanh chóng đem Liều Yên Nhiên đi bệnh viện để xét nghiệm.

"Nào...giờ cũng đã tối...chúng ta nên dùng bữa, ngày mai ta mang con đi xét nghiệm một chút" La Avie nhìn bầu trời đêm bên ngoài lên tiếng nói ra quyết định của mình. Liều Yên Nhiên ngoan ngoãn gật đầu, chỉ cần La Avie không chán ghét nàng thì những chuyện khác nàng không để ý lắm.

La Avie muốn gọi Lu Mos nhưng phát hiện cô con gái thế mà lại không thấy đâu, lắc lắc đầu, La Avie đành mang Liều Yên Nhiên về nhà mình để nấu bữa tối, còn Lu Mos thì bà cần tìm thời gian nói chuyện sau.

Lu Mos men theo một con hẻm tại đường phố sầm uất về đêm, tiến vào một ngôi nhà khá trang nhã, được dựng lên bằng những khối đá xanh biếc, kết cấu như một hình con thoi, dùng trước cánh cửa xanh lam của ngôi nhà, cô nâng tay gõ nhẹ ba tiếng, sau khi nghe thấy một giọng nói ồm ồm, già nua vang lên cô mới từ từ đẩy cánh cửa xanh ra, nhẹ nhàng bước vào.

"Cethera" Lu Mos cung kính cúi đầu gọi tên người đối diện bằng giọng nói trang trọng.

Đối diện Lu Mos là một chiếc ghế sa lon đơn cũng là màu xanh da trời, cả chiếc ghế được trải một tấm thảm trắng muốt, ngồi trên đó là một á thú nhân có bộ dáng già hơn cả La Avie, làn da nhăn nheo cùng những đốm đồi mồi trải khắp cả người, gương mặt khắc khổ, đầy nếp nhăn và cái miệng móm mém.

"Nói đi, con cần ta giúp gì" giọng nói nhảm nhí như rít ra từ cổ họng. Cathena là tộc trưởng của Macca thành và cũng là bà cố của Lu Mos, a ma của La Avie, nếu không có gì thay đổi thì sau khi Cathena mất, La Avie chính là tộc trưởng đời kế tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

La Avie đưa Liều Yên Nhiên đến bệnh viện của mình làm xét nghiệm nhưng kết quả đưa ra khiến bà càng hoang mang hơn, mọi thông số cho thấy Liều Yên Nhiên hoàn toàn bình thường, không thể tìm ra một điểm khác biệt nào.

Liều Yên Nhiên căng thẳng ngồi tại phòng riêng của La Avie nhìn bà đang xem bệnh án của mình, cả thân người được bao phủ bởi một tấm áo choàng đen, khiến cho người bên ngoài không cách nào nhìn rõ dung mạo bên trong tấm áo choàng.

Đột nhiên, liên lạc khí vang lên tiếng chuông inh ỏi, phá tan không khí im lặng trong phòng, La Avie nhìn màn hình hiển thị trên liên lạc khí thì nhúm mày.

"Cethena, người tìm con" Giọng nói La Avie không tự giác trầm trọng lên, đối với La Avie thì a ma của bà là một người đáng giá tôn kính, khi a cha của

bà mất trong trận chiến với hung thú của rừng rậm Ô La Thác để bảo vệ thành Macca thì a ma đã đứng ra chỉ huy những cư dân còn lại Macca chiến đấu với những con vật hung tàn đó, dưới sự chỉ huy của a ma thành Macca mới không dẫn đến diệt thành.

"La Avie, con gái ta, ta muốn nhìn đứa trẻ kia một chút, có thể ta có cách để giúp nó" giọng nói hiền hòa vang lên trong thông tấn khí, đối với đứa con gái này thì Cethena giọng điệu luôn tự giác ôn nhu.

La Avie nghe yêu cầu từ a ma của mình thì biết chắc Lu Mos đã đem chuyện tiểu Nhiên nói cho Cethena, a ma của bà sau trận chiến đó thì được tôn làm thành chủ đã được hơn 60 năm, mọi việc lớn nhỏ trong Macca thành đều phải thông qua bà, Yên Nhiên xuất hiện một cách bất ngờ như vậy nếu Cethena đã biết thì không có khả năng bỏ qua.

"Vâng, a ma" La Avie nhẹ giọng trả lời, bà quay sang nhìn Liễu Yên Nhiên ngồi ngay ngắn trên giường, khề thờ dài.

La Avie đi đến bên Liễu Yên Nhiên, đưa tay ra vuốt nhẹ đầu nàng rồi nhỏ giọng trấn an: "Nhiên, ta đưa con đến gặp một người là a ma của ta, bà ấy có thể giúp con"

Liễu Yên Nhiên nhận ra tâm tình nặng nề của La Avie nên cũng không dám nói thêm gì chỉ nhu thuận gật gật đầu. Nàng cảm thấy nếu là a ma của La Avie thì cũng sẽ không gây hại cho nàng.

La Avie dẫn Liễu Yên Nhiên đi đến trung tâm Macca thành vào ngôi nhà mang màu sắc xanh lam nhu hòa kia, sau khi xác định cả hai điều y phục chỉnh tề mới nâng tay gõ nhẹ cửa.

"Vào đi"

Sau khi được Cethena cho phép, La Avie nắm tay Liễu Yên Nhiên đẩy cửa từ từ đi vào, sau khi nhìn thấy á thú nhân đang ngồi tại phòng khách kia thì La Avie hai tay chấp trước ngực, đầu cúi nhẹ xuống bày tỏ tôn kính của mình với thành chủ. Liễu Yên Nhiên ừ khi bước chân vào nơi này thì không dám nhìn loạn chỉ chăm chăm nhìn sàn nhà dưới chân, khi La Avie hành lễ thì Liễu Yên Nhiên cũng trực tắc làm động tác theo La Avie.

Cethena nhìn đứa trẻ được con gái mình hộ ở phía sau kia, á thú nhân tuy không thể biến hình thú nhưng trong máu vẫn có gen của động vật, mà những động vật giống cái chỉ bảo hộ con của bọn họ, nhìn La Avie bày ra tư thế hộ con với đứa trẻ kia thì bà đã biết con gái mình chắc đã xem đứa trẻ đó như con cháu của bản thân rồi.

La Avie nhìn a ma của mình đang quan sát Liễu Yên Nhiên thì không tự giác che đi thân hình của nàng rồi mới cất giọng giới thiệu: "A Ma, người xem đây là tiểu Nhiên, nó là một đứa trẻ ngoan, người có thể xem nó như Lu Mos"

Lời nói của La Avie xem như khẳng định thái độ của mình, bà đã đưa Liễu Yên Nhiên vào vòng bảo hộ của bản thân, Cethena nghe La Avie nói cũng không tỏ thái độ gì, không đồng ý cũng chẳng phản đối, bà xem như không quan tâm đến Liễu Yên Nhiên nữa chỉ chăm chú hỏi thăm tình hình của La Avie gần đây, theo tập tính của động vật thì bọn họ sẽ để cho con mình đi ra ngoài tự lập khi chúng đã đủ tuổi nên Cethena dù rất yêu thương con mình nhưng không thể cưỡng lại bản năng từ trong cơ thể, vì thế khi La Avie đủ tuổi đã để La Avie ra bên ngoài chỉ khi có việc mới gọi La Avie đến gặp.

Liễu Yên Nhiên đứng kế bên nghe cuộc đối đáp của hai mẹ con La Avie mà tâm thần không yên, nàng có thể cảm nhận đến a ma của La Avie đôi khi quét tầm mắt nhìn về phía nàng, ánh mắt đó nàng không hiểu nhưng trực giác cho nàng biết nó rất nguy hiểm.

Không thể nói, khi Liễu Yên Nhiên trở thành tang thi thì ngũ giác của nàng linh mẫn dị thường, trực giác với nguy hiểm cũng đề cao hơn, Cethena là thành chủ của Macca thành sau có thể dễ một mối hiểm nguy như vậy tồn tại, hiện nay cũng không yên bình như vẻ bề ngoài, bọn họ luôn bị hung thú đến từ rừng rậm Ô La Thác uy hiếp đã đủ ứng phó mỗi một, nếu xuất hiện thêm phần tử nguy hiểm khác thì rất có thể dẫn đến mối họa cho Macca thành, đó là điều mà với một cương vị thành chủ như bà tuyệt không cho phép.

Cethena làm thành chủ bao nhiêu năm, có dạng người nào bà chưa gặp qua, che dấu thần sắc để quan sát một người với bà là rất dễ dàng, hơn nữa với sự khôn khéo của bà thì việc để cho La Aive lơ lửng cảnh giác hoàn toàn là chuyện nhỏ.

"Được rồi, con gái của ta, mang đứa nhỏ này về đi, ta sẽ giúp con tìm hiểu nguyên nhân, nếu con đã thích con bé thì cứ giữ lại" Cethena giống như một mồi, sau khi bỏ lại câu nói như vậy thì ung dung bước về phòng mình.

La Avie nghe Cethena nói sẽ hỗ trợ thì vui vẻ vô cùng, bà biết thành chủ các đời luôn có sự uyên bác được truyền thừa qua lại nhiều đời cùng giao thiệp rộng rãi với các thành chủ khác, nếu Cethena nói sẽ giúp thì có lẽ Nhiên sẽ được cứu, tuy thấy a ma không hề đề ý nhiều đến chuyện của Liễu Yên Nhiên, thì bà cũng hơi ngạc nhiên nhưng đó là a ma của bà nên bà cũng không nghi ngờ gì.

La Avie làm một cái lễ chào với phòng ngủ của Cethena mới vui vẻ mà mang Liễu Yên Nhiên về nhà, bà phấn khởi nói: "Nhiên, a ma giúp chúng ta thì chắc chắn con sẽ khỏe lại"

Liễu Yên Nhiên không nói gì thêm, bản năng của nàng đang kêu gào, bảo nàng lập tức chạy đi, nhưng tình cảm của nàng dành cho La Avie thì kiên trì tin tưởng La Avie.

Tiếp qua hai ngày thì vẫn không có tin tức gì xảy ra, Liễu Yên Nhiên vẫn sinh hoạt tại nhà của La Avie, cuộc sống yên bình khiến cho Yên Nhiên hạ bớt tâm tình lo lắng của mình, trong khoảng thời gian này, Liễu Yên Nhiên phát hiện nước suối trong không gian có thể giúp nàng biến đổi cơ thể trở về với trước kia, Liễu Yên Nhiên đã uống liên tục hai ngày, trên cơ bản ngoại trừ làn da hơi trắng bệch ra thì nàng đã khôi phục lại diện mạo lúc trước, điều này làm La Avie mừng rỡ vô cùng.

"Yên Nhiên, con trông nhà nhé, hôm nay ta không thể ở cùng con được" La Avie căn dặn Liễu Yên Nhiên, hai ngày này bà vì tình trạng của nàng mà luôn không đến bệnh viện nhưng hôm nay lại có một ca sinh non của một á thú nhân, đối với vấn đề sinh dục thấp hiện nay thì á thú nhân mang thai chính là được xem như trân bảo, bà không thể bỏ mặc được.

Liễu Yên Nhiên gật nhẹ đầu, La Avie dặn dò thêm mấy điều nữa thì nhanh chóng lái xe đến bệnh viện. Liễu Yên Nhiên nhìn theo đến khi chiếc xe mất hút mới quay trở vào nhà, mấy hôm nay nàng luôn nghiên cứu về mấy viên đá mà nàng thấy lúc ở hậu viện nhà Lu Mos và trên quảng trường lần trước. La Avie đưa cho nàng xem một số tài liệu về đồ thạch cũng như cái gọi là mao liêu.

Lịch sử nhân loại ghi chép lại, khi mặt thể tiến đến con người lâm vào tình trạng khó khăn, khi đó nơi nơi mọi thứ điều xảy ra biến dị, con người dần dần bị đẩy vào tuyệt cảnh, sau cùng một nhà nghiên cứu đã từ những sinh vật biến dị kia chế ra một loại huyết thanh có thể tiêm vào cơ thể người, huyết thanh là sự kết hợp giữa gen động vật và gen con người, khi đưa vào cơ thể sẽ khiến loài người sinh ra biến dị, chính là thú nhân và á thú, cơ thể phụ nữ luôn yếu ớt hơn đàn ông có lẽ vì thế nên họ không thể biến hóa.

Thú Nhân chiến sĩ được phân làm 60 cấp độ chia làm bốn tầng: Thần Hoàng Chiến Sĩ, Hắc Vân Chiến Sĩ, Thiên Giai Chiến Sĩ, Huyền Giai Chiến Sĩ.

Chiến sĩ đẳng cấp càng cao hấp thu năng lượng phi thúy tăng lên, á thú nhân không có sức chiến đấu, lại được thế giới giao cho nhiệm vụ khác _ đồ thạch. Phi thúy được giấu trong những khối đá cứng rắn chúng được gọi chung là mao liêu, Thú Nhân không thể trực tiếp đụng chạm, phi thúy cũng có đẳng cấp phân biệt, đẳng cấp càng cao năng lượng càng nhiều hấp thu càng tốt, á thú nhân vì bản lĩnh của mình đổ ra phi thúy chính là nhiệm vụ của họ, mà đồ ra hạng nhất phi thúy chính là giấc mộng của toàn thể á thú nhân.

Đồ thạch sư cùng chiến sĩ có đẳng cấp gọi giống nhau, đồ thạch sư càng đổ ra phi thúy quý hiếm thì có thể thăng cấp thông qua huy chương do học viện Mã Đề La đào tạo đồ thạch sư chuyên nghiệp cấp chứng nhận.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Khi Liễu Yên Nhiên đang cầm khối mao liêu để tập giải thạch thì nghe bên ngoài vang lên thanh âm gõ cửa, nghĩ có thể là La Avie quay lại nên nàng vội chạy ra mở cửa, đứng trước cửa không phải là La Avie mà là một nhóm người mặc giáp sắt đen sáng loáng, dẫn đầu là một á thú mặc áo choàng trắng.

"Người là Liễu Yên Nhiên" á thú nhân mặc áo choàng trắng lên tiếng hỏi, tuy là câu hỏi nhưng giọng điệu đã khẳng định.

"Vâng...các người là..."Liễu Yên Nhiên do dự mới đáp lời, nàng không nhận ra ai trong số bọn họ cả.

"Rất tốt, thành chủ muốn gặp người" Nói rồi người mặc áo choàng trắng phẩy tay để hai thú nhân cường tráng đến cầm giữ Liễu Yên Nhiên.

Trong bệnh viện, La Avie nhìn Lu Mos đang chắn ngang cửa không để bà đi thì tức giận trách móc: "Lu Mos, tránh ra, con đây là muốn cãi lệnh ta"

"A Ma, đây là lệnh từ thành chủ, xin người hãy ở yên đây"

La Avie sững sốt khi nghe nói đây là chỉ thị của Cethena, bà dự cảm có điều chẳng lành đã xảy đến cho Liễu Yên Nhiên, bất chấp can ngăn của Lu Mos, La Avie gạt bỏ tay của đứa con gái, lao vội về nhà mình, bà không thể để Yên Nhiên có chuyện, sao bà lại quên Cethena không chỉ là mẹ của bà, mà còn là một vị thành chủ của Macca thành.

"Nói.....Người là gian tế của rừng rậm Ô Lan Thất phải đến đúng không" Quỳ trên mặt đất, Liễu Yên Nhiên mặt mày trắng bệch, cả người phát run nhìn người trước mặt, đó là kẻ đã bắt nàng hôm nay, một á thú nhân có bộ dáng thật nghiêm nghị.

Mã Sa nhìn tiểu á thú đang run rẩy quỳ phía dưới kia, trong mắt không có xót thương chỉ tràn đầy băng lãnh, bà là chấp pháp quan của Macca thành, từ nhỏ đã được dạy dỗ không được khoan dung với kẻ tội đồ, mặc dù á thú nhân luôn yếu hơn thú nhân về sức mạnh nhưng một số nơi đặc biệt thì không phải không có á thú nhân đảm nhiệm vai trò quan trọng, cụ thể là Macca thành, nơi mà một á thú có thể được tôn vinh làm thành chủ.

Liễu Yên Nhiên run sợ nhìn á thú nhân đang ngồi phía đối diện, nàng lúc này đã sợ đến mức không thể nói chuyện được. Mã Sa ánh mắt biến đổi, bà ta đứng lên đi đến trước mặt của Liễu Yên Nhiên, một bàn tay vung lên, mặt Liễu Yên Nhiên lệch đến một bên, mặt trái nhất thời sưng đỏ một mảnh.

"Còn muốn giả ngu sao.Nói chuyện" Mã Sa gầm lên giận dữ.

Á thú nhân trân quý nhưng là đối với gian tế bọn họ cũng vô cùng căm ghét, rừng rậm Ô Lan Thất được thông trị bởi những kẻ bạo tàn, chúng thường dẫn quân đến xâm phạm thành trì của người thú, những con hung thú đó không chỉ giết đi người thân của bọn họ còn cướp đoạt thực vật không thương tiếc. Tất cả cư dân trên Đông Duy đại lục đều căm hận chúng đến tận xương.

Liễu Yên Nhiên xuất hiện quá bất ngờ, nếu Liễu Yên Nhiên chỉ là một á thú bình thường thì không nói nhưng qua lời kể của Lu Mos thì á thú này có hình thái biến hóa kì dị, bọn họ không thể không nghi ngờ đây là một giống loài mới ở rừng rậm Ô Lan Thất được phái đến để nắm vững.

Liều Yên Nhiên không dám cất tiếng khóc, mặc dù vết thương trên mặt đau đến nằng nứa rơi lệ, nàng hé miệng cố phát ra tiếng, nghẹn hơn nửa ngày cuối cùng phát ra thanh âm: "Không, có, ta, không, phải..."

Mã Sa nhìn mi nghe từng lời đứt quãng của Liều Yên Nhiên, xem ra á thú nhân này rất giáo hoạt, không nghiêm hình e rằng sẽ không hỏi được gì. Mã Sa phát tay bảo hai đứa con gái của bà mang người xuống. Thú nhân luôn được dạy phải bảo vệ á thú nên những chuyện nghiêm hình bức cung này bọn họ tuyệt không làm.

La Avie đi đến trước nhà Cethena quên mất lễ nghi mà xông thẳng vào nhà, khi nhìn thấy Cethena đang đứng bên cửa sổ nhìn về bên ngoài thì bà bất chấp mà hỏi thẳng: "A ma, người gạt con"

Cethena không hề tỏ ra tức giận vì hành động vô lễ của La Avie, bà vẫn nhẹ nhàng lên tiếng: "La Avie, con có nhớ đến a cha con hay không"

La Avie không hiểu sao a ma mình lại nhắc đến a cha đã qua đời kia, bà do dự rồi gạt nhẹ đầu. Cethena qua tấm kính phản chiếu thấy được sự đáp lại của La Avie thì nói tiếp: "Ta không thể nào quên khi đó, ta ôm con trên đôi tay của ta nhìn thân thể của ông ấy bị một con Đồ Lô Thú xé nát thành hai nửa, ông ấy chết vì bảo vệ cư dân của Macca thành, vô số thú nhân khác cũng đã hi sinh vì mục đích thiêng liêng ấy"

La Avie đương nhiên nghe kể lại cuộc thảm chiến năm đó, hung thú của rừng rậm Ô Lan Thất hung mãnh dị thường, lúc ấy xem chút nó đã phá tan cổng thành trì của Macca thành, vô số thú nhân đã hi sinh trong trận chiến đó, a ma của bà đã đứng lên thống lĩnh vô số á thú nhân cùng thú nhân còn lại trong thành chống đỡ vô cùng vất vả, mới giữ được cổng thành trước sự tàn quét của hung thú. Chính vì chiến công lần đó nên a ma mới được người dân tôn lên kế nhiệm chức thành chủ của a cha mà không ai phản đối.

"La Avie, con sau này sẽ kế thừa chức vị của ta, hãy nhìn những người dân nơi đây, đó là trách nhiệm của con" Cethena trịnh trọng nói, bà quay người lại ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào La Avie.

"Nhưng a ma, đứa trẻ đó, nó vô tội!" La Avie cố gắng biện hộ cho Liều Yên Nhiên, bà không tin người mang một đôi mắt xinh đẹp như Hắc Diệu Thạch như thế lại là gian tế.

"Một á thú sẽ có móng vuốt, sẽ có răng nanh, La Avie con sao lại có thể để một phần tử không xác định như thế tại bên cạnh" Cethena rít giọng lên cao, khiến nó trở nên thê thệ một cách kì quái để biểu hiện sự giận dữ của mình.

"Đừng quên nhiệm vụ cùng trách nhiệm của con" Cethena không muốn nói thêm gì nữa, bà quay người trở về phòng.

La Avie muốn nói thêm gì nữa nhưng chính bà cũng không biết nên giải thích thế nào vì sự xuất hiện của Liều Yên Nhiên cũng như biến hóa của em ấy, vốn bà yêu thương Liều Yên Nhiên nên mới đứng ra nguy tạo một thân phận cho nàng nhưng thật không ngờ Yên Nhiên lại có thể biến hóa hình thái mà còn bị Lu Mos bắt gặp.

Cethena đi theo Mã Sa men theo một thông đạo vô cùng u tối, những viên gạch bám đầy rêu xanh, trên tường xa xa mới có một viên đá thủy tinh phát ra ánh sáng mờ mờ, Mã Sa dẫn đầu đẩy cánh cửa rỉ sét trước mặt ra, một cảnh tượng thê thảm hiện ra rõ ràng trước mặt Cethena.

Trên vách tường hiện rõ một thân thể á thú máu chảy đầm đìa, cả cơ thể máu thịt đều bị rách tung tóe, hình dạng của Liều Yên Nhiên đã biến đổi hoàn toàn, làn da xanh xám, răng nanh, móng vuốt đều hiện ra rõ ràng.

Celena giẫm lên nền đá đầy vết bẩn đi đến trước mặt Liều Yên Nhiên, đưa bàn tay nâng lên đầu của nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia hai mắt đã nhắm chặt, trán đầy lệ, khóe miệng còn đang đổ máu, môi cũng nứt. Lấy tay ra, nhìn cái đầu nhỏ bé kia mềm nhũn cúi xuống, Celena nhíu mày hỏi: "Nó chết rồi"

"Vẫn còn thở, nhưng e rằng không trụ được lâu" Mã Sa cung kính hồi báo.

"Vẫn không hỏi được gì"

"Á thú này rất kín miệng, nhưng từ hình thể xem ra là giống loài mới do Ô Lan Thất sản sinh mới có thể kì dị như vậy"

Liều Yên Nhiên mơ mơ màng màng nghe cuộc hội thoại của hai người trước mặt nhưng nàng không cách nào mở miệng thanh minh cho bản thân, bọn họ không tin nàng.

"Đem nó bỏ ra xa thành đi, đừng để La Avie tìm được, nếu đã không hỏi được gì thì không cần giữ lại" Celena nghiêm nghị nói.

"Vâng, thành chủ"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Liều Yên Nhiên bị đưa đến một khu rừng rậm xa khỏi thành Macca, trong tình trạng đã gần như tắt thở, Mã Sa lệnh hai đứa con gái của mình vớt Liều Yên Nhiên tại một gốc cây cổ thụ gần đó.

Hiện nay Macca thành đang trong thời kì khôi phục lại không thể có tin đồn nào liên quan đến rừng rậm Ô Lan Thất, điều đó sẽ khiến các cư dân hoang mang, lo sợ vì nghĩ đến một cuộc tấn công khác.

"A Ma, chúng ta thật phải làm vậy, con thấy nó không sống được nữa đâu" Đê Na không đành lòng nói.

Mã Sa trừng mắt nhìn Đê Na, bà nghiêm giọng nói: "Đê Na, con đã quên sự hung tàn của những tên đến từ rừng rậm Ô Lan Thất hay con đã quên, a cha con là hi sinh như thế nào"

Sa Mỗ kéo tay em gái lại, ý bảo đừng nói nữa, tình cảm của a ma dành cho a cha bọn họ cũng hiểu, Mã Sa cảm hận bọn người của rừng rậm Ô Lan Thất nên đối với gian tế do bọn họ phái đến cũng đều căm ghét tột cùng.

Đê Na nhìn thân hình nhỏ bé kia, tuy cô cũng lơ mờ nghi hoặc về chuyện gian tế này nhưng một thân móng vuốt kia làm sao giải thích. Đê Na không đề xuất ý kiến nữa khiến cho Mã Sa vừa lòng, bà ta rút từ thắt lưng ra một thanh chùy thủy sắt bén, không hề do dự đâm thẳng vào tim của Liều Yên Nhiên, ghim chặt cả thân hình nhỏ bé đó trên mặt đất.

Liều Yên Nhiên hơi giãy dụa một chút rồi đành chỉ mỗi cử động, cả thân thể mất đi hết sinh lực. Mã Sa xác định người phía dưới đã không còn cử động mới rút chùy thủ đứng lên.

"Được rồi, đi thôi" Mã Sa quay người mang Đê Na cùng Sa Mỗ về xe, cấp tốc lái đi, á thù vốn yếu ớt, ra ngoài không mang theo thú nhân bảo vệ nếu gặp phải hung thú đi ngang qua thì quả thật là khó sống.

Bầu trời chuyển mây đen vần vũ, một trận mưa trút xuống ồ ạt, bên cạnh một cây cổ thụ già cỗi, Liều Yên Nhiên bị những hạt mưa to nặng đánh vào người khiến cho nàng bưng tỉnh, kéo lê thân thể rách nát của mình tựa vào thân cây, tang thi nếu không bị đánh trúng bộ phận quan trọng trong đầu thì cho dù bị xé nát cũng có thể sống sót, đây là điều mà bọn người Mã Sa không biết, dù gì tang thi là vật đã xuất hiện thời kì mà bọn họ gọi là tiền sử, trong sách lịch sử cũng không miêu tả rõ ràng chỉ có vài hình ảnh phục chế qua loa, nên không ai có thể tưởng tượng đến một sinh vật như thế lại xuất hiện tại địa cầu sau hơn cả ngàn năm.

Một vết dao của Mã Sa không trực tiếp gây ra vết thương trí mạng nhưng nó cũng tiêu hao không ít năng lượng của Liều Yên Nhiên.

Mệt mỏi tựa vào thân cây phía sau, Liều Yên Nhiên ngửa mặt lên để mặc những giọt nước mưa rửa trôi đi bẩn ô dính trên mặt. Liều Yên Nhiên cứ ngồi tại nơi đó đến khi cơn mưa tạnh và màn đêm buông xuống, xung quanh tĩnh lặng chỉ thỉnh thoảng vang lên một vài tiếng kêu rống của động vật săn mồi về đêm.

"Đói quá....." Liều Yên Nhiên nhẹ giọng thì thầm, từ lúc bị bọn họ đưa vào căn hầm tối đó, đã hơn hai ngày nàng không có một miếng thịt vào miệng, bọn họ chỉ dút một ít chất lỏng khó uống cho nàng, thể lực cùng lượng bị tiêu hao khiến Liều Yên Nhiên lâm vào tình trạng ý thức không rõ, trong đầu chỉ còn lại cơn đói chiếm lĩnh.

Một con thú giống như chó xuất hiện trước mặt Liều Yên Nhiên, hình dạng con chó này không dễ thương như giống chó trên địa cầu, hình thể của chúng lớn gấp 3 lần hơn nữa hàm răng lớn chom chồm chứng tỏ đây là loài ăn thịt.

Nó bất động quan sát sinh vật kì lạ trước mặt, cái mũi hơi nhích nhích để xác định mùi vị của sinh vật kia, Tổ Oa thú nghi hoặc lắc lắc hai cái tai thỏ của mình, mùi của sinh vật này giống y như mùi xác thối lâu ngày mà bọn Diệp Dực Điều hay đem về tổ làm lương thực dự trữ, nó đã từng trộm niếm thử, thật sự quá khó ăn, nếu là bình thường Tổ Oa thú tuyệt nhiên không động tâm tư để ăn xác thối nhưng con Tổ Oa thú này đã gần ba ngày không ăn rồi, hiện tại cơn đói làm nó không quan tâm xem thứ sinh vật trước mặt khó ăn cỡ nào mà chỉ muốn nhét đầy bụng mà thôi.

Tổ Oa thú bày sẵn thế công kích, sau đó lấy tốc độ ưu việt của nó lao thẳng vào người Liều Yên Nhiên nhắm ngay động mạch cổ của nàng muốn cắn xuống, đột nhiên Tổ Oa thú nhận ra được khác thường từ sinh vật bị nó bắt lấy cổ, chuẩn bị xoay người tránh né nhưng tốc độ của Liều Yên Nhiên còn nhanh, năm móng vuốt sắc nhọn bóp chặt đầu Tổ Oa thú, nhấc nó đến trước mặt mình, Liều Yên Nhiên dùng mũi ngửi ngửi một chút xác định có thể ăn thì không quản con Tổ Oa thú đang kịch liệt giãy dụa trong tay nàng, cứ thế mà cầm nó đưa thẳng vào miệng mà nhai luôn cả xương.

Phía dưới gốc cây cổ thụ, một á thú nhân bàn tay nhuộm đầy máu, mái tóc đen huyền rũ xuống bờ vai trắng nõn, ánh mắt đen nhánh tựa như Hắc Diệu Thạch xinh đẹp, nhìn sơ qua có thể thấy được đây là một á thú xinh đẹp, nhưng á thú xinh đẹp ấy hiện giờ đang cầm cúi cắn nhai một con Tổ Oa thú, ngay cả nội tạng bên trong cũng không bỏ qua, tất cả đều dồn vào trong cái miệng nhỏ bé, đầy máu kia, âm thanh nhấm nuốt kinh dị khiến người sơn cả da gà luôn vang lên trong không gian tĩnh lặng càng phát ra rõ ràng.

Sau khi lấy được năng lượng từ máu thịt của con Tổ Oa thú thì Liều Yên Nhiên cũng dần khôi phục hình thái ban đầu, ý thức từ lúc tra tấn đã bắt đầu mơ hồ cũng đã thanh tỉnh nhiều, tuy biết bản thân đang làm gì nhưng mùi vị máu tươi quá mức mê hoặc khiến nàng không thể dừng lại, nàng cứ ngơ ngác lặp đi lặp lại hành vi nhai nuốt cho đến khi đã xử lý xong con Tổ Oa thú thì Liều Yên Nhiên cũng trở nên chết lặng.

Từng giọt nước mặn chát rơi xuống phần thịt nát còn sót lại của con Tổ Oa thú, đôi mắt đen nhánh kia phủ đầy một tầng bóng ma, Liều Yên Nhiên theo thói quen cắn chặt răng để không phát ra tiếng nhưng dường như lần này hoảng sợ, bất lực đã đến cực điểm khiến nàng không thể đè nén được nữa.

Liều Yên Nhiên dùng đôi tay dính đầy bùn và máu ôm lấy gương mặt nhỏ bé đang trở nên tái xanh, độc của tang thi khi không có nước suối áp chế khiến cho Liều Yên Nhiên mất đi quyền kiểm soát bản thân, nước mắt rơi xuống nhiều đến nỗi theo khe hở giữa các ngón tay mà rơi xuống bùn đất phía dưới, từng tiếng gào thét thê lương vang vọng một góc khu rừng.

"Không...ta, không, phải.....ta không phải..a a a" Từng tiếng từng tiếng rên rỉ lập lại không ngớt giữa màn đêm u tịch.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Cethena suy tính tất cả nhưng lại bỏ qua sự chấp nhất của La Avie, từ lúc nhận được tin tức của Liều Yên Nhiên thì La Avie vội vã đuổi theo nhưng bị cơn bão đột ngột xuất hiện làm trì hoãn, rốt cuộc cơn mưa cũng dừng lại, nhưng nước mưa theo đó đã cuốn trôi toàn bộ mùi của Liều Yên Nhiên.

La Avie gian nan nhận dạng dấu vết dẫn đến chỗ Liều Yên Nhiên, khi bà rút cuộc tìm được người thì Liều Yên Nhiên đang bị một cơn sốt tra tấn, La Avie hoảng sợ nhìn đứa nhỏ mà bà vô cùng yêu thương kia, toàn thân máu thịt bê bết, La Avie vội vã tìm được liệu cho Liều Yên Nhiên, sau khi kiểm tra toàn bộ cơ thể cho nàng thì La Avie cũng khó nén kinh ngạc về sinh mệnh lực của Liều Yên Nhiên, mấy vết thương này nếu rơi vào trên người của á thú khác thì đã mất mạng từ lâu.

Trong cơn mê mang, Liều Yên Nhiên cảm nhận một sự ám áp quen thuộc, nàng hoang mang mở hé mắt thì nhìn thấy gương mặt vô cùng quen thuộc của La Avie, Liều Yên Nhiên bật khóc nức nở trước người mà nàng xem như ruột thịt này.

La Avie dịu dàng vuốt ve mái tóc đen nhánh kia, nhỏ giọng trấn an con thú nhỏ đang bị hoảng sợ này.

"Nhiên, con phải rời khỏi nơi đây, đừng bao giờ quay lại, đi tìm một nơi có thể dung chứa con" La Avie căn dặn tỉ mỉ, bà không tin nàng là gian tế của rừng rậm Ô Lan Thát, nhưng nơi đây không thể dung chứa một dị loại như Liều Yên Nhiên, bóng ma của những cơn hung thú kia quá lớn, nó khiến mọi người đâm ra sợ hãi với những thứ không xác định.

Liều Yên Nhiên bật khóc lớn hơn, từ lúc tỉnh lại nàng hoang mang, sợ hãi, cô đơn, La Avie là người luôn quan tâm giúp đỡ nàng, hiện tại ngay cả bà cũng không thể che chở cho nàng nữa rồi, nàng phải đi đâu đây.

La Avie lấy ra chiếc vòng tay màu trắng ngà, bà thận trọng đeo lên tay của Liều Yên Nhiên.

"Nhiên, trong này có một số ích tinh tể, nó sẽ giúp con trong một thời gian không lo đói rét, trong đây còn có thông tin, tài liệu của thế giới này cũng như kiến thức cả đời của ta, Nhiên, ta chỉ có thể giúp con đến đây, hy vọng con có thể hạnh phúc" La Avie ôm chặt Liều Yên Nhiên lần cuối, có lẽ đây thật sự là sự chia ly cuối cùng của hai người.

Liều Yên Nhiên cảm nhận được tình cảm tha thiết đến từ La Avie, nàng lặng lẽ không nói chuyện, lặng lẽ cảm thụ phần tình cảm ấm áp mà nàng có thể không cảm nhận đến nữa.

La Avie cũng không ngờ họ có thể gặp nhau lần nữa nhưng là khi bà trút hơi thở cuối cùng, lần nữa gặp lại Liều Yên Nhiên đã trở thành kẻ mà người người khiếp sợ, tất cả điều quy phục dưới chân nàng, La Avie lại càng không ngờ, ân tình hôm nay lại là thứ có thể bảo vệ thành Macca trước sự can quét của Liều Yên Nhiên.

La Avie không thể ở lại lâu hơn nếu không Lu Mos sẽ nghi ngờ, bà tin chắc tin tức Liều Yên Nhiên còn sống không thể cho người khác biết.

"Thảo dược này có thể giúp con, Nhiên, nó có thể hạ sốt trong nửa tiếng, con phải ra khỏi đây, men theo con suối sẽ đi ra được khu rừng, đi tiếp thêm 1 ngày đường sẽ tới thành Oris, hãy ở đó nghỉ ngơi rồi suy tính, Yên Nhiên bảo trọng" La Avie nhìn tiểu á thú lần cuối, sau đó dứt khoát chạy ra ngoài.

Liều Yên Nhiên ánh mắt không tha nhìn bóng dáng La Avie khuất sau những cây to trong khu rừng. Nàng nuốt hết số thảo dược mà La Avie để lại, nắm đọt thuốc phát huy tác dụng, qua hơn chừng hai mươi phút Liều Yên Nhiên sờ trán mình đã không nóng bỏng như vừa rồi, cơ thể cũng có khí lực hơn.

Liều Yên Nhiên uống thêm một ít nước suối của không gian, linh khí trong nước suối tắm bổ thân thể bị hành hạ tàn tạ kia khiến nó dần dần hồi phục, miệng vết thương dày đặc trên thân thể nhanh chóng khép lại chỉ để lại những vết sẹo uốn lượn kì lạ, làn da chỉ khôi phục lại màu sắc trắng bệch, khiến cho những vết sẹo càng hiện rõ ràng.

Lần mò theo hướng La Avie nói, quả nhiên tìm được một con suối, nước suối mát lạnh khiến Liều Yên Nhiên vui mừng vội vã cởi bỏ một thân quần áo dính đầy máu kia, sau khi tắm rửa sạch sẽ thì nàng đem bộ quần áo dính bẩn kia đem vào nước suối chà sát một phen, tuy không thể hoàn toàn tẩy sạch ố bẩn trên quần áo nhưng cũng khiến nó có thể mặc được một chút.

Oris thành, một tòa thành thị nổi danh không kém Macca thành, chẳng qua là khác biệt về cách thức, nếu Macca thành nổi tiếng vì nơi đó do một á thú nhân chống đỡ hung thú thành công thì Oris thành được biết đến như một nơi ăn chơi xa hoa bậc nhất, nơi đó có đủ mọi thú vui tiêu khiển từ bàn hàn đến cao sang.

Dân cư nơi đó hỗn tạp vô cùng, vì rất nhiều dân nhập cư từ các nơi điều đồ xô về để mua vui, nhưng chính vì thế, vấn đề an ninh nơi này cũng không cao, phải biết là nếu không phải cư dân của thành, muốn vào được một tòa thành trì thì phải trải qua kiểm tra của lính canh, nhưng Oris thành thì không tục lệ này.

Liễu Yên Nhiên đứng trước tòa thành xinh đẹp với nhiều ánh đèn rực rỡ muôn màu kia, đó là một tòa thành phi thường xinh đẹp. Người đi đường không chú ý đến một á thú nhân mặc quần áo rách nát là nàng, thực tế tại nơi đây không thiếu những người mặc y phục như nàng, họ chỉ xem như là một mẫu thời trang mới mà thôi.

Liễu Yên Nhiên sờ sờ cái bụng đã đói meo đến dính cả vào xương của mình, độc của tang thi được nước suối áp chế khiến nàng có thể sinh hoạt như một người dân bình thường. Liễu Yên Nhiên đi vào tiệm ăn thoạt nhìn khá đơn giản, chỉ có mấy cái bàn đá được đặt tại lề đường.

"Ồ....em gái nhỏ muốn ăn gì cứ gọi nhé" Chủ quán là một á thú mập mạp, thần hình béo đến cả người khi đi điều lắc lư qua lại.

"Ồ đây....có món gì ạ" Liễu Yên Nhiên ngập ngừng hỏi, kí ức về sự tra tấn đến từ mấy á thú kia khiến nàng có chứng sợ hãi đối với á thú nhân.

"A yo....có Kê Du Đan chung Mạc Nha, thịt Bạc Nhã Thú nướng với trái Ô Đăng là hai món độc của quán ta nha, thế nào có muốn niếm thử không" Bà chủ đơn đá mời chào, tiểu á thú này sao lại bị thương thành như vậy, những vết sẹo kia nhất định sẽ khiến cho tiểu á thú này khó kiếm được một thú nhân ưng ý.

Liễu Yên Nhiên gật nhẹ đầu, điểm hai món ăn do chủ quán giới thiệu, sau khi thanh toán thì đi đến một tiệm y phục gần đó mua một bộ quần áo lành lặn cùng một tấm áo choàng đen.

Hiện tại, Liễu Yên Nhiên cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, nàng vô thức đi dạo trên đường cái nhìn dòng người qua lại mà cảm thấy mê man, đột nhiên một xung lực đụng trúng người nàng làm Liễu Yên Nhiên phải lùi ra mấy bước. Nàng ngẩng đầu nhìn thứ đang ở trong lòng nàng, một con Tuần Hành Thú, bộ lông trắng như tuyết, mềm mại vô cùng khiến Liễu Yên Nhiên nhìn không được nuốt ve mấy cái.

"A.....BoLa người lại không ngoan" Một tiếng kêu nũng nịu vang lên, một á thú mặc một chiếc đầm voan trắng tiến về phía Liễu Yên Nhiên, đó là một á thú vô cùng xinh đẹp, mái tóc vàng rực như ánh mặt trời, cùng đôi mắt xanh lam dịu dàng.

"Người có thể trả BoLa cho ta không" á thú nhân kia nhìn Liễu Yên Nhiên hơi sững sờ một chút rồi dịu dàng lên tiếng.

Liễu Yên Nhiên bị đường nhìn của á thú nhân làm cho hơi không được tự nhiên, nàng đưa cục lông xù cho á thú nhân rồi kéo kéo mũ trùm đầu của mình để tránh đường nhìn của á thú nhân.

"Marica, nếu tìm được BoLa rồi thì chúng ta cũng nên đi thôi" Một thú nhân cường tráng đi bên cạnh nhìn bộ dáng của Liễu Yên Nhiên thì hơi nhú mày, á thú nhân này rất cuộc vì sao lại mang bộ dáng xấu xí như vậy, nhìn bộ dáng khép nép lo sợ của Liễu Yên Nhiên thì thú nhân này càng nhân chặt, bộ dáng này nhìn sau cũng thấy là có tật gập mình, không lẽ chính á thú nhân này trộm đi BoLa của Marica sau đó không cẩn thận bị bọn họ bắt được nên giờ lo sợ.

Lại nhìn quần áo không tính là tốt trên người Liễu Yên Nhiên, hẳn càng cảm thấy mình suy nghĩ đúng, Oris thành nổi danh về vấn đề an ninh, rất nhiều á thú không chịu học tập để trở thành đồ thạch sư đẳng hoàng mà lại đến nơi đây để hành nghề phi pháp nhằm muốn không làm mà hưởng.

Marica tò mò chăm chú nhìn chằm chằm dung mạo khuất sau tấm áo choàng, còn không kiêng nể mà đưa tay vén lên, Liễu Yên Nhiên không kịp tránh bị Marica vén ra một khoảng trống bại lộ một phần da thịt.

"A....Darcy anh nhìn nè, mắt á thú này là màu đen hiếm gặp nhé" Sau khi nhìn thấy rõ màu mắt của Liễu Yên Nhiên thì thốt lên kinh ngạc.

Darcy cũng là thú nhân đi bên cạnh Marica cũng ngạc nhiên vì màu mắt của Liễu Yên Nhiên, nhưng vẻ bề ngoài tràn đầy vết sẹo kia hoàn toàn gây cho người đối diện hảo cảm không tốt.

"Được rồi, Marica đi thôi" Darcy nhẹ giọng nói, Marica luôn thiện lương lại thích nhất nhất mấy động vật nhỏ về dưỡng, cùng giúp đỡ người nghèo, hẳn lo lắng Marica nhìn thấy một thân vết sẹo của á thú kia mà hỏi tiếp, sau đó sẽ đồng cảm mà cứu mạng á thú này.

"Người tên gì, sao lại bị đánh đến như vậy" Hiển nhiên điều Darcy lo lắng cũng đã xảy ra, Marica nhanh chóng hỏi thăm thân thế của á thú kia.

Liễu Yên Nhiên nhìn nụ cười thân thiết kia giống y như nụ cười đầu tiên nàng thấy La Avie thì không phòng bị nói ra tên mình: "Liễu Yên Nhiên"

"A....người là cô nhi đi, thật đáng thương" Marica được sự đáp lại của Liễu Yên Nhiên thì nhanh chóng lôi kéo làm quen, Liễu Yên Nhiên bị sự nhiệt tình của á thú nhân tóc vàng này làm cho mong mong lung lung, cuối cùng đáp ứng đi theo làm tì nữ cho cô gái kia.

Marica là con của một quý tộc cai trị thành Kirus, một tòa thành hẻo lánh nằm sát rìa biên giới của Đông Duy đại lục, á thú nhân bình thường sẽ không hay đi xa nhà như vậy nhưng năm nay là năm tuyển sinh của học viện đồ thạch sư nổi tiếng Mã Đề La, tất cả á thú nhân đến tuổi điều hảo hức đi dự tuyển, Marica cũng không ngoại lệ, đi cùng cô là Darcy, thủ hộ giả do cha Marica định ra cho cô, một Huyền Giai Chiến Sĩ cấp 3, so với thủ đô cũng như những thành trì lớn thì cấp độ của Darcy xem như không đáng kể nhưng đối với một tòa thành xa xôi như Kirus thì lại là cao thủ đứng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16

"Nhiên, đừng làm nữa, lại đây ăn một chút đi" Giọng nói dịu dàng của Marica lại vang lên.

Liều Yên Nhiên bỏ đi một thùng quần áo nhanh chóng rửa sạch tay rồi mới bước đến bàn ăn nơi Marica đang ngồi cùng Darcy, nàng rời khỏi Macca thành cũng hơn một tháng rồi, sau khi nhận lời làm thị nữ cận thân của Marica thì nàng cũng theo bọn họ rời khỏi thành Oris tiến về học viện Mã Đề La, sau hơn một tháng hành trình thì họ cũng đến được thành Denton, thủ đô của Đông Duy đại lục, ngày mai chính là ngày tuyển chọn của học viện.

"Nhiên, những chiếc váy đó em không cần cố sức như vậy, cứ từ từ là được mà" Marica gấp một đĩa thức ăn cho Liều Yên Nhiên, nhẹ giọng nói

Liều Yên Nhiên lắc lắc đầu, nhỏ giọng đáp: "Không sao, còn một chút nữa là được, em giặt gần xong rồi"

Marica cũng không khuyên nhủ nữa, hồ húng kê: "Nhiên, em biết không, ngày mai nếu có thể thông qua khảo hạch, vào học viện Mã Đề La thì a cha chị sẽ rất vui, sáng nay chị đã vụng trộm làm khảo hạch tinh thần lực của chị, em biết không được năm sao nha, không biết có thể vào lớp A hoặc B hay không"

Đỗ Thạch Sur cũng phân chia cấp bậc như Chiến Sĩ, nếu chiến sĩ lấy sức mạnh năng lượng để phân chia cấp bậc thì đỗ thạch sur dựa vào tinh thần lực để ấn định cấp bậc, tinh thần lực càng cao có thể cảm nhận được phi thủy trong mao liễu càng chuẩn, học viện Mã Đề La có các lớp A, B, C và lớp đặc biệt S cấp, những học viên của lớp S chỉ có Huyền Giai đỗ thạch sur trên cấp 5 mới có thể vào, lớp đó được gọi là thiên tài vì những học viên đi ra từ lớp đó có một số thậm chí đạt đến đỉnh cấp Thiên Giai.

Darcy nhìn về mặt phần khởi của Marica thì ôn nhu nói: "Hiện tại em mới hơn 25 tuổi đã có thể lên đến cấp 2, chứng tỏ thực lực của em rất mạnh, không chừng có thể vào thẳng lớp A", Marica từ nhỏ đã có thiên phú trong việc đỗ thạch, hơn nữa tinh thần lực của em theo độ tuổi tăng thì càng tinh thuần nếu không phải do điều kiện của thành Kirus không tốt không thể cung cấp cho em ấy phi thủy để thăng cấp thì rất có thể em ấy ngay cả lớp S cũng vào được.

Liều Yên Nhiên nghe hai người đối thoại thì không xen vào mà chỉ cầm cúi ăn cơm, những viên mao liễu kia từng có sức hấp dẫn với nàng giờ lại chẳng khiến nàng đề tâm nữa, trận tra tấn tại Macca thành khiến nàng như chui vào vỏ ốc của mình, Liều Yên Nhiên sợ hãi bản thân sẽ lại xảy ra biến hóa gì khác người mà một lần nữa dẫn đại họa lâm đầu, nên mỗi ngày đều thành thành thật thật làm tốt việc của mình, không dám có tư tưởng gì khác, ngoài ra cũng kiên trì dùng nhiều nước suối để trấn an cơ thể của nàng, khiến nó không lại đột nhiên biến đổi nữa.

Liều Yên Nhiên chỉ hy vọng bản thân có thể đập lại nguyện vọng của La Avie là sống sót, nàng cảm thấy Marica đối với nàng rất tốt, nếu không có gì thay đổi, nàng cứ đi theo bên cạnh cô ấy, đợi vài năm sau mọi người ở Macca thành đều quên nàng, hoặc là La Avie lên làm thành chủ thì mình có thể về thăm bà, sau đó nếu có thể nàng hy vọng được ở bên cạnh bà sinh hoạt như trước kia.

"A....Nhiên, em cũng là á thú nhân, em có muốn tham dự kì thi tuyển không, không chừng có thể được nhận đó" Marica như chợt nhớ ra Liều Yên Nhiên cũng giống mình điều đủ tuổi đi học thì hứng khởi hỏi.

Darcy nhủ mảy may khi nghe Marica nhắc đến muốn Liều Yên Nhiên đi cùng, hần cứ nghĩ khi đến thủ đô thì Marica sẽ gọi Liều Yên Nhiên đến nơi bảo trợ cô như á thú nhân không ngờ cô vẫn tiếp tục muốn dẫn Liều Yên Nhiên đi học viện, hần không phải chán ghét gì đối với á thú nhân này nhưng không hiểu vì sao hần cảm thấy Liều Yên Nhiên có cái gì đó khiến hần lo sợ, một thú nhân lại nói sợ á thú nhân, việc này nếu nói ra sẽ làm thú nhân khác cười chết, nhưng hần chính là trong cảm giác cảm nhận như thế ngay đến chính hần cũng không biết cảm giác này vì đâu mà sinh ra.

Liều Yên Nhiên vội lắc lắc đầu, nàng thật ra cũng không cảm giác đến học viện sẽ có lợi ích gì cho nàng, hơn nữa thân phận của nàng cũng không thích hợp chung sống trong môi trường đồng người, Marica nhìn Liều Yên Nhiên tỏ ý không muốn thì hơi bất mãn nói: "Nhiên, chị biết em không thích tiếp xúc người lạ nhưng em nên biết, á thú nhân chúng ta nếu không thể đỗ thạch thì chẳng thể làm được gì khác nữa đâu, lần này em phải nghe chị"

Darcy vốn muốn khuyên can nhưng nghe giọng điệu cường ngạnh của Marica thì hần cũng không nói gì khác nữa, thôi, nếu Marica thích thì hần cũng không tốt ngăn cản, có lẽ hần cảm giác sai lầm dù sao ngày mai Marica tiến vào học viện Mã Đề La thì hần cũng giống y như vậy, chỉ khác là hần dự thi lớp Chiến Sĩ mà thôi, có lẽ là áp lực dẫn đến tinh thần hần không ổn mới cảm giác sai lầm.

Liều Yên Nhiên nhìn Marica cứng rắn như vậy thì cũng đành thuận theo, tính tình của nàng tương đối nhu thuận, nàng không biết phải phản kháng người khác như thế nào.

Vì thế, ngày hôm sau, Liều Yên Nhiên cầm theo một số thức ăn vặt cùng Marica và Darcy đứng xếp hàng tại trước cổng lớn của học viện Mã Đề La, khác với một thân quần áo hồng nhạt đáng yêu cùng áo choàng trắng như tuyết của Marica thì Liều Yên Nhiên cũng vẫn một thân áo choàng đen thui, không rõ dung mạo, hơn nữa Marica tuy chỉ là một tiểu quý tộc nhỏ bé sinh hoạt tại thành trì hẻo lánh nhưng lại có dung mạo tinh xảo cùng khí chất hồn nhiên, hoạt bát, lễ nghi hoàn mỹ không thua kém một tiểu thư quý tộc nào của thành trì lớn, đối lập với một thân u ám, cả người điều luôn ủ rũ cúi đầu, cả dung mạo bị bao phủ trong một tấm áo choàng cũ thì hình ảnh đối lập như thế nên cũng đưa đến vài sự chú ý.

Marica như đã quen với sự chú ý như vậy, nên ung dung không hề bị ảnh hưởng, cô quay sang nhìn Liều Yên Nhiên rõ ràng vì nhận được nhiều ánh nhìn như vậy càng thêm thu mình vào tấm áo choàng.

"Nhien, em đừng căng thẳng cứ mặc kệ bọn họ, có chị ở đây, không ai làm hại em đâu" Marica nhỏ giọng an ủi.

Liều Yên Nhiên bị những ánh nhìn chăm chú như vậy thì một vài kí ức không tốt hiện lên, lúc nàng còn ở Macca thành cũng bị chú ý như vậy, chỉ khác là lúc ấy chúng điều mang thiện ý nhưng bây giờ thì lại tràn ngập những đánh giá quen thuộc mà nàng không thể quen thuộc hơn trong kiếp sống hai mươi mấy năm lúc trước, điều này càng làm nàng bất an.

Đột nhiên một trận xao động vang lên, đánh gãy những ánh nhìn đang hướng về phía nàng kia.

"A....công chúa Vivía và bá tước tiểu thư Alie kia, người đầu mà đẹp thế không biết"

"Hai người đó không hồ là nữ thân của học viện Mã Đề La năm nay"

"Nghe nói họ trực tiếp dùng thực lực để chứng minh bản thân mình đủ tư cách học lớp S mà không cần kiểm tra đấy"

Nhân loại sau khi đấu tranh chống lại mặt thể thì tự phân chia ra làm nhiều quốc gia khác nhau, trong đó quốc gia lớn nhất chính là Đông Duy đại lục với thủ đô là Denton, ngoài hoàng gia tôn quý, còn có ba đại quý tộc: Bolero gia tộc ngay cả hoàng gia cũng kiêng kỵ vì nơi này đã sản sinh ra một Hắc Vân đồ thạch sư duy nhất của thế giới hiện nay, Fernando gia tộc phủ khả địch quốc, cuối cùng là gia tộc nắm giữ quân đội hùng mạnh Aragon.

Hắc Vân đồ thạch sư là tồn tại có thể nói như thần của toàn bộ thế giới vì khi đạt tới cấp độ này họ có thể gọi là tinh chuẩn để phán đoán mao lưu có phi thủy hay không mà còn có thể dùng tinh thần lực nuôi dưỡng phi thủy để khiến nó tăng cấp theo thời gian, có thể từ tam đẳng phi thủy nhảy vọt lên nhị đẳng, hoặc là từ viên mao lưu bình thường không có phi thủy mà nuôi dưỡng để nó sinh ra phi thủy là hoàn toàn trong khả năng.

Tất nhiên, hạn chế vẫn có, chỉ có thể nuôi đến nhị đẳng là cao nhất chứ hoàn toàn không thể tăng thêm thành nhất đẳng hoặc là Hắc Diệu Thạch đã tuyệt tích ngàn năm, muốn tạo ra được thì chắc chỉ có cấp bậc siêu nhiên Thần Hoàng đồ thạch sư mới làm được, chẳng qua đây chỉ là cấp độ truyền thuyết, hầu như chưa từng có ai có thể đi đến bước đó.

Liều Yên Nhiên nghe những tiếng nghị luận kia không nhịn được tò mò bèn ngược đầu lên nhìn một chút, trung tâm đại sảnh đường dạt ra một khoảng trống để hai á thú nhân kia cùng một hàng dài tỳ nữ không bị cản trở gì mà bước đi vào trong học viện, hai á thú nhân kia dung mạo cực kì xuất chúng.

Một á thú nhân có mái tóc đen đặc như gỗ mun, được vấn lên bằng một cây trâm ngọc đơn giản, làn da trắng như bạch ngọc thường đẳng, làm tôn lên một đôi mắt xanh lá cây sáng như sao của á thú nhân, ngũ quan xinh đẹp dịu dàng, thân hình mảnh mai như cây liễu trước gió, lại vận thêm một bộ váy dài trắng trong điểm thêm nhiều đóa hoa hồng tươi tại nếp váy, mỗi lần á thú đó bước đi như là hất tung vô số cánh hoa lên vậy, cả người mang quang mang thánh khiết trông không khác gì thiên sứ đoạ lạc trần gian___ đây chính là ViVía công chúa thứ 9 của vương triều đang thống trị Đông Duy đại lục, Huyền Giai đồ thạch sư cấp 5.

Á thú nhân còn lại kia thì trái ngược hoàn toàn, một chiếc váy ngắn đen đến bắp đùi làm lộ ra đôi chân dài thon dài săn chắc, mặc cùng một chiếc áo đồ tươi khoét cổ sâu lộ ra bộ ngực căng tròn đầy sức sống, gương mặt mình diễm xinh đẹp đến chói mắt, một đôi mắt màu đỏ sậm trông vô cùng bắt mắt, mái tóc nâu xoắn lên uốn lượn được thả dài theo thân hình bốc lửa của á thú nhân, làn da nâu khỏe mạnh bóng loáng, mỗi lần á thú nhân kia bước đi thì bộ ngực sóng lớn cuộn trào kia cứ run bần bật theo mỗi nhịp bước, như muốn nhào ra khỏi chiếc áo bó sát kia, làm cho những thú nhân đứng nơi đây không khỏi liếc mắt nhìn nhiều vài cái, một sắc đẹp dã tính mười phần như động vật hoang dại___ cô con gái duy nhất của bá tước Cirus Bolero, tiểu thư Alie, Huyền Giai đồ thạch sư cấp 5.

Marica nhìn đồng phục trên người bọn họ thì tỏ ra hâm mộ vô cùng, vội nắm tay Liều Yên Nhiên hưng phấn nói: "Nhien, đồng phục lớp S, họ mặc là đồng phục lớp S, thật hâm mộ quá chừng, ước gì chị cũng có thể mặc được nó"

Một số á thú nhân đứng gần đó vì nhìn Marica được nhiều ánh mắt chú mục của thú nhân thì không vui vì bị một tiểu quý tộc tranh đi hào quang của mình, nghe Marica nói thế thì nhanh chóng nín lại.

"Hừ, một tiểu quý tộc nhỏ nhỏ mà cũng muốn vào lớp S, thật không biết tự lượng sức"

"Đúng, đúng, cứ nghĩ bộ dáng xinh đẹp thì hay lắm à, dù sao tinh thần lực không mạnh thì chỉ là vô dụng thôi"

"Áy dà.....đúng là có mắt không trông, vậy mà vọng tưởng muốn học cùng hai vị thiên tài kia, đúng là cao ngạo"

Marica dù có tỏ ra là lễ nghi hoàn mỹ của một vị tiểu thư quý tộc đi chăng nữa thì không thể thay đổi kì thị của các á thú nhân quý tộc khác về xuất thân của cô, Marica bình thường chỉ quanh quẩn ở trong thành của mình chưa từng nghe thấy những lời ác ý như vậy bao giờ, nhất thời hai mắt ửng hồng, không nhịn được mà cúi đầu xuống không dám nhìn loạn xung quanh nữa.

Liều Yên Nhiên nhìn thấy Marica bị những lời châm chọc, khiêu khích kia làm cho buồn bã thì vội đi lên nắm lấy tay của Marica an ủi cô một chút, Marica cảm nhận được quan tâm của Liều Yên Nhiên thì hơi ngẩn đầu mỉm cười nhẹ nhìn Liều Yên Nhiên, như chứng tỏ bản thân không sao, bình thường có Darcy che chở nàng đã quen rồi nhưng hiện giờ Darcy đã tham gia kì tuyển hạch không ở bên cạnh, vừa nãy nghe được bọn người kia bàn tán về mình thì cảm giác bất an muốn tìm che chở lại nhận ra Darcy không ở bên cạnh, cũng may có Liều Yên Nhiên ở đây, cô cảm thấy bản thân càng ngày càng thích Liều Yên Nhiên, giống như em gái của mình vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Sau một trận rối loạn do công chúa ViVia và Bá tước tiểu thư Alie gây ra thì mọi người nhanh chóng ổn định khi nghe thông báo giờ báo danh của học viện bắt đầu.

Mọi người được dẫn đến một quảng trường lớn, nơi đó có hơn 10 cái bàn, mỗi bàn ngồi hai á thú nhân, nhóm tân sinh được xếp thành từng hàng, lần lượt đi lên báo tên cùng tuổi để học viện ghi lại.

Sau khi hoàn tất thủ tục báo danh và giao học phí thì bọn họ được một vị lão sư dẫn tiến vào đại sảnh đồ thạch viện, trong đại sảnh không có đồ trang trí dư thừa, trên bốn cây cột thô to, cao lớn đều khắc đồ án cầu kỳ, thoạt nhìn vừa thần bí lại vừa tuyệt đẹp, hai bên trên vách tường mỗi bên đều có cửa sổ sát đất lớn, tấm rèm đỏ sẫm được vén sang hai bên, toàn bộ đại sảnh có một loại hơi thở thanh tịnh. Trong đại sảnh đã tụ tập không ít người, nhìn sơ qua có chừng ba bốn trăm người. Tụm năm tụm ba trò chuyện với nhau, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười trầm thấp.

“Thật không biết lần này nghi thức chia lớp phải thi cái gì, lần trước là thi viết về kiến thức phi thúy, trước đó nữa là thi tỷ thí về tri thức đồ thạch. . . Lần này không biết là đề mục gì.”

"Nghe nói, lần này lớp S dự định tuyển thêm người vào đó, không biết ta có khả năng hay không"

"A....thật hồi hộp quá à"

"Nghe nói viện trưởng DoluNus sẽ đích thân ra chào đón chúng ta, ôy...là Hắc Vân đồ thạch sư duy nhất của thế giới đó, tớ sắp được chiêm ngưỡng dung nhan của người rồi!"

Liều Yên Nhiên không quan tâm mọi người bàn tán gì chỉ gắt gao bao chặt lấy cơ thể, tận lực thu nhỏ sự tồn tại của mình, nhưng dù vậy bên cạnh Marica xinh đẹp như thế nên luôn rước lấy vô số ánh mắt đánh giá.

Trang phục ở thành Denton cũng càng thêm đa dạng, á thú nhân hình như thích mặc y phục giống như trường bào Hy Lạp thoải mái mà phiêu dật, đương nhiên, màu sắc và hoa văn ở trên đó là các kiểu khác nhau, một số thì mặc tương tự như bikini nhưng phía dưới có tấm vải mỏng quấn quanh, phải nói là đa hình đa dạng nhưng đa số đều muốn khoe hình thể nóng bỏng của mình, ngược lại bao phủ kín kẽ như Liều Yên Nhiên thì rất ích thấy.

Mọi người xôn xao bàn luận chờ đợi giờ thông báo khai giảng, khi chiếc đồng hồ to ở đại sảnh điểm đúng 1h chiều thì cả sảnh đường đều im lặng, một vị á thú nhân khoác trường bào màu lam dẫn đầu hơn mười á thú nhân khác từ cửa lớn đi vào, tất cả học viên đều nhanh chóng rẽ ra một lối cho họ bước lên đài cao dựng giữa sảnh đường.

Á thú nhân đứng trên đài cao nhìn một loạt học viên phía dưới đang mang ánh mắt trông mong nhìn về phía bà thì mỉm cười ôn nhu, cất giọng nói vang vọng: "Hoan nghênh các vị tiến vào đồ thạch viện Mã Đề La, ta là viện trưởng của các ngươi DoluNus F. Bolero"

“Ta đem toàn bộ các ngươi 369 học sinh tụ tập ở chỗ này là muốn tiến hành nghi thức chia lớp. Đề mục lần này sẽ là khảo hạch lý thuyết về hiểu biết phi thúy của mọi người"

Dolunus vừa mới nói xong, bên dưới đã có người nhỏ giọng thảo luận, bà vẻ mặt tươi cười chờ một lát, mới giọng tay: “Yên lặng” Xung quanh lập tức yên tĩnh trở lại, bà hài lòng cười cười, chỉ vào một góc nhỏ trong đại sảnh, chỗ đó có một cái cửa hông nhỏ nhỏ: “Ồ đó, đặt hơn 500 loại mao liêu khác nhau, tất cả đều có phi thúy, điểm này không cần hoài nghi, đây là do các đồ thạch sư cao cấp của học viện chọn ra. Việc các ngươi phải làm, chính là đi qua đó, trong vòng ba mươi phút, mỗi người chọn một khối mao liêu mà mình ấn ý. Sau đó các ngươi có nửa giờ để làm một bài đánh giá thể nước, tính chất của mao liêu để nhận định xem nó có thể đổ ra phi thúy cấp mấy"

“Bây giờ, không được bàn tán, yên lặng đi vào phòng.”

369 á thú nhân nghe lời xếp thành một hàng đi vào gian phòng. Trong phòng trên mặt đất quả nhiên để rất nhiều mao liêu, chúng được để tách ra từng khối từng khối, mỗi khối khoảng chừng 30, 40 kg, phần lớn đều là hình chữ nhật.

Chờ tất cả học sinh đều đi vào phòng, Dolunus cùng mấy vị á thú nhân trung niên đứng ở một bên, một người trong số đó có tóc màu xanh lục đứng dậy: “30 phút sau, đưa tay đặt lên trên mao liêu các ngươi đã chọn, ta sẽ ghi chép lại. Bây giờ, các ngươi bắt đầu đi.”

Trong nháy mắt, các học sinh rào bước nhanh đến chỗ đồng mao liêu. Lúc trở ra trên tay mọi người đều cầm một khối mao liêu, sau đó đi về phía dãy bàn đã được sắp xếp tại đại sảnh, bên trên đã bày sẵn giấy bút.

Liều Yên Nhiên nhìn khối mao liêu đang trên tay mình lại nhìn tờ giấy trên bàn, nàng không biết phải ghi như thế nào, đối với mao liêu cùng phi thúy nàng vẫn chỉ trên đường sờ soạng mà thôi, mặc dù có những tri thức mà La Avie đưa cho nàng nhưng thật sự rất nhiều nàng vẫn chưa kịp học xong. Liều Yên Nhiên nhìn mọi người xung quanh đã bắt đầu điên cuồng viết, khẽ cắn môi, nàng cố gắng nhớ lại một vài tri thức đánh giá mao liêu mà mình đọc qua, sau đó cẩn thận mà ghi lại, đồng một câu, tây một câu hoàn toàn không có kết cấu gì cả.

Sau khi thời gian của học viện cho đã qua hơn phân nửa thì lần lượt có người đưa lên đáp án của mình, nhóm giáo sư học viện cũng chỉ khẽ lướt qua thì

lập tức xác định đẳng cấp của học viên, bọn họ đều là những đồ thạch sư cao cấp nên chieh cần lướt qua là hiểu được trình độ hiểu biết của những tiểu á thú này.

"Oh....có thể từ hình dáng những muối trên mao liêu để phán định đẳng cấp của phi thúy, là kiến thức vô cùng đơn giản ai cũng biết nhưng có thể giải thích tỉ mỉ như thế quả thật là ta lần đầu gặp, rõ ràng đã có sự cố gắng học hỏi rất nhiều" Một lão sư nhìn bài thuyết văn của Marica gật gật đầu khen ngợi.

Marica nhận được khích lệ thì vui mừng đến đỏ cả mặt, nhanh chóng cảm tạ lão sư rồi qua về hàng đứng trước sự hâm mộ ghen tị của không ít á thú nhân.

"Đồng học số 325 đến số 369, mời đưa bài làm" Thanh âm của giám khảo rốt cuộc đã truyền tới

Liễu Yên Nhiên mang số hiệu 325, khi nghe gọi đến nàng thì giật mình nhẹ nhàng bước đến bàn giám khảo đưa ra tờ giấy viết lộn xộn của nàng, vị giám khảo nhìn bộ dạng âm u của Liễu Yên Nhiên thì không khỏi sinh ra vài phần phản cảm, khi nhìn bài viết lộn xộn của nàng thì trực tiếp trách mắng không thương tiếc.

"Học viên này, đây là loại bài viết gì hã, lung tung lộn xộn, người đây là đùa giỡn chúng ta đúng không" Nói rồi bà ta đưa bài làm của Liễu Yên Nhiên cho những vị giám khảo khác xem qua.

"Vị đồng học này, kiến thức đồ thạch như thế nào có thể qua loa như thế, thật là còn trẻ sao không chịu học tập từ tế, thật là lười biếng khó dạy mà" Viện trưởng Dolunus không hề do dự mà lớn tiếng giáo huấn Liễu Yên Nhiên.

"Á thú đó bị làm sao vậy, chỉ là một bài đánh giá cơ bản mà cũng không làm được, rõ ràng là vô dụng mà"

"Azz....loại á thú nhân này ta thấy nhiều rồi, chắc là lại muốn không làm mà hưởng, muốn dựa vào trợ cấp của trung tâm bảo trợ á thú chứ gì"

Liễu Yên Nhiên bị mắng đến không ngóc đầu lên được, thật ra bài làm của nàng đã đủ tiêu chuẩn nhưng do các á thú nhân luôn thích chứng tỏ mình để vào được lớp tốt hơn nên luôn luôn thể hiện vượt qua tiêu chuẩn bình thường, các vị lão sư cũng đã quen nên chấm điểm luôn cao hơn mức đạt rất nhiều, hiển nhiên với bài làm chỉ được đến mức trung bình như Liễu Yên Nhiên bọn họ dĩ nhiên xem không vừa mắt.

Sau khi nhóm lão sư đã mắng đủ thì bọn họ mới khó chịu mà cho điểm Liễu Yên Nhiên, mặc dù rất không vừa mắt á thú nhân không có cố gắng này nhưng bài làm của á thú dĩ nhiên vừa đạt điểm, bọn họ không thể gạch tên đi được, đành nhận Liễu Yên Nhiên vào học viện chẳng qua là vào lớp thấp nhất ____ lớp C.

Trong học viện Mã Đề La, lớp C được cho là một lớp yếu kém nhất của cả học viện, những học viên trong đó hoàn toàn không có tư chất đồ thạch, tinh thần lực yếu kém nên có thể cả đời bọn họ cũng không tiến cấp vượt qua Huyền Giai đồ thạch sư được, nên đa số bọn họ sau khi tốt nghiệp đều đi làm những việc nặng nhọc khác để đổi lấy sinh hoạt, hoặc may mắn hơn có thể trở thành phụ tá của đồ thạch sư, lâu dần mọi người đều cho lớp C là lớp đào tạo phụ tá cho đồ thạch sư.

Marica do bài dự thi vô cùng xuất sắc nên được tuyển thẳng vào lớp A, cô nhìn Liễu Yên Nhiên trợ trợ một mình đến kí túc xá của lớp C thì cảm thấy đau lòng vô cùng, vội chạy đến bên cạnh Liễu Yên Nhiên, đưa cho nàng một túi tinh tề.

"Nhiên, cầm lấy, có chuyện gì nhớ đến tìm ta" Marica cũng không dám ở lâu, nếu không sẽ gọi lên sự bất mãn của các học viên lớp A khác.

Liễu Yên Nhiên nắm trong tay túi tinh tề nhỏ kia, trong lòng cảm động vì hành động quan tâm của Marica vô cùng, nàng không mơ ước gì lớn cả, chỉ muốn có người quan tâm nàng một chút là được rồi, lúc trước có La Avie giờ lại thêm Marica, lão thiên đối với nàng vẫn rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Mã Đề La học viện không trực thuộc quản lý của bất kì thế lực nào của Đông Duy đại lục, tất cả á thú nhân vị thành niên hoặc đã thành niên đều có thể vào đây để học tập và nhận huy hiệu đồ thạch sư do học viện cấp, huy hiệu này được công hội đồ thạch sư của Đông Duy đại lục công nhận, nó có tác dụng thể hiện cấp bậc của đồ thạch sư thông qua những lần đồ thạch trưởng hoặc đồ sụp của á thú nhân.

Huy hiệu đồ thạch đại diện cho vinh quang của á thú nhân, cấp huy hiệu càng cao thì á thú nhân đó càng được săn đón, được người khác tôn kính nên mỗi á thú nhân đều cố gắng để tăng cấp cho huy hiệu của mình. Hiện nay, huy hiệu cao nhất mà á thú nhân đạt được là Hắc Vân huy hiệu cấp 1 do Dolunus F. Bolero nắm giữ, cũng là viện trưởng của học viện Mã Đề La.

Liễu Yên Nhiên leo lên cầu thang dẫn đến phòng học lớp C, mỗi lớp S, A, B đều có thang máy riêng nhưng chỉ có lớp C là phải đi bằng thang bộ tách biệt hoàn toàn với ba lớp còn lại, khi vào lớp học thì thấy phòng học căn bản đã đầy người, nàng nhìn xung quanh một chút chọn một góc khuất nhất lớp, mới đi tới ngồi xuống.

Lúc Liễu Yên Nhiên tiến vào phòng thì lập tức đưa tới sự chú ý của mấy học viên trong lớp, các nhóm tùm năm tùm ba bắt đầu nhỏ giọng thì thầm: "Ê, cái á thú nhân kì lạ đó thật sự đi học kia, không phải nói cô ta không đủ tư cách sao"

"Không biết, ta cũng nghe nói á thú đó không thông qua kiểm tra, bạn nhìn xem, tóc cùng mắt á thú đó là màu đen đỏ"

"Hả, thật là màu đen"

"Hừ, màu đen thì sao, cho dù có màu tóc cùng màu mắt hiếm gặp bất quá cũng là phế vật thôi"

Nhóm giống cái đang thảo luận ngất trời thì có tiếng chuông báo vào học vang lên.

"Được rồi, mọi người ngồi ngay ngắn, chúng ta bắt đầu học" Một vị lão sư tướng mạo gầy nhom, mang một cặp kiếng che khuất cả gương mặt đi vào phòng, cao giọng nói: "Ngày hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta đi học, hôm nay tôi sẽ dạy mọi người phân biệt mao liễu"

Liễu Yên Nhiên nhìn lão sư ở trên bục giảng thao thao bất tuyệt, bà ta nói rất nhanh, nàng chưa ghi xong một phần, bà ấy đã nói sang phần khác, nàng nhìn xung quanh thấy mọi người dường như chẳng có để tâm mấy đến lão sư đang nói gì, có người dứt khoát nằm xuống bàn ngủ, có nhóm lại tùm tùm nói chuyện phiếm.

Liễu Yên Nhiên quan sát một hồi thấy không ai ghi bài để nàng có thể mượn để chép lại thì thất vọng đành cố gắng viết cực nhanh để theo kịp lão sư, các học viên gần đó nhìn bộ dáng liễu mạng ghi chép của Liễu Yên Nhiên thì bĩu môi chế nhạo, những học viên ở đây căn bản đã bỏ qua mơ ước làm đồ thạch sư vì cho dù họ có muốn thì cũng không ai nghiêm túc dạy cho lớp học chỉ toàn tư chất yếu kém như họ, nên đa phần họ chỉ muốn vào đây để có thể nhận huy hiệu rồi cầu may mắn đỗ trường vài lần hoặc biết đâu có đồ thạch sư tương lai nào đó vừa ý bọn họ muốn bọn họ theo làm trợ tá thì thật vinh dự.

Sau khi tiếng chuông reo lên báo giờ học kết thúc thì các á thú qua một khoảng thời gian giao tiếp đã khoai trá kết thành nhóm với nhau cùng đi đến nhà ăn, duy độc chỉ có Liễu Yên Nhiên vẫn lủi thủi một mình, khi nàng đi ngang qua một góc khuất hành lang thì đột nhiên thân thể lão đạo tiếp đó một con đầu nhói ập đến khiến Liễu Yên Nhiên mặt mày đã xanh trắng nay lại càng dọa người.

"To gan, dám cản đường công chúa Vivia, còn không mau tránh đường" Một á thú nhân mặc chiếc váy như nữ tu sĩ hùng hổ quát lớn.

Liễu Yên Nhiên còn chưa kịp hoảng hồn từ sau cú ngã đã bị hai á thú nhân khác nắm lấy hai tay lôi ra khỏi mặt đất ném qua một bên.

"Utani không được lớn tiếng như thế" một giọng nói nhẹ nhàng thanh thoát vang lên.

"Người không sao chứ" Vivia nhìn á thú thân thể gầy nhỏ kia thì không đành lòng trách phạt vì đã cản đường hoàng tộc.

Liễu Yên Nhiên nghe thấy giọng nói thanh thoát đó hỏi thăm mình thì theo phản xạ ngược đầu lên nhìn, không ngờ vì động tác đó mà chiếc áo choàng trên người bị tuột xuống lộ ra hình dạng của nàng, làn da xám trắng cùng những vết sẹo quần quệch như con rết, trông xấu xí đến dọa người.

"A.....trời ơi...."

"Đây....đây....thật khủng khiếp"

"A.....thật ghớm ghê.....hoảng sợ chết ta"

Động tĩnh bên đây khá lớn nhất thời thu hút nhiều á thú vây lại, tất cả đều nhìn thấy một màn này, những tiếng hô hoảng sợ vang lên xung quanh, Liễu Yên Nhiên giật mình vội vã kéo lại áo choàng của mình, cuộn lại cả thân người trước những ánh mắt soi mói kia.

Vivia vốn tính đưa tay lại đỡ lấy á thú nhân đang run rẩy kia thì bị Utani cản lại.

"Công chúa, đã sắp qua giờ ăn trưa, người nên đi nhanh ạ"

Công chúa Vivia nhìn tiểu á thú kia hình như không để ý đến sự giúp đỡ của cô thì đành bỏ qua, mà dẫn theo thị nữ của mình đến nhà ăn trung tâm.

Nhóm á thú nhân nhìn công chúa Vivia rời đi thì không quản Liễu Yên Nhiên nữa mà vội vàng tiến lên đi theo đoàn người của công chúa, hy vọng có thể lọt được mắt xanh của cô. Công chúa Vivia chỉ hơn 40 tuổi đã có thể tiến vào Huyền Giai cấp 5 quả thật được tôn xưng là thiên tài trong thiên tài, những năm trước công chúa điều được dạy dỗ trong hoàng cung nhưng bất kì á thú nhân nào cũng phải đến học viện Mã Đề La học mới được cấp huy hiệu, cho dù là hoàng tộc cũng không ngoại lệ, thế nên công chúa Vivia mới xuất hiện tại nơi đây, bọn họ nhất định phải tranh thủ thời cơ trước khi cô tốt nghiệp mà làm chắc quan hệ.

Vivia ôn hòa đáp lại những lời hỏi thăm của những học viên xung quanh nàng một chút cũng không hề kiêu ngạo như những kẻ được xưng là thiên tài khác, lúc đi qua cửa quẹo để tiến vào nhà ăn, Vivia quay đầu nhìn chỗ góc cầu thang thì đã không thấy bóng dáng của tiểu á thú kia đâu nữa.

"Công chúa người đang nhìn gì ạ"

"Công chúa hôm nay nhà ăn làm món thịt Ô Đô thú với súp măng, nghe nói rất ngon, người nhất định phải nếm thử nhe"

"Công chúa, em có thể thỉnh giáo người về một ích kiến thức đồ thạch không ạ"

Rất nhanh Vivia không thể bận tâm tới tiểu á thú bị mình đụng trúng nữa, mà phải ứng đối với sự nhiệt tình của các học viên, Vivi mỉm cười nhỏ nhẹ nói: "Mọi người muốn hỏi gì chờ chúng ta vào nhà ăn, tôi sẽ giải đáp tất cả nhé"

Nhóm á thú nhân đồng loạt hoan hô một tiếng, nghe đồn công chúa Vivia ôn hòa, nhu nhả, luôn thân thiện với dân chúng xem ra đúng là thật, quả không hổ danh là nữ thần của cả thú nhân lẫn á thú nhân.

Liễu Yên Nhiên chạy thật nhanh qua những cây cỏ thụ to lớn trong khu rừng đằng sau học viện, nàng chạy đến khi cảm thấy tim đập nhanh đến muốn lộn ra khỏi lồng ngực mới dừng lại, ngã ngồi trên mặt đất, từng ngum từng ngum thở dốc.

Liễu Yên Nhiên đứng lên đi về phía con suối gần đó, ngồi xổm xuống, nàng đưa tay cởi bỏ tấm áo choàng trên người, lộ ra một cơ thể dị dạng, Liễu Yên Nhiên đưa tay vuốt ve gương mặt nổi đầy vết sẹo kia, bàn tay với những sợi gân xanh đen kịt đi, hàng loạt tiếng mưa mai cùng trào phúng vang lên trong đầu nàng.

"Không...không...mình không phải...mình tuyệt đối không phải" Liễu Yên Nhiên lẩm nhẩm tự nói với mình, nàng không để ý tuyệt không để ý, nàng có La Avie, có Marica yêu thương, nàng không phải quái vật xấu xí.

Liễu Yên Nhiên nằm cho đến hết một buổi chiều để bình ổn lại cảm xúc tiêu cực đang dâng lên trong lòng, đột nhiên có tiếng động nhỏ truyền đến. Liễu Yên Nhiên vội vã núp sau một góc cây thụ to, từ bên phải có một bóng dáng nhỏ nhắn cẩn thận bước đến.

"MoMo mày ở đâu rồi..." Meleny nhỏ giọng gọi, hôm nay cô vừa về kí túc xá đã phát hiện không thấy con vật cưng của mình đâu, tìm khắp mọi ngõ ngách trong trường cũng không thấy, cô đành bất chấp sợ hãi mà đến khu rừng phía sau học viện mà tìm.

Liễu Yên Nhiên quan sát người vừa đến kia, một á thú nhân bộ dáng vô cùng đáng yêu, gương mặt bầu bĩnh, đôi mắt to tròn xoe dưới hàng mi cong vút, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, với làn da trắng trắng. Liễu Yên Nhiên nhìn cặp mắt kia đang dò ứng như vừa mới khóc xong kia thì hơi do dự một chút, sau đó từ từ bước ra khỏi thân cây che chắn nàng.

"Em có cần tôi giúp không" Liễu Yên Nhiên dè dặt nói, mặt trời đã sắp lặn rồi, mặc dù khu vực xung quanh học viện cũng tất an toàn nhưng nơi đây toàn là cây cối vốn dĩ trời còn sáng đã rất âm u rồi, nếu là mặt trời lặn xuống thì nhất định càng thêm tối đen.

"A....." Meleny vì giọng nói bất thình lình vang lên mà hốt hoảng, nhưng khi nhìn đến người vừa lên tiếng là một á thú nhân thì cô vỗ vỗ bộ ngực nhỏ của mình, bộ dáng hết sức đáng yêu.

"Cô làm người ta sợ hết hồn.....cô là...." Meleny hiếu kì nhìn á thú nhân bọc một áo choàng đen kia, cô tuy là học sinh lớp S nhưng cũng có nghe về á thú nhân kì quái này.

"Liễu...Liễu...Yên Nhiên, tên tôi" Liễu Yên Nhiên nhìn cặp mắt tròn nhiên kia thì lấp bắp trả lời.

"A....tên của cô thật khó đọc..." Meleny cảm thán nói.

"A....uh....hình như vậy"

"Sao cô lại ở đây..."

"Tôi...đi dạo"

"Meleny...tên của ta.....cô gọi ta là Mel cũng được, a ba ta điều gọi thế"

... ..

Hai á thú nhân nhanh chóng làm quen với nhau, Liễu Yên Nhiên cũng rất nhanh trở thành bạn của á thú nhiệt tình giống như Marica này, sau khi nghe Meleny nói về MoMo thì Liễu Yên Nhiên quyết định cùng đi tìm sủng vật với Meleny, hai người tìm đến hơn nửa đêm thì bắt được MoMo dưới một hốc cây to.

"MoMo mày thật là hư" Meleny vừa nói vừa đánh yêu mấy cái vào cái mông béo ú của sủng vật, Liễu Yên Nhiên tò mò nhìn con vật đang được Meleny bế trên tay kia, nhìn tựa như con mèo ba tư trắng, nhưng chỉ khác nó có đến ba đuôi cùng một viên bảo thạch hình tam giác gắn ở trên trán.

"Nó là gọi là Mao Điểm thú là biến dị thú cấp 2, chính là quà tặng mừng ngày đầu tiên mình nhập học của a ma đó" Meleny kiêu ngạo khoe với Liễu Yên Nhiên về sủng vật của mình.

"Nè, cho bạn ôm nhe, cẩn thận, MoMo thân mình rất mềm, mạnh tay quá nó sẽ đau" Meleny không ngại đưa MoMo cho Liễu Yên Nhiên, á thú này không giống những á thú nhân mà cô gặp, á thú này không hề nịnh nọt hay lấy lòng cô khi biết cô học lớp S như những kẻ khác, tính tình là hiền lành, nên cô rất thích.

Liễu Yên Nhiên hơi do dự một chút nhưng không chống lại được hấp dẫn bên đưa tay ra ôm con Mao Điểm thú kia, cảm giác mềm nhẹ cùng lông tơ ấm áp khiến nàng yêu thích vô cùng.

"Trời tối lắm rồi, chắc giám thị đang tìm chúng ta, mau trở về thôi" Meleny nhìn bầu trời tối đen như mực, ánh sáng duy nhất chính là ngọn đèn cô cầm trên tay thì rừng mình mấy cái, vội vã húc gục Liễu Yên Nhiên quay về.

Hai người dùng tốc độ nhanh nhất quay về học viện, Meleny vừa về đến cửa học viện quả nhiên giám thị lớp S đang tìm cô, Meleny nghe người gác cổng nói thì vội vã chào từ biệt Liễu Yên Nhiên để quay về kí túc xá, trước khi đi Meleny nắm Liễu Yên Nhiên đến một góc khuất.

"Nè...làm bạn nhe" Meleny nháy mắt với Liễu Yên Nhiên đưa ra yêu cầu của mình.

Liễu Yên Nhiên nhìn bàn tay trắng nõn, xinh đẹp nắm lấy đôi tay trần đầy vết sẹo của mình, độ ấm từ đôi tay xinh đẹp kia làm nàng mê say, nghe được đề nghị kia, Liễu Yên Nhiên không cần suy nghĩ mà gật mạnh đầu, nàng thích cảm giác ấm áp mà Meleny đem lại cho nàng, như một người đi giữa mùa đông giá rét, toàn thân điều lạnh lẽo chỉ cần cảm nhận được một hơi ấm sẽ gật gao mà bầu vịu, lúc trước có La Avie và Marica, hiện nay nàng lại có thêm một Meleny.

"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Ba năm sau, Liễu Yên Nhiên trên tay ôm một đồng tử liệu đi vội trên hành lang dài dẫn đến thư viện, bề ngoài trong ba năm này của nàng không có gì thay đổi, vẫn như cũ cả thân mình che giấu trong tấm áo choàng đen phồng phình, thân hình của Liễu Yên Nhiên trong ba năm này cũng không cao thêm được bao nhiêu mà sách của nơi cái nào cũng thuộc diện to bự, đối với sức lực của một tang thi mà nói thì không đáng kể nhưng do chiều cao khiêm tốn nên đồng sách nàng ôm trong lòng cơ hồ muốn vượt qua đầu nàng.

Liễu Yên Nhiên cố gắng chọn con đường vắng nhất để tránh tình huống xấu nhưng xem ra lão thiên cũng không muốn ưu ái nàng.

"Chết tiệt..." giọng nói rất trầm, lớn, mạnh mẽ vang lên, chỉ qua giọng nói có thể nhận định là một thú nhân vô cùng mạnh mẽ.

Liễu Yên Nhiên cảm thấy ngực đau đớn, thân thể á thú nhân luôn mềm yếu dễ bị thương tổn tuy Liễu Yên Nhiên mang dòng máu tang thi cường đại nhưng ba năm qua nàng điều dùng nước suối đè ép dòng máu đó xuống, hiện nay cơ thể nàng không khác gì người thường, duy chỉ có những vết sẹo là không cách nàng tiêu hết chính Liễu Yên Nhiên cũng không biết vì sao, đoán không được nên nàng đành chấp nhận.

Đột nhiên cánh tay nhỏ gầy của nàng bị người nắm lấy, sức lực mạnh đến Liễu Yên Nhiên hít sâu mấy cái.

"Buông...anh nắm đau tôi" Liễu Yên Nhiên khẽ nhủ mảy có gắng nâng đầu lên nhìn kẻ vừa va chạm vào mình.

Giống đực thú nhân có thân hình cao lớn, cường tráng, cơ ngực săn chắc hiện rõ trong chiếc áo thun đen bó sát, chiếc quần da cùng màu bao lấy đôi chân dài tắp hữu lực của anh ta, làn da màu nâu khỏe mạnh, ánh mắt nâu sậm lộ ra sự nóng nảy cùng hung tính, ngũ quan thoát nhìn rất thâm thúy, cương nghị, điển hình của một khốc ca lạnh lùng.

"Giống cái, không có mắt nhìn đường hay sao" Giống đực thú nhân này có vẻ khó chịu, không tốt nói chuyện, Liễu Yên Nhiên qua giọng nói bức bối kia mà đoán được tính cách của người này.

"Xin lỗi..." bản thân biết là do lỗi của mình, Liễu Yên Nhiên chỉ đành cúi đầu xin lỗi, động tác vô cùng thuần thực, trên thực tế, trong ba năm này nàng đã nhận rõ bản thân không được hoan nghênh thế nào, căn bản học viện trong lớp xem nàng là dị loại, có chuyện cũng điều đồ lên người nàng, tư thế hạ mình này nàng đã làm đến quen.

Dylan nhìn á thú nhân khúm núm trước mặt, trong mắt xẹt qua tia khinh thường, với địa vị của hắn thì có không ích á thú tự động dấn lên, hắn cũng đã nhìn quen, nhưng tu dưỡng không cho phép hắn làm ra hành vi thất lễ: "Giống cái, ta có thể đưa ngươi đến bệnh xá".

Liễu Yên Nhiên cảm nhận được tâm tình của vị thú nhân cao ngạo này không tốt nên vội lắc đầu sau đó cúi xuống nhặt lại tài liệu rơi trên đất, Dylan nhìn hành động của Liễu Yên Nhiên thì hơi nghi hoặc, chẳng lẽ hắn đoán lầm, giống cái này không phải vì tiếp cận hắn mới làm ra trắng cảnh vừa rồi.

Dylan nhìn những cuốn sách to nặng kia thì nhìn không được cúi xuống giúp Liễu Yên Nhiên dọn sách, gương mặt tuần tú, lạnh lùng của thú nhân cứ thế đập thẳng vào mắt Liễu Yên Nhiên, khí tức giống đực mạnh mẽ bao phủ lấy hơi thở của nàng làm Liễu Yên Nhiên nhất thời lúng túng, tay cầm sách cũng theo đó mà run nhẹ, chặt vật lăm mới gom được đồng sách tán loạn trên đất, Liễu Yên Nhiên vội vàng nói tiếng tạm biệt nho nhỏ với thú nhân kia sau đó cầm đầu chạy mất.

Dylan nhìn bóng dáng hốt hoảng kia thì lắc đầu, cười nhẹ, có lẽ hắn thật hiểu lầm giống cái này, bị đám á thú vây theo giờ hết mọi thủ đoạn để tiếp cận hắn nhiều như vậy cũng khó trách tâm lý hắn có bóng ma.

Một màn va chạm này rất bình thường nhưng Liễu Yên Nhiên xui xẻo bị một nhóm giống cái khác nhìn thấy, lúc Liễu Yên Nhiên đem sách trả lại thư viện

quay về lớp thì nhận được điện báo từ Meleny.

"Nhiên, cậu đến rừng cây gặp mình cùng Marica nhanh lên" giọng nói trong sáng nhưng gấp gáp của Meleny vang lên từ thiết bị liên lạc khiến Liễu Yên Nhiên hơi nghi hoặc, chuyện gì khiến Meleny vội vã như thế, bất quá dù cho có nghi hoặc nhưng Liễu Yên Nhiên cũng không hề trì hoãn mà chạy vội đến rừng cây phía sau học viện.

Lúc trước cùng Meleny quen biết ở đây nên sau này hai người lấy khu rừng làm nơi hội nhóm bí mật, từ hơn một năm trước khi nàng đưa Marica đến thì cả ba nhanh chóng trở nên quen thuộc và thân thiết như chị em.

Lúc đến nơi hẹn thì chưa kịp thở đã bị Meleny hùng hổ kéo vào góc cây cổ thụ to lớn, ép sát cười gian mà hỏi: "Nhiên, hôm nay cậu đã làm gì"

Liễu Yên Nhiên không hiểu ý tứ của câu hỏi vừa rồi nhưng vẫn thành thật nói: "Đi học, sau đó đến thư viện", cuộc sống của Liễu Yên Nhiên vẫn luôn duy trì theo ba điểm thẳng, đến trường, thư viện, kí túc xá, nàng không được hoan nghênh trong lớp cũng như trong học viện nên ngoại trừ Meleny cùng Marica thì không hề có ai khác là bạn.

Meleny nhìn vẻ mặt vô tội của Liễu Yên Nhiên thì chắc chắn những lời đồn mà cô nghe không phải thật, Meleny cẩn thận nói: "Vậy cậu mau giải thích với Marica, cậu ấy vẫn đang thương tâm đấy"

Meleny hất hất đầu nhìn về phía Marica đang chậm chậm đi đến, trên đôi mắt to vẫn còn ửng đỏ, Liễu Yên Nhiên cũng nhìn thấy, nàng vội vã đến nắm tay Marica sốt sắng hỏi: "Mari, cậu sao thế"

Meleny vội vã nhảy vào kéo Liễu Yên Nhiên mở ra quang cảnh của mình, truy cập vào diễn đàn của học viện, trên đó đang sục sôi vô cùng, bài viết nóng nhất hiện nay chính là hình chụp lúc này Liễu Yên Nhiên va vào thú nhân kia, anh ta đang nắm lấy cánh tay của Liễu Yên Nhiên, không biết có phải vì góc độ chụp hay không, cả thân hình của Liễu Yên Nhiên trông như dán sát vào người thú nhân kia, phía dưới là ngập tràn bình luận như toàn là những lời ác ý, chỉ trích Liễu Yên Nhiên.

Liễu Yên Nhiên nhìn tấm hình cùng những dòng bình luận kia thì hoảng hốt, lắp bắp giải thích: "Mình chỉ là đi vội nên va vào thú nhân đó, anh ấy chỉ kéo mình lên thôi"

Meleny cũng đã đoán ra Liễu Yên Nhiên không phải loại người như vậy, cô nhìn về phía Marica cười nói: "Mari, cậu nghe chưa, đã bảo chuyện không như thế mà, thật là chưa gì đã suy sụp như thế rồi"

Liễu Yên Nhiên nghi hoặc nhìn Marica bị Meleny trêu chọc đến đỏ mặt thì càng không hiểu gì, Meleny nhìn vẻ tỉnh tỉnh mê mê của Liễu Yên Nhiên thì chắc hẳn là tiểu á thú này không biết thân phận của thú nhân kia rồi, vì thế Meleny hăng hăng giọng, khoa trương giải thích về thân thể của thú nhân kia: "Nhiên cậu biết anh ta là ai không"

Liễu Yên Nhiên lắc lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt, không phải chỉ là thú nhân sao, chẳng lẽ nhất định nàng phải nhận thức anh ta.

Meleny nhìn vẻ mặt vô tội kia thì biết tiểu á thú này căn bản không quan tâm đến tin tức của Đông Duy đại lục rồi.

"Dylan Fernando là con trai trưởng của gia tộc Fernando nắm giữ mạch kinh tế của Đông Duy đại lục, một Huyền Giai Chiến Sĩ cấp 6, về ngoài suất là không nói tới chỉ riêng thân phận cùng thực lực kia cũng đủ khiến á thú si mê nhưng nhớ rồi, có thể nói chỉ cần anh ta xuất hiện ở đâu là giống cái cứ như bị tiêm thuốc kích thích ấy bị khí tức giống đực của anh ta mê đảo mà ồ ạt xông tới, phải nói là điên cuồng mà theo đuổi nha"

"Nhiên, không chỉ có Dylan Fernando còn có Leonarnd Aragon, là tướng quân trẻ tuổi nhất của Đông Duy đại lục, đế quốc có khoảng 500 vạn chiến sĩ thì gia tộc anh ta đã nắm hơn 400 vạn, Lucas B. Anderson chính là vương tử người thừa kế duy nhất của hoàng tộc, cũng là anh trai của công chúa Vivian đây, tất cả họ đều là những chiến sĩ đứng đầu của đế quốc chúng ta, là tinh anh trong mộng của đại đa số giống cái của đế quốc, không một ai là không mơ được gả cho họ"

Liễu Yên Nhiên nhìn Meleny thao thao bất tuyệt không hề nàng nói một tiếng một nào, đến khi khoa hơn 1 vạn chữ về ba thú nhân kia thì Meleny mới dừng lại thở một chút, lúc này Liễu Yên Nhiên mới có cơ hội chen vào hỏi: "Vậy, như thế vì sao Mari lại khóc", nàng chỉ quan tâm đến vấn đề này mà thôi.

Meleny nhìn Marica vì câu hỏi của Liễu Yên Nhiên mà càng lúng túng đỏ mặt hơn thì cười nghịch ngợm nói: "Cái này à ___ còn không phải là yêu thầm người ta nên nghĩ Nhiên cũng giống cậu ấy, nhất thời khổ sở chứ gì"

"Yêu...yêu thầm" Liễu Yên Nhiên kinh ngạc nói, nói xong lại nghi hoặc mà nhún mày: "Nhưng không phải Mari cùng Darcy đã có hôn ước sau"

Marica nghe Liễu Yên Nhiên nhắc đến Darcy thì đôi mắt càng thêm đỏ lên, nhọc nhọc mở miệng: "Darcy là thú nhân mà a cha mình tuyển chọn, mình chỉ xem anh ấy như anh trai, hoàn toàn không có tình cảm"

Meleny cao giọng nói: "Mari cậu không nên nghe theo sự sắp đặt của a cha cậu mà phải theo con tim, nếu đã thích thì nên theo đuổi, á thú nhân có quyền được đeo đuổi giống đực mà họ thích, cậu phải tự tin lên"

Liễu Yên Nhiên nhớ đến gương mặt ôn nhu của Darcy khi nhìn về phía Marica, đó là loại thần sắc mà nàng chưa bao giờ được cảm giác được, nhất thời không thể lên tiếng nói Marica theo đuổi hạnh phúc của mình, trong ba năm này mỗi khi Marica đi cùng Darcy cũng có dẫn nàng theo, từ lúc đầu thú nhân kia phát ra cảm xúc chán ghét nàng cho đến theo thời gian thì cảm xúc đó dần phai nhạt, hiện tại mỗi khi thú nhân kia đưa đồ gì đến cho Marica thì cũng cho nàng một phần, dù chỉ là phần nhỏ nhưng cũng đủ làm nàng thấy ấm áp vì được quan tâm.

Liều Yên Nhiên trong ba người luôn ích mở miệng nói chuyện nên Meleny cùng Marica cũng đã quen nằng không lên tiếng. Hai người tiếp tục tranh luận về chuyện nên hay không nên theo đuổi tình yêu thì đột nhiên Meleny như nhớ ra chuyện gì, vội vã từ túi không gian của mình đào đào sau đó lấy ra một mảnh giấy, cười vui vẻ nói: "Quên nói cho các cậu, hôm nay tớ nhận được tin tức từ thầy chủ nhiệm, thầy ấy quân đội tổ chức một buổi thực tập cho các học viên của học viện đến thăm mỏ mao liêu mới vừa được khai thác, mà nơi này gần với nơi biên thành mà quân đội của chúng ta đang đóng, rất có thể sẽ ghé thăm quan một chút, đây là tin tức mật thầy chỉ thông báo trước cho lớp S chúng tớ đăng kí sớm mà thôi, còn mấy lớp khác thì phải đợi khoảng hai ngày nữa học viện mới có tin tức"

Nói xong cười hắc hắc đem bản đăng kí đưa cho Liều Yên Nhiên và Marica: "Tớ còn nghe nói hiện nay ba người kia đang ở tòa thành đó quan sát, Marica không chừng cậu sẽ có cơ hội để gặp người trong mộng đó, nhưng danh sách đi có giới hạn tớ khó khăn lắm mới xin được ba tờ đăng kí cho chúng ta đó."

Marica nghe Meleny nói như thế thì đỏ mặt cầm tờ giấy đăng kí nằng niu trong tay, đọc kĩ nội dung trong ấy rồi mới cẩn thận điền thông tin của mình vào.

Buổi chiều dù sao cũng đã trốn học nên ba người nhanh chóng quyết định về kí túc xá để chuẩn bị một chút dù sao lần này đi xa như vậy, đợi nhà trường thông báo mới chuẩn bị thì sợ là không kịp.

Liều Yên Nhiên cùng Marica trên đường quay về kí túc xá thì nghe tiếng có người gọi họ, Marica hơi mất tự nhiên nhìn một thú nhân mặc quân phục đen đang đi đến kia, Darcy vừa gặp vị hôn thê thì nở nụ cười nhẹ, dịu dàng nói: "Mari, anh có đem cho em ích trái Bãng Thủy Chủng mà em thích ăn này", nói rồi đưa một bao đựng một loại trái cây nhìn như trái đào nhưng khác là toàn thân chúng đều phủ một màu trắng trong, có thể nhìn cả được thịt quả bên trong, loại Bãng Thủy Chủng này là loại trái sinh trưởng trên núi tuyết cao, muốn lấy là hết sức khó khăn nên sau khi đem hạt giống bọn chúng về trồng thì giá cả cũng khá đắt, mùi vị ngọt dịu được á thú nhân vô cùng hoan nghênh.

Marica lúng túng nhận bao trái cây trên tay của Darcy, lúc này thú nhân mới lấy từ trong không gian giới chỉ ra một bọc nhỏ hơn so với túi mà Marica đang cầm, bên trong cũng đựng đầy Bãng Thủy Chủng, Liều Yên Nhiên biết đây là dành cho nằng nên vội đỡ lấy, miệng ngại ngại nói: "Cảm ơn"

Darcy lúc đầu tỏ ý không có việc gì, sau đó quay qua nói với Marica: "Mari, anh vừa nhận được tin ích ngày nữa sẽ có đợt đi thực tập mao liêu, em nên nhanh chóng đăng kí, nếu đợi học viện thông báo thì sợ là không có chỗ", nói rồi thú nhân lại như ngại ngại hơi dừng lại mới nói tiếp: "Anh cũng có tên trong đội bảo hộ đi theo, Mari em đừng lo anh sẽ bảo vệ em thật tốt"

Marica nghe Darcy cũng đi cùng hơi nhú nhú mày nhưng không nói gì mà nhẹ nhàng gạt đầu ý là cô đã hiểu, Darcy vui mừng muốn đi đến thân thiết cùng Marica trước khi về lớp, giống được thú nhân muốn bày tỏ yêu thương với giống cái của mình thường có hành động cọ cọ gương mặt của mình vào giống cái, thân thiết hơn thì liếm liếm nhẹ tai của giống cái, Darcy muốn liếm vành tai nhỏ của Marica, anh cúi người xuống nhưng Marica không nguyện ý tiếp thu hành vi thân mật của anh, cô nhẹ nhàng chuyển đầu qua chỗ khác, hành vi cự tuyệt rõ ràng, Darcy hơi thất vọng vì không được người yêu quan tâm cũng đáp lại, anh cũng nhận ra gần đây hai người ích khi thân thiết nhưng anh không nghĩ về phương diện người yêu thay lòng chỉ cho là Marica cảm thấy ngượng ngùng khi làm việc này trước chỗ đông người mà thôi.

Darcy cũng không ép Marica làm việc cô không thích, anh nhẹ nhàng nói: "Vậy anh đi về trước, em thu xếp hành lí đi, còn thiếu gì thì nói anh, anh tìm giúp em"

Marica miễn cưỡng cười cười như đáp lại lời Darcy, anh chờ một lát thấy cô quả thật không muốn liếm tai của anh, đôi tai nhon nhon đầy lông măng trên đỉnh đầu cũng ừ ừ sụp xuống, Darcy thu hồi đôi tai thú của mình, nói câu chào với hai á thú nhân rồi quay về lớp học của mình, nhìn bóng dáng buồn bã kia nhìn thật tội nghiệp.

Liều Yên Nhiên nhìn thân hình cao lớn của thú nhân biến mất trong ánh trời chiều thì cắn cắn khóe miệng, cùng Marica đi về kí túc xá, bàn tay nắm lên túi trái cây hơi nắm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Rất nhanh, hai ngày sau học viện công bố tin tức chiêu mộ học viên đi thực tập tại biên thành, tiếp qua một ngày danh sách 50 người đăng kí đã được gửi đến Liên Quân đang đóng tại biên thành, Marica sớm có chuẩn bị nên danh sách đi đương nhiên có tên ba người bọn họ.

Việc Liều Yên Nhiên có tên trong danh sách khiến không ích người âm thầm đổ kị, nếu không phải quy định của học viện là không được nội đấu thì e rằng Liều Yên Nhiên đã không thoát được bị vây quanh rồi, đương nhiên những lời châm chọc, khiêu khích thì phải có.

Ngày khởi hành, viện trưởng đích thân ra tiễn học viên, nhìn một lớp thực tập đa phần là lớp S và A thì bà ngầm hài lòng, cơ hội được Liên Quân Đế Quốc mở hàng mao liêu để tham quan không nhiều, đương nhiên phải ưu tiên cho những học viên có tiềm năng nhất, Liên Quân vì đảm bảo tính công bằng nên danh sách này họ dựa vào đăng kí sớm nhất để chọn người, nếu bà không âm thầm truyền tin tức cho lớp S thì sợ sẽ có người nhanh chân giành trước, nhưng khi ánh mắt quét đến bóng dáng khoác áo choàng đen thì DoluNus không khỏi nhú mày, nếu trí nhớ bà không nhầm thì á thú cả người từ khi kia chính là học viên lớp C, sao lại có tên trong danh sách.

Trên quảng trường của học viện, 50 á thủ nhân xếp hàng chờ đợi được phát quân trang, Liễu Yên Nhiên đang tò mò nhìn ngắm chung quanh thắc mắc không biết bọn họ sẽ được đưa đi bằng gì thì nhìn thấy Darcy đi đến bên này, thực tập lần này cũng có thú nhân bên học viện Derwent chuyên đào tạo chiến sĩ gia nhập, Darcy là một trong số thú nhân được chọn.

"Yên Nhiên, em có nhìn thấy Mari không" Darcy nhìn quanh quất không nhìn thấy bóng dáng người yêu.

"Cậu ấy cùng Mel vẫn chưa đến, họ còn ở kí túc xá..." Liễu Yên Nhiên chưa dứt lời thì nhìn thấy hai bóng người quen thuộc đang hấp tấp chạy tới chính là Meleny cùng Marica.

Darcy đương nhiên cũng nhìn thấy hai người họ, nhưng nhìn quân phục trên người họ thì anh khẽ nhủ mày, nhẹ giọng nói với Marica: "Em nên mặc theo đúng quy định, Liên Quân rất khắt khe, em mặc như thế có thể sẽ gây phản cảm"

Quân phục của Liên Quân Đế Quốc là quân trang chính tông màu đen đặc, quân phục cấp càng cao thì càng tinh xảo, nhưng cấp thấp quân phục thì nhìn rất đơn điệu, nếu mặc vào người thú nhân nhìn có vẻ cao lớn rần ròi nhưng cho á thủ mặc thì có vẻ cứng ngắt quá, nên Meleny đề xuất ý kiến, chuyển đổi quần dài thành quần sort ngắn như vậy trông sẽ nữ tính hơn, Marica thấy có lý hơn nữa lần này đi rất có thể sẽ gặp phải thần tượng của cô nên cô muốn mình trông phải thật hoàn hảo nhất, mà quân phục của cấp thấp Liên Quân áo tay dài không nói ngay cả quần cũng điều dài nốt, đã vậy còn thuần một đen hắc sắc, Marica bèn đồng ý nên hai người vừa nhận được quân trang thì đã vọt vào kí túc xá mà sửa chữa lại ngay.

"Hi...hi...chiến sĩ các anh mới quan tâm đến quy định này ọ còn chúng em chỉ là những á thủ yếu ớt cần gì cứng ngắt như vậy, anh không thấy mặc như vậy rất đẹp sao" Meleny không đồng ý với suy nghĩ của Darcy bèn cười giả là phản bác.

Darcy nhìn Marica vì câu nói của mình mà nét mặt phụng phịu không vui thì chỉ đành thờ dài, không nói nữa, Meleny chớp thời cơ vội nắm kéo Marica, ánh mắt nháy nháy với Liễu Yên Nhiên ý nói nhanh lên, sau đó vội chạy gia nhập hàng của mấy á thủ kia.

Darcy nhìn Liễu Yên Nhiên vẫn bao bọc trong lớp áo choàng như cũ nhưng có thể nhìn ra trang phục cô mặc là không qua chỉnh sửa, bèn hiếu kì hỏi: "Cô không mặc như họ sao"

Liễu Yên Nhiên nghe Darcy đặt câu hỏi thì hơi giật mình một chút, vì bình thường Darcy luôn không chú ý đến nàng, cho dù có đến thì chỉ tập trung vào Marica, cho dù gần hơn một năm nay hẳn mang đồ cho Marica cũng không quên tặng nàng một túi nhỏ kèm theo nhưng chỉ lạnh nhạt mà đưa chứ không nói gì.

"Quần áo chỉ cần mặc ấm, thoải mái là được...em không quan tâm nhiều đến nó" Liễu Yên Nhiên ngập ngừng trả lời, sau đó vội bước theo Meleny, nàng không có kinh nghiệm giao tiếp, đặc biệt là con trai, từ lúc đến học viện này, ngoại trừ hai người quen thuộc là Meleny và Marica thì hầu như nàng không nói chuyện với ai.

Darcy nghe câu trả lời thì hơi ngạc nhiên, á thủ nhân luôn được mọi người coi trọng nên mỗi á thủ đều có chút hư vinh, kiêu ngạo, thích cái đẹp, ngay đến Marica hiền lành cũng không ngoại lệ, từ quần áo của Marica cùng trang sức nhìn không hề nhỏ chút nào, Darcy lúc này mới hơi dòi ánh mắt nhìn Liễu Yên Nhiên, hẳn nhận ra dường như bộ dáng của Liễu Yên Nhiên không khác gì lúc mới đầu hẳn gặp, Darcy cảm thấy á thủ này thật kì lạ, không giống như những giống cái xung quanh hẳn, Darcy nhìn Marica đang vui cười nói gì đó với Meleny thì lắc lắc đầu, thờ dài một hơi sau đó cất bước đi về phía bạn học của mình.

Trong khoang xe rộng lớn, không ngừng vang lên tiếng nói ríu rít của các á thủ nhân, Liễu Yên Nhiên ngồi một bên nghe Meleny đang hò hời kể về các sự tích của biên thành qua nhiều thế kỉ, thỉnh thoảng nàng lại đưa mắt qua cánh cửa sổ nhỏ nhìn phong cảnh bên ngoài, một mảng thực vật xanh um, vô số những động vật bay hình thù kì lạ đang vội vã bay vút qua trên bầu trời nhuộm sắc đỏ của trời chiều.

Địa cầu hiện giờ chia làm ba cỗ thế lực thống trị: người thú, biến dị thú, thực vật biến dị.

Người thú là kết hợp gen giữa người và động vật mặc dù có thể hóa thú nhưng dù vậy tổ tiên của bọn họ cũng là nhân loại, ngoại trừ một số tập tính hơi giống động vật thì không có gì khác nhân loại, còn biến dị thú thì khác hoàn toàn, nếu chúng tiến vào cấp cao có thể hóa thành người nhưng trên cơ bản chúng vẫn là thú hơn nữa tập tính bạo tàn vô cùng, thực vật biến dị thì tương đối ôn hòa hơn nhưng cũng không thể khinh thường sức tấn công của nó, trên thực tế đôi khi thực vật còn hung tàn hơn cả biến dị thú vì ta có thể sẽ bị sự nguy trang vô hại của nó đánh lừa mà buồn lòng cảnh giác, thực vật biến dị cũng rất hiếm gặp có thể là vì nguyên do nào đó mà hơn 1000 gốc cây thì mới có 1 gốc biến dị.

Đoàn xe đi qua một khu đường núi hơi gập ghềnh mọi người không có cách nào dùng xe đi chỉ có thể đi bộ, ngọn núi này thực vật không quá rậm rạp chỉ toàn những loài cây thấp bé, hơn nữa vì đây là đường chính nếu muốn từ thủ đô đến biên thành nên thường được quân chính quy đến đây để dọn dẹp, trong núi đừng nói biến dị thực vật ngay đến động vật thường còn không có, đoàn người đi cũng không nhanh vì trong đoàn còn có giống cái, thể lực của họ luôn yếu hơn thú nhân rất nhiều.

"Mọi người nghỉ ngơi ở đây, sáng mai đi tiếp" Các đội trưởng nhận được mệnh lệnh của thượng cấp điều phát lệnh nghỉ ngơi.

Các thú nhân nhanh chóng dựng lều sắp xếp chỗ để nấu ăn, giống cái được bảo hộ vô cùng tốt cần bản không cần làm gì, thú nhân luôn trân trọng nhất là đối với bạn lữ thì cơ hồ là đặt lên đầu quả tim mà cung phụng, Darcy cầm ba phần thịt cùng hoa quả đến cho Marica.

Không thể nói gen của nhân loại sống sót qua mặt thế điều rất tốt hay do kết hợp cùng gen động vật mà xảy ra biến dị, nói chung các giống đực thú nhân ai cũng là cao lớn, mạnh mẽ, tuấn tú đẹp trai, Darcy cũng không ngoại lệ, đáng người anh thon dài, không phải dạng cơ bắp cuộn cuộn nhưng nhìn qua rất có sức lực, cả cơ thể được bao lại trong bộ quân phục mạnh mẽ, càng tăng thêm sức quyến rũ nam tính của anh, thất lưng được một sợi dây nịt đen thắt chặt hiện rõ vòng eo gọn nhỏ.

"Mari em ăn chút đi, cả ngày cũng đã mệt mỏi rồi" Darcy mỉm cười đưa khay thức ăn cho Marica, Marica nhìn khuôn mặt tuấn tú kia được ánh lửa bập bùng chiếu sáng mà càng thêm soái khí thì hơi ngần ngại một chút, bên tai vang lên mấy tiếng nhỏ nhỏ khen ngợi của mấy giống cái khác, Marica đột nhiên thấy hơi hãnh diện, có lẽ do quá quen thuộc với Darcy nên cô cũng không chú ý đến thì ra anh cũng rất đẹp trai, Darcy thấy Marica thất thần thì cũng không hề không kiên nhẫn mà vẫn mỉm cười đưa khay đợi cô nhận.

Marica bị Meleny níu tay áo một chút thì giật mình hồi thần, lúc này mới phát hiện dĩ nhiên là bản thân nhìn Darcy đến ngần ngại, gương mặt hơi ửng đỏ một chút, khẽ ngượng ngùng cúi xuống, đưa tay tiếp khay thức ăn, Darcy đợi cô cầm lấy xong hẳn mới đưa khay khác cho Liễu Yên Nhiên cùng Marica.

Meleny nhìn thú nhân kia quay về tiếp tục dọn lều thì khều khều Marica nhỏ giọng nói: "Mari, thú nhân kia hình như rất yêu cậu, cậu có thể suy nghĩ việc để anh ta làm á phụ của cậu, nhìn anh ta cũng rất đẹp trai nha, mặc dù thực lực không qua được Dylan nhưng dù sao về ngoài cũng không kém, miễn cưỡng cũng có thể đứng cùng Dylan đó"

Vì nhân số của giống cái và giống đực nên đôi khi cũng có trường hợp đa phu, một giống cái có thể có nhiều chồng, nên đề nghị của Meleny cũng rất bình thường, Marica đối với sự quan tâm chăm sóc của Darcy không phải không cảm động, khi nghe lời Meleny nói thì cũng nghiêm túc suy nghĩ, mặc dù đối với Darcy không phải yêu nhưng tình cảm của thú nhân khiến cô cũng cảm động, có lẽ chính phu thì không được nhưng á phụ có lẽ cô cũng có thể cho thú nhân kia.

Một á thú nhân tóc màu đỏ huyết ngồi cạnh bọn họ ăn xong thì đứng lên vỗ vỗ bụi đất trên người đi vào một góc khuất, Meleny ăn nhìn nhìn thời gian thì thấy cũng đã không còn sớm, đang định đứng dậy thì nhìn một giống cái hốt hoảng chạy về phía bọn họ, Meleny nhận ra là một bạn học cùng lớp với mình.

"Ô Nhã Nhĩ cậu sao thế, bình tĩnh lại" Meleny vội bắt lấy cánh tay của Ô Nhã Nhĩ đỡ lấy cô.

"Meleny cậu có....có...thấy Siri không, cậu ấy đến giờ cũng không thấy vào lều" Á thú nhân gọi Ô Nhã Nhĩ mặt mày hốt hoảng, tay nắm lấy Meleny vội vã hỏi.

"Siri...tớ vừa thấy cậu ấy đi về rừng cây" Meleny nhớ đến á thú nhân tên Siri kia chính là người ngồi cạnh bọn họ lúc này.

"Cậu ấy...không thấy đâu nữa, tớ tìm khắp rồi" Ô Nhã Nhĩ sốt ruột nói, vốn dĩ cô gặp được một thú nhân vô cùng thuận mắt nên hẹn ra ngoài tâm sự một chút, vốn nghĩ đã hẹn Siri về lều rồi nhưng đến khi cô trở về mà vẫn không thấy người đâu, đợi mãi mới chạy đến bên đây tìm.

"Trước hết đừng hoảng, chúng ta đi tìm chỉ huy đoàn để thông báo" Meleny cũng hơi hoang mang, cô không nghĩ gì được ngoại trừ tìm thú nhân giải quyết.

Các á thú nhân và thú nhân gần đó cũng nghe thấy đoạn hội thoại kia, á thú nhân thì hơi lo sợ nên tụt lại một chỗ còn thú nhân thì đứng lên cảnh giác bảo vệ, Darcy vội đến bên người Marica bày ra tư thế hộ vệ. Lúc này, Liên Quân Chiến Sĩ cũng cảm ứng được điều gì mà bao xung quanh hình thành một tường bảo hộ.

"Á _____" Một tiếng hét dài vang lên báo hiệu một cuộc tập kích bất ngờ đã được phát động, kẻ bị tập kích là một thú nhân của Liên Quân Chiến Sĩ, mọi người chưa kịp nhìn thấy người tập kích thì bóng dáng thú nhân đó cũng đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Mọi người căng thẳng nhìn vào màn đêm đen đặc trước mặt họ, một tiếng rít gào vang lên giữa đêm lạnh lẽo khiến mọi người cùng sởn hết cả người, nhất thời mọi thực vật xung quanh bọn họ nhất tề rung lắc dữ dội.

"Chết tiệt, không lẽ là biến dị thực vật"

"Không phải ngọn núi này luôn được thanh tẩy hay sao, sao lại có biến dị tồn tại"

"Tất cả, hóa thú chiến đấu"

Tất cả thú nhân đồng loạt gầm dài một tiếng, Liễu Yên Nhiên kinh ngạc nhìn những thú nhân kia bắt đầu biến hóa hình thái, xung quanh không còn là nhân loại mà nàng biết nữa, trong chốc lát bên cạnh mọi người đứng hơn trăm con động vật khác nhau, loại hình nào cũng có, Liễu Yên Nhiên nhìn về chỗ Darcy đang đứng thì nhìn thấy chỉ vài giây đồng hồ Darcy biến mất, trên đất trống xuất hiện một con dã thú khổng lồ, lớn lên giống tuyết lang, nhưng miệng lại càng thêm sắc nhọn một chút, đuôi rất dài, lông trên đó thoát nhìn bông xù, rất giống đuôi hồ ly. Toàn thân lông màu đen, dưới ánh mặt trời dường như tỏa ra một chút ánh sáng. Nó đứng cong người trên mặt đất, cặp mắt kim sắc lóe lên quang mang lạnh lùng, thoát nhìn vô cùng thần bí cao quý.

Đây là lần đầu nàng nhìn thấy thú nhân hóa thành thú hình, Liễu Yên Nhiên không khỏi hơi sửng sốt một chút, đột nhiên một vật thể hình dây hữu lực đột nhiên quất đến phía Darcy cùng một thú nhân khác, hai người phản ứng phi thường nhanh chóng, hai người một trái một phải lần lượt nhanh nhẹn tránh ra.

Vật thể hình dây hung hăng đập trên mặt đất, nhất thời bụi bặm văng tứ tung, đường nhìn đều bị che lấp, trong nháy mắt liền thấy xung quanh bọn họ xuất hiện vô số xúc tua trắng kiên vững vậy. Các mối xúc tu đều kéo dài đến một vật thể khổng lồ diện mạo bị bóng đêm che lấp nhất thời không nhìn thấy rõ, xung quanh nó có vô số xúc tua rúc ở nhẹ nhàng rung động, xem ra là chuẩn bị chờ đợi khi bọn họ phân tâm để đánh lên.

"Không tốt, là Thụ Linh Biến Dị, con bà nó nhất định là Huyền Giai cấp 5, cẩn thận"

"Coi chừng xúc tu của nó, có kịch độc"

"Mau che giống cái lại"

Thụ Linh Biến Dị này vốn lúc trước chỉ là một góc cây khô nhỏ, cả khu rừng bị Liên Quân càn quét, các loài biến dị vốn không có khả năng trốn thoát nhưng Thụ Linh này không biết gặp vận cứt chó gì vừa thức tỉnh biến dị đã là cấp 3 Huyền Giai, nên nó có một ích cảm giác cùng trí tuệ, biết bản thân sẽ gặp nguy hiểm nên bình thường điều ngự trạng thành cây thụ bình thường, hôm nay sở dĩ có gan làm loạn là vì nó đã tấn lên cấp 5, lực lượng mạnh mẽ khiến nó không hề co cụm lại như trước kia nữa, nó muốn xưng vương tại khu rừng này mà oán khi tích tụ trong những năm trốn tránh làm nó cảm hận đám nhân loại kia, hiện giờ có một đám thực lực thua kém nó đi vào địa bàn mà Thụ Linh cư trú nên tất cả oán hận điều trút xuống đám người xui xẻo kia.

Thụ Linh cấp năm kia thấy một kích của mình không trúng, lập tức lần nữa tổ chức tiến công, mà lần này, không chỉ là một dây, mà là bảy tám dây xúc tua trắng kiên tập kích đến.

Thú Nhân dựa vào thú hình cứng rắn của mình mà nhào lên cắn mạnh vào những xúc tu như dây leo kia, một thú nhân sau khi cắn vào dây leo thì trong miệng học ra một quả cầu lửa, phun thẳng lên dây leo đó, đốt nó thành tro.

"Mari, em lập tức rời khỏi nơi đây." Hai mắt Darcy nhìn chằm chằm xúc tua đối diện, phòng ngừa chúng nó đánh lên, anh không quay đầu lại mở miệng nói với Marica đứng phía sau.

"Thú nhân phòng ngự, một số thú nhân hộ tống á thú nhanh chóng chạy ra khỏi phạm vi chiến đấu" Trung úy Liên Quân phụ trách lần hộ tống này một bên nói chuyện một bên lần nữa thêm vài đạo tường đất chặn lại những xúc tua kia, lực công kích của chúng nó rất mạnh, một đạo tường đất ngăn cản không được chúng nó quá lâu.

Các á thú nghe vậy vội vã rời khỏi phạm vi đang đánh nhau kịch liệt kia, một số á thú không nhìn được hoảng sợ chạy cũng không vững, nước mắt nước mũi cứ tèm lem ướt cuộc phải nhờ thú nhân khác nắm kéo đi.

"Darcy, em chạy không nổi, em sợ lắm..hức...hức..." Marica nhìn trăng cảnh trước mắt có rất nhiều thú nhân bị xúc tu kia cuốn lấy rồi bị xé làm hai nửa, tinh thần muốn hỏng mắt không nhìn được khóc ré lên.

Darcy gặp Marica hoảng loạn như vậy thì nhanh chóng dùng mõm sói của mình nhắc áo Marica quăng lên lưng cấp tốc chạy theo mọi người. Liễu Yên Nhiên chặt vật chạy theo những á thú khác, áo choàng trên người lấm lem bụi đất vì vô số lần nàng bị á thú cường tráng đập ngã.

Dọc theo đường chạy trốn có vô số xúc tu bám sát theo họ, bản thể của Thụ Linh đang chiến đấu cùng đám thú nhân ở lại nhưng không ngại nó phân ra một ích dây leo truy theo con mồi bỏ chạy, Darcy chỉ là cấp ba nên đối với cấp 5 Thụ Linh có chút cố sức mặc dù là dây leo nhưng cũng không có biện pháp bù đắp được sự chênh lệch của cấp bậc, hơn nữa trên lưng còn mang thêm một người đối mặt công kích của dây leo biến dị, có chút bó tay chịu trôi dần dần rơi vào hạ phong, bất quá năng lực của anh là song hệ ngoài băng hệ ra còn có thuần di, tuy thuần di không thể công kích nhưng nếu không phải dây leo này có biến dị tốc độ thì nhất thời khó bắt được anh.

Darcy mỗi lần thoát nhìn đều rất mạo hiểm, mắt thấy anh sắp bị dây leo đánh tới, một cái thuần di đã tránh được nguy cơ, liên tục nhiều lần đều là như vậy, điều này làm cho Thụ Linh cấp năm phẫn nộ, nó muốn xưng vương xưng bá ở khu rừng này, thì phải tiêu diệt sạch những kẻ xâm nhập này nếu không thì sao có thể khiến kẻ khác khiếp sợ, nó cũng có thể thôn phệ kẻ xâm nhập để tăng thêm thực lực, nhưng không ngờ nó đụng phải ngăn cản còn không tính, con mồi có thực lực kém hơn nó thế mà lại trơn nhót khó bắt như vậy.

Thụ Linh biến dị cấp năm bị Darcy làm cho tức giận đến cùng cực, nó không muốn chơi trốn tìm đến hùng đông, phải biết rằng đêm tối chính là thời gian tốt nhất để săn mồi của loài biến dị, dưới ánh nắng ban ngày, rất khó mà tập kích. Phải nói trí tuệ của thụ linh biến dị cấp năm đã rất cao, nên nó nhanh chóng nghĩ ra kế hoạch bắt được con sói đáng giận kia.

Vì vậy, nó chậm rãi thu hồi những xúc tu đang đuổi theo kia, Darcy đột nhiên cảm thấy xúc tu như dây leo kia công kích anh giảm đi rất nhiều, anh vốn nhất định phải hết sức chăm chú mới có thể ứng phó được công kích của nhiều xúc tua như vậy giờ cảm thấy ứng phó không vất vả như trước nữa. Dần dần, anh phát hiện xúc tua công kích anh càng ngày càng ít đi, sau cùng chỉ còn lại có ba xúc tua cường hữu lực cùng anh quấn đầu, Darcy chau mày, trái lại càng thêm cảnh giác, anh cảm thấy mọi chuyện có chút không thích hợp.

Lúc này, anh nghe thấy một tiếng kinh hô: "A nha ____"

Marica ngồi trên lưng Darcy kinh hoàng nhìn phía trên đầu xuất hiện một tấm lưới do nhiều dây leo đan thành chuẩn bị chụp xuống người bọn họ, các thú nhân cũng nhìn thấy tấm lưới kia, lòng mọi người run lên, bọn họ nhanh chóng phóng ra vô số công kích đánh về tấm lưới nhưng hình như vô dụng, Darcy nhìn tấm lưới đánh về phía mình không kịp suy nghĩ, anh hất mạnh Marica về một hướng không bị tấm lưới bao trùm, đồng thời vì hành động đó anh không kịp sử dụng thuần di, một sợi dây leo lấy tốc độ cực nhanh cuốn lấy anh kéo vào bóng đêm.

Liều Yên Nhiên đang bị một á thú đẩy ngã chưa kịp đứng dậy đã bị một bóng đen va mạnh vào, theo phản xạ đưa tay hứng lấy bóng đen kia.

"Marica ____" Liều Yên Nhiên kinh hoàng nhìn Mari về mặt hoảng sợ, chưa kịp hồi thần thì thân hình nàng bị một xung lực đẩy ra, lao đảo ngã vào phạm vi tấm lưới bao trùm, một cơn đau ập đến, sau đó tinh thần mê mang, chìm vào bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Liều Yên Nhiên tỉnh lại trong một cơn đau nhức, đầu nàng trống rỗng, khi mở mắt ra khung cảnh tối om, xung quanh im ắng đến đáng sợ. Một thứ khổng lồ ngồi trước mặt nàng, hai cái đầu leo lẻo ngoằng trong không trung như đang nắm vật gì đó, tiếng nhai nuốt vang lên trong không gian tĩnh lặng càng khiến người sờn tóc gáy. Liều Yên Nhiên chỉ dám hé hé mắt nhìn vào thứ to lớn như khúc cây khô kia, thấy rõ vật nó đang ăn thì lông tóc nàng dựng thẳng lên vì sợ, bởi vì thứ thịt mà nó đang nhai rôm rộp kia là ____ một thú nhân.

Liều Yên Nhiên nhìn thú hình là một con báo rằng kiếm kia bị khúc cây đó dùng dây leo xé nhỏ ra mà từ tốn nuốt vào bụng thì đã muốn bất tỉnh lần nữa vì sợ, nhưng nàng cường lực trấn định tinh thần, mặc dù rất muốn bỏ chạy nhưng Liều Yên Nhiên biết nếu bây giờ nàng động dậy tức là không còn đường sống nào.

Thụ Linh Biến Dị kia dường như đã no nên không có ý ăn thêm thực vật nó vừa săn được, nó dùng một bộ phận rẻ cây di chuyển ra khỏi hang động. Liều Yên Nhiên nhìn nó từ biến mất khỏi tầm nhìn của nàng thì mới thở nhẹ một hơi, lúc này nàng căng thẳng đến quên cả thở, giờ lồng ngực đau buốt.

Liều Yên Nhiên đứng lên quan sát hoàn cảnh xung quanh, đây là một hang động rộng lớn, xung quanh không có gì khác ngoài những thạch nhũ cũng như phiến đá lồi lõm, trên mặt đất chất đầy xương cốt trắng hếu, cùng một vài bãi thịt nát, bày bày không nhìn ra hình dạng.

"Hư..." Một âm thanh rên rỉ nhẹ truyền vào tai Liều Yên Nhiên, nàng sửng sốt, không lẽ còn người sống.

Liều Yên Nhiên chậm chạp đi về phía âm thanh kia, trông ngực đập thình thịch cả người không khống chế run rẩy vì sợ, Liều Yên Nhiên biết lúc này nên chạy thoát khỏi đây nhưng lương tâm nàng không cho phép bản thân nhìn một người nàng có khả năng cứu sống lại bỏ mặc, khi nhìn thấy bóng dáng to lớn kia thì Liều Yên Nhiên hơi sửng sốt ____ Darcy, anh ta còn sống.

"Hộc....hộc" Darcy hiện giờ trừ bỏ tiếng thở dốc thốt thốt ra thì không thể làm gì khác hơn, trên thân thể che kín vết thương, máu tươi ban đầu nay đã đóng thành bẹch loãng lổ khắp da lông của hắn.

Liều Yên Nhiên chạy vội về phía con sói to lớn kia, đôi mắt chỉ luôn hiện lên ôn nhu khi nhìn về Marica kia hiện tại đã khép chặt, Liều Yên Nhiên căn bản không dám chạm vào người hắn, cả thân thể không còn chỗ nào lành lặn, nàng nhìn thấy người quen thuộc nhất với nàng hiện giờ thì rốt cuộc không thể không được quỳ sụp xuống, cúi đầu khóc lên, hoảng loạn, lo sợ khi vừa tỉnh lại lúc này tựa hồ voi bớt đi một chút.

Nàng một bên gạt nước mắt, một bên miễn cưỡng đứng lên. Nhìn quanh bốn phía thấy nơi này tuy rộng lớn nhưng chỉ có một thông đạo để đi thì biết chắc đó là đường ra, Liều Yên Nhiên lấy tay lay nhẹ con sói lớn trước mặt, nhỏ giọng gọi: "Anh Darcy....tĩnh, tĩnh"

Darcy tinh thần không được tốt, nhưng cũng không phải hoàn toàn bất tỉnh, hắn biết có người còn sống nhưng vốn dĩ tập tính động vật luôn là bảo vệ bản thân trước nên hắn không có hy vọng người sống đó sẽ quay lại cứu hắn, vốn tính nằm chờ chết thì lại nghe có giọng quen thuộc gọi hắn, Darcy miễn cưỡng mở đôi mắt kim sắc của mình ra nhìn về phía chủ nhân giọng nói kia, sau đó hắn cũng gạt mình.

"Nhiên, sao em lại ở đây" Darcy nghi hoặc hỏi, lúc hắn ném Marica về phía khác, đã hoảng sợ thấy Liều Yên Nhiên an toàn đứng ngoài cái lưới kia, sự hiện diện của nàng ở đây là điều không thể.

Liều Yên Nhiên nhớ đến một màn trước lúc nàng bất tỉnh cùng lực đẩy đó, thì hơi cắn cắn môi, nàng nhẹ giọng chuyển đề tài: "Darcyanh hóa về nhân hình đi, thú hình quá lớn em không đỡ anh nổi"

Darcy hơi ngẩng người nghe Liều Yên Nhiên nói, á thú điều tuân theo bản năng mà bảo vệ mình đầu tiên, họ chỉ có cảm xúc với bạn hữu hoặc nỗi giống của mình, mặc dù là bạn hữu thì cũng có khi vì sinh tồn mà vứt bỏ nhau, chưa có á thú nào vì người không có quan hệ mà mạo hiểm bao giờ.

Darcy mang ánh mắt phức tạp nhìn vào á thú mảnh khảnh trước mặt, nhìn thấy ánh mắt đỏ bừng vừa mới khóc xong của nàng, thì hơi do dự một chút cuối cùng theo yêu cầu của Liều Yên Nhiên mà hóa thành hình người. Liều Yên Nhiên quỳ gối trước mặt Darcy, một tay nhẹ nhàng quàng qua vai hắn, một tay khác thì nâng lên cánh tay không bị thương của Darcy, hai chân Darcy nhìn không được run run, đây là phản ứng tự nhiên của cơ thể vì vết thương bị vạm chạm mà sinh ra đau đớn, Liều Yên Nhiên cũng nhận ra được điều này, nàng cố hết sức nhẹ nhàng nâng hắn đứng dậy.

"Hô hô, hô hô..." Liều Yên Nhiên thở gấp hơn, Darcy cơ hồ toàn bộ sức nặng đều dựa lên người nàng, khó khăn lắm Liều Yên Nhiên mới trụ vững được cơ thể, giống đực thú nhân bình thường đã cao hơn 1m8, chiều cao của Darcy thì còn cao hơn gần 1m9 nặng gần 80 kg, giống cái cao nhất chỉ có hơn 1m7, mà Liều Yên Nhiên chỉ có 1m6 nặng chưa đến 50kg, thân hình nhỏ nhỏ kia mà phải gánh một thú nhân trưởng thành hơn nữa còn đang bị

thương nặng, quả thật có hơi cổ sức, Liễu Yên Nhiên bị ép đến khó thở.

Hai người xiêu xiêu vẹo vẹo lếch được đến cửa hang, bên ngoài vẫn là một màu đen thăm thẳm, Liễu Yên Nhiên không dám ngừng lại, không ai biết thứ cây khô kia chừng nào quay lại còn ở gần hang của nó thì bọn họ còn nguy hiểm.

Liễu Yên Nhiên vừa kéo vừa đỡ Darcy đi ra ngoài, nằng nghe hô hấp của Darcy ngày càng nặng nhọc thì thực khẩn trương, nằng rất sợ hắn sẽ kiên trì không được rồi ngã xuống, nước mắt không chế không được lại dâng đầy trong hốc mắt, Liễu Yên Nhiên nhanh tay chùi nước mắt không để nó rơi xuống, nằng không thể khóc hiện tại không có thời gian để khóc, nằng từng nghe La Avie nói thú nhân rất cường đại, cho nên thú nhân này cũng sẽ không có chuyện gì.

Darcy cũng không làm tổn hại đến mặt mũi thú nhân, tuy hơi thở có phần khó khăn nhưng không hề có dấu hiệu đình chỉ, Liễu Yên Nhiên dựa vào ý chí kiên cường đi được đến một khoảng cách xa hang động của Thụ Linh, gần một con suối trong rừng, Liễu Yên Nhiên không có thời gian nghỉ ngơi nằng đỡ Darcy dựa vào thân cây gần đó, bản thân hi hục chạy lại con suối, bực một tán lá lớn, cuộn làm vật đựng nước tạm thời, sau đó chạy về phía thú nhân vẫn luôn nhắm mắt kia, đỡ nhẹ đầu hắn, nhỏ giọng gọi: "Darcy, anh uống chút nước đi"

Darcy chậm rãi mở ra miệng, một dòng nước mát lạnh chảy vào đôi môi khô khốc của hắn, làm dịu đi cơn đau rất nơi cổ họng, Darcy lúc này mở mắt thều thào nói: "Cám...cám ơn"

Liễu Yên Nhiên nhìn thấy thú nhân rốt cuộc mở mắt nói chuyện, nằng vui mừng nở nụ cười với hắn, Darcy nhìn nụ cười rực rỡ, sạch sẽ kia thì hơi thất thần, Liễu Yên Nhiên luôn giấu mình sau lớp áo choàng nhưng hiện giờ không biết đã mất đi nơi nào, lộ ra một gương mặt tràn đầy vết sẹo chẳng chịt, nếu bình thường Darcy sẽ cảm thấy nó rất dị dạng nhưng hiện tại lại thấy một sự ôn nhu đến kì lạ.

Liễu Yên Nhiên bị tầm mắt chăm chú của thú nhân khiến cho nằng hơi mất tự nhiên, từ lúc nằng hiểu chuyện đến giờ hoàn toàn chưa từng tiếp xúc với một người khác giới nào, huống chi còn ở khoảng cách gần như vậy. Liễu Yên Nhiên cup mắt tránh đi đường nhìn của thú nhân, nằng mềm mại nói: "Chúng ta nên làm sao giờ"

Darcy nhìn Liễu Yên Nhiên né tránh quay mặt đi thì hơi hiểu hành động nhìn chằm chằm của mình vừa nầy không được lễ độ nên cũng theo ý Liễu Yên Nhiên mà trả lời: "Tạm thời không nên đi lung tung, cứ ở tại nơi đây, chỗ này đã bị Liên Quân căn quét sẽ không có biến dị khác, con Thụ Linh vừa nầy chỉ là sai sót, chờ vết thương tôi khỏe hơn sẽ đưa cô về quân đoàn, nơi này cách biên thành không xa, chỉ cần tôi có đỡ hơn sẽ đưa cô đến đó."

Nói rồi hắn hơi dừng lại, trong lòng nhện không được lo lắng, tuy hắn rất muốn quay lại tìm Marica nhưng ngặt nỗi tình hình không cho phép, chỉ có thể chờ vết thương đỡ hơn, cũng may lúc ấy hắn đã kịp đưa Marica tránh khỏi đại chiêu của Thụ Linh, hắn nhớ rõ lúc ấy bản thân hắn đã quăng Marica vào chỗ đứng nhiều thú nhân nhất, chắc hắn là sẽ an toàn.

Liễu Yên Nhiên thấy Darcy im lặng thì hiểu lòng hắn đang lo cho vị hôn thê, nằng cũng không nói gì chỉ dựa vào thân cây kế bên Darcy, vừa rồi nằng dựa vào tinh thần kiên cường mới chống đỡ được đến bây giờ, hiện tại rốt cuộc thấy được thú nhân kia không nguy hiểm nữa nhất thời buông lỏng, cả cơ thể mới cảm thấy mệt mỏi rũ rượi, nghiêng đầu nhắm mắt dưỡng thần, nhưng không được bao lâu thì bóng tối lại ủa đến, Liễu Yên Nhiên tuy biết hiện tại ngủ tại nơi này rất nguy hiểm nhưng không chống lại được một cơn mệt mỏi lan khắp toàn thân, chỉ chốc lát đã chìm sâu vào cơn mê.

Darcy đang suy nghĩ cách rời khỏi nơi đây thì chợt thấy một bên vai hơi nặng, khóe mắt lếc qua thì nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Liễu Yên Nhiên, không biết có phải vì ánh trăng hay không mà anh cảm thấy nó càng thêm tái nhợt, thiếu sức sống.

Thú nhân nếu không phải bạn lữ thì luôn sẽ giữ khoảng cách nhất định với các á thú khác, nhất là tiếp xúc thân thể, nếu vô tình để lại mùi của mình trên á thú không quen biết thì sẽ không tốt, nhưng Darcy nhìn dáng vẻ uể oải kia thì nhớ đến thân hình nhỏ gầy này nâng lấy mình, lê lếch đến tận đây thì trong lòng hơi mềm một chút, hắn tạm quên đi lời dạy của cha mà vẫn ngồi yên bất động để mặc Liễu Yên Nhiên dựa vào, thậm chí hơi hạ thân mình xuống để nằng dựa thêm thoải mái.

Darcy nhìn ánh trăng sáng vàng vạc trên cao kia, xung quanh không có tiếng động gì khác ngoài tiếng lá cây xào xạc vì những luồng gió thổi phát quá, hắn nhắm mắt lại tạm thời không suy nghĩ đến kế hoạch gì nữa, hắn bị thương không nhẹ hiện thời đang cần dưỡng sức để phục hồi lại.

Ban đêm trong rừng luôn mang theo không khí lạnh lẽo, Liễu Yên Nhiên rút cả thân người nhỏ bé của nằng vào thân hình cao to nóng hằm hập của thú nhân bên cạnh, trong giấc mơ chập chờn, nằng như trở về căn nhà nhỏ bé mang sắc trắng xen lẫn ó vàng kia, nhìn thấy ông nội cùng bà nội ngồi tại phòng khách đang xem một phim nhựa cũ kĩ về chiến tranh, ông nội luôn miệng bình luận không ngớt, bà nội thì quay lại mỉm cười từ ái với nằng, trong vô thức khóe miệng Liễu Yên Nhiên cong lên hình thành một độ cong dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tang Thi Tại Tương Lai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.